

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 23 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 27 de març de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 22

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts

Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, i esmenes reservades per a defensar en el Ple (Primer punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1039).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn del Projecte)

Torn a favor: *I. Sr. Riera (S), que n'anuncia la retirada (p. 1041).*

Articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera (S), que n'anuncia la retirada (p. 1042).*

Text del Dictamen per a tot el Projecte

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 1042).*

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i nou minuts i es reprèn a la una del migdia i deu minuts.

Explicacions de vot: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 1042); I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 1043); I. Sr. Colomé (P) (p. 1043); I. Sr. Riera (S) (p. 1043), i I. Sr. Pla (CiU) (p. 1044).*

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tretze minuts.

Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre la Revisió de la Sentència del Consell de Guerra Sumaríssim seguit, el 1940, contra Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat de Catalunya (Segon punt de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Torres (ER) (p. 1045).*

Posició dels Grups: *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1047); I. Sr. Romera (P) (p. 1047); H. Sr. Armet (S) (p. 1048), i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1049).*

Votació: *aprovada per 95 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció (p. 1049).*

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix un escrit signat per tots els Grups que demana l'ajornament del punt tercer de l'ordre del dia, petició que la Cambra accepta per assentiment (p. 1049).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Mata (S) (p. 1050).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1051).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1052).*

Rèplica: *I. Sra. Mata (S) (p. 1055).*

L'I. Sr. Obiols (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1055).

Rèplica: *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1056).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1056).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'escola pública d'EGB (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Mata (S) (p. 1058).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació general bàsica pública (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1060).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1061).*

Rèplica: *I. Sra. Mata (S) (p. 1064) i I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1065).*

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per al·lusions (p. 1065).

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1066).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la xarxa pública d'instituts de batxillerat (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Mata (S) (p. 1067).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el batxillerat públic (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1068).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1070).*

Rèplica: *I. Sra. Mata (S) (p. 1072) i I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1073).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1074).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la xarxa pública de centres de formació professional i d'ensenyament secundari (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Mata (S) (p. 1075).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació professional pública i l'ensenyament secundari (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1077).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1078).*

Rèplica: *I. Sra. Mata (S) (p. 1080) i I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1081).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1081).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació d'escoles per a nens invidents amb la participació de l'ONCE (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 1083).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Mata (S) (p. 1083).*

Posició dels Grups no esmenants: *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 1084) i I. Sr. Fernández (P) (p. 1084).*

Posició del Grup presentant: *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 1084).*

Votació de la Moció, amb l'esmena núm. 1 incorporada: *aprovada per unanimitat (p. 1084).*

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt tretzè i darrer de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació de l'annex al DOG núm. 499.

Formulació: *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 1084).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1085).*

Rèplica: *I. Sr. García i Sáez (p. 1085).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1086).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre l'adequació del Dret Civil Català a les necessitats de la realitat social.

Formulació: *I. Sr. Casares (S) (p. 1086).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1087).*

Rèplica: *I. Sr. Casares (S) (p. 1087).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1088).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la compra d'un edifici a Lleida

Formulació: I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1088).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1089).

Rèplica: I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1089).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1090).

Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió definitiva de llicències a determinades emissores amb freqüència modulada

Formulació: I. Sr. Clotas (S) (p. 1090).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1090).

Rèplica: I. Sr. Clotas (S) (p. 1091).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1092).

L'I. Sr. Subirà (CiU) i el M. H. Sr. President intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 1092). L'I. Sr. Clotas (S) demana per parlar i el M. H. Sr. President li ho denega (p. 1092).

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 22

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

2. *Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre la Revisió de la Sentència del Consell de Guerra Sumaríssim seguit, el 1940, contra Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat de Catalunya.*

3. *Elecció dels cinc representants del Parlament de Catalunya en el Consell Social de la Universitat de Barcelona, de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya (article 4.1.g), Disposició transitòria primera 1. i Disposició final segona de la Llei 26/1984, del 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'escola pública d'EGB.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'Educació General Bàsica pública.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa pública d'instituts de batxillerat.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre el batxillerat públic.*

10. *Interpellació sobre la xarxa pública de centres de formació professional i de l'ensenyament secundari.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional pública i l'ensenyament secundari.*

12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació d'escoles per a nens invidents amb la participació*

de l'ONCE.

13. *Preguntes amb resposta oral.*

Projecte de Llei de Creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Havent-se repartit entre les Il·lustres senyores i els Il·lustres senyors Diputats la llista de les preguntes, aquesta Presidència prega que se l'excusi de fer-ne ara la lectura.

Donant, doncs, per feta aquesta lectura, passem al primer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Prego l'Honorable membre del Consell Executiu, aquí present que faci la presentació de la iniciativa de la Llei.

L'Honorable senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà): Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Projecte de Llei sobre el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial —CIDEM— és la segona norma bàsica de desplegament legislatiu que presenta el Departament d'Indústria i Energia davant d'aquesta Cambra, i de la mateixa manera que l'aprovà el passat mes de novembre, sobre el Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions, aquest s'ha d'inscriure també en el context de possibilitar el disseny requerit per la política industrial del Govern de Catalunya. Perquè aquest disseny i la consegüent execució descansen substancialment en accions de servei i de foment per emprar —pel que fa a l'enumeració d'actuacions governamentals— les denominacions clàssiques d'un manual a l'ús de dret administratiu.

Servei i foment són, doncs, els substrats de les actuacions del Govern en el camp de la política industrial, i la Llei del Laboratori i el Projecte que ara es presenta dibuixen el marc legal de les respectives instrumentacions dins un context de coherència, i confiem que d'eficàcia. Són, per dir-ho curt i ras, l'anvers i el revers de la mateixa valuta.

Ara bé, com bastir la política industrial que es fa i es pot fer?

És clar que, atesos la dependència dels recursos i el nivell competencial sancionat per l'Estatut, hom no pot pas endegar una política industrial de les del tipus que avui en dia porten a terme els Estats sobirans. Definitivament, no es pot pas fer una política conjuntural, perquè no es disposa d'aquells instruments que permeten amb contundència incidir de manera immediata sobre el cicle econòmic, i, així, sobre la vida mateixa de les empreses.

En efecte, no es disposa de competència suficient en matèria tributària ni pressupostària; tampoc en matèria duanera, ni, en fi, i de manera fonamental, sobre política monetària. La política industrial que es pot fer, doncs, no és política conjuntural, no és política conjuntural, sinó d'aquestes que dins de la taxonomia academicista reben el nom de polítiques estructurals; és a dir, actuacions a mitjà i a llarg termini, on justament les concepcions de servei a l'empresa i de foment a la indústria tenen el seu lloc per antonomàsia.

Des d'aquesta perspectiva, totes les actuacions de serveis a l'empresa tenen com a nucli impulsor les actuacions pròpies del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, en la triple consideració que al seu dia fou aprovada i que fa referència: primer, a la tasca que li és pròpia; és a dir, assaig i anàlisi de materials i productes, de màquines i aparells, peritacions i dictàmens, certificacions de qualitat, acolliment a normes i homologabilitat; segon, a la recerca aplicada, així com a la formació de les noves generacions a les noves feines, i, en tercer lloc, a l'endegament rigorós de la política tecnològica de la Generalitat —repte aquest, avui, ineludible de cara a la modernització del país.

La política de servei a l'empresa queda així delimitada amb fonament jurídic i capacitat operativa; la política de foment de la indústria i el seu entorn quedarà també fonamentada jurídicament i operativament si es transforma aquest Projecte en llei, tot posant en marxa la nova configuració del CIDEM.

De fet, si les condicions emanades de la Llei del Laboratori General nodreixen la política tecnològica de la Generalitat, les actuacions derivades de la posada en pràctica del nou CIDEM han de fonamentar, en el seu conjunt, la corresponent i complementària política de foment industrial.

Atès aquest punt de vista, aquest és, doncs, l'objectiu bàsic del Projecte, i, en relació amb aquest, siguin-me permeses les remarques addicionals que passo a exposar.

Primer. Acabo de referir-me al nou CIDEM, i en dir «nou», dic bé, perquè, efectivament, el Decret 448/81, de 10 de desembre, ja va crear la Subdirecció General de Desenvolupament Empresarial que, en el marc de la seva instrumentació, creava unes dependències amb aquest nom, la finalitat de les quals consistia a desplegar activitats assessores i informatives de tota mena dins el camp del progrés industrial. El nou CIDEM —en relació amb el que fins ara ha funcionat sota aquest nom—, que vol sancionar aquest projecte, va més enllà, d'acord amb les necessitats objectives del moment. És així com des d'un posicionament estructural vol desenvolupar noves actuacions orientades a la millora i a la racionalització de les estructures industrials existents; vol fonamentar la col·laboració entre les entitats que donen serveis a la indústria i ajuden a la seva potenciació; vol formular propostes respecte d'això, tant en l'àmbit del sector privat com, si s'escau, en el de l'empresa pública. I vol, en fi, impulsar la millora de la co-

mpetitivitat de la indústria catalana vers el futur.

Segon. El CIDEM que ha de sortir d'aquest Projecte de Llei es constituirà, doncs, com una veritable eina de política de foment industrial, i en aquest sentit ha de coadjuvar instrumentalment amb el progrés econòmic i social, amb el benentès que, davant la xacra que constitueix la paorosa problemàtica de l'atur, la millor manera de lluitar contra aquesta —tal com ara estan les competències i els recursos disponibles— no és pas una altra que evitar que es creïn nous desvagats. Per tant, el progrés industrial passa, de bell antuvi, per consolidar, tot modernitzant-les, les estructures productives actuals, perquè, mitjançant aquesta consolidació, es mantindrà alhora el nivell d'ocupació existent, però també el progrés industrial passa per crear seqüencialment noves empreses dotades de tecnologia punta i, per descomptat, de tots aquells requisits de competitivitat i adequació per afrontar l'investida que significa la integració en la Comunitat Econòmica Europea i, en general, la consegüent expansió de les relacions econòmiques internacionals.

És per això que el CIDEM ha de gaudir d'estrís competencials que li permetin aquest desenvolupament de les noves activitats empresarials, sense excloure la panòpia de possibilitats que, a nivell d'impuls financer, ofereixen avui en dia les modalitats d'operacions capital risc, crèdits participatius i préstecs re-integrables.

Tercer. El CIDEM, així estructurat, no vol ésser tan sols —que no seria pas poc— un centre o una societat de desenvolupament o promoció industrial. Conseqüents, per un costat, del poder creador de la iniciativa, i convençuts, per l'altre, de l'eficàcia que fins ara ha desplegat allò que regulà l'esmentat Decret 448, de 1981, en reestructurar aquesta eina bàsica de la política industrial que ha de ser el nou CIDEM, s'ha volgut donar èmfasi a les seves implicacions empresarials, davant les estrictament industrials, perquè —com hem dit al llarg d'una campanya de conscienciació, sota el lema «L'empresa crea feina i la indústria és prosperitat» — és obvi que el mateix concepte d'empresa, abans que el d'indústria, ha d'ésser el que ha de rebre l'enfortiment institucional i, al mateix temps, el reconeixement operatiu, de cara a impulsar noves i més extenses vocacions empresarials, condicionant avui imperatiu, d'una major i més generalitzada prosperitat.

I quart. El nou CIDEM, justament per a l'acompliment de totes aquestes finalitats, ha de constituir-se —com s'indica en el preàmbul del Projecte de Llei— amb totes aquelles garanties que permetin el màxim de flexibilitat funcional i d'agilitat de gestió. És per això que aquest Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial es constitueix com una entitat de dret públic de les que preveu l'article 4.2 de la Llei de Finances, tot gaudint de personalitat jurídica pròpia, i subjectant-se en les seves relacions jurídiques externes —llevat dels casos expressament previstos per la llei— per les prerrogatives pròpies del dret privat.

El CIDEM resta adscrit al Departament d'Indústria i Energia, i amb la finalitat de garantir folgadamente la coordinació d'actuacions i la unitat de la corresponent política industrial, té com a president del seu organisme rector el titular del Departament, però perquè, al mateix temps, puguin donar-se els requisits d'objectivitat de criteris, concurrència de voluntats i seguiment de la respectiva gestió, es preveuen altres organismes

específics, a fi que totes aquestes prerrogatives puguin ser garbellades adequadament —mitjançant la representació, a més a més, de la mateixa Administració—, per representants de les forces econòmiques, socials, acadèmiques i professionals.

Amb aquesta estructura orgànica i funcional, aquest Centre neix amb tots els elements per poder aconseguir amb eficàcia els objectius que el justifiquen i que avui el fan imprescindible, tant davant de la problemàtica industrial que la crisi ha adobat, com per les mateixes exigències que específicament comporten el creixement industrial i, genèricament, el progrés econòmic i social del nostre poble.

Per tot això, em permeto de demanar, senyores i senyors Diputats, senyor President, el vot favorable per a aquest Projecte de Llei.

I, per acabar, permetin-me també que expressi, des d'aquesta tribuna, la satisfacció que, tant com a titular del Departament d'Indústria i Energia del Govern de Catalunya com personalment, m'ha significat el desplegament processal d'aquesta iniciativa legislativa en els diferents esglaons previstos pel Reglament d'aquesta Cambra.

Bastir una iniciativa d'aquesta mena —àdhuc dins la seva discreció en la globalitat de la política econòmica del país— és un tema que en bona part depassa actituds partidistes, perquè el progrés de Catalunya entenc ben sincerament que és cosa de tots.

Per això, no hem pas regatejat esforços per confluïr en punts comuns, sobretot quan del que es tractava no era sinó de configurar, ni més ni menys, un instrument de política industrial.

En constatar aquesta satisfacció, vull també agrair l'interès i les iniciatives que la consideració d'aquesta norma ha suscitat en tots els Grups d'aquesta Cambra, i pensar en veu alta que el text que ara es presenta —sempre perfectible— gaudeix d'àmplies coincidències, i, sobretot, apareix com quelcom d'utilitat i d'incidència certa pel que fa a la possibilitat de dissenyar i d'exercitar una eficaç política industrial envers el redreçament econòmic i social de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, dic, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Algun representant de la Comissió vol presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No essent així, podem passar, doncs, a començar el debat del Projecte de Llei. S'iniciarà per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha una, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA: Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, certament que el Grup Socialista, quan va rebre la notícia que el Conseller pensava presentar aquest Projecte de Llei, va tenir una satisfacció veritable, perquè enteníem realment que Catalunya estava mancada, precisament, d'aquesta eina, d'una eina que permetés, per una banda —com ha dit el Conseller—, fer un disseny definitori de política industrial a Catalunya i, també, de l'altra banda, dotar d'uns mitjans adequats les empreses perquè puguin desenvolupar-se envers el futur.

Certament, doncs, aquesta satisfacció va ser-hi, però es va tornar amb un cert desencís en constatar el contingut d'aquesta Llei, perquè al nostre entendre inicial, quan es va presentar,

enteníem que no responia ni a un objectiu, el de definir aquell marc de política industrial a Catalunya, que pensem que és un dels greuges que hem d'imputar al govern del senyor Pujol al llarg de la passada legislatura; pensem que això podia fer-ho i ho pot fer, malgrat, lògicament, les competències que en aquest terreny puguem tenir o deixar de tenir. I, d'altra banda, també enteníem que realment no recollia tots aquests mitjans que feia necessari perquè les empreses poguessin realment tenir un suport suficient de promoció industrial per a Catalunya.

Tanmateix, el CIDEM, en el projecte inicial, no controlava gens la necessitat de la realització d'estudis estructurals i de sectors a Catalunya, i això és greu perquè fa falta, fa falta realment a Catalunya que definim un marc d'actuació sectorial i amb perspectiva de futur a Catalunya. La mateixa Generalitat així ho entén quan, per exemple, i de manera notòria ens trobem com quan una empresa l'enviem a la CARIC per oferir-li la possibilitat d'un aval —o si el Conseller en més d'una ocasió m'hi ha dirigit i jo li he agraït. Una de les coses que li demanem, per exemple a l'hora de demanar un aval: estudi del subsector, definició i identificació amb el subsector; descripció del subsector a Catalunya, visió comparativa del subsector a l'Estat espanyol, Mercat Comú i nivell mundial. Això, senyor Hortalà, vostè ho demana a una empresa de cent treballadors, cinquanta, cent vint-i-cinc que va a demanar un crèdit, un aval. Jo he estat testimoni de demanar-li això, i lògicament l'empresari, el comitè d'empresa que estava allà davant va quedar esfereït i esmaperdut dient: «Home, és que jo no tinc mitjans realment per poder tirar això endavant!» Per tant, senyor Hortalà, vostè sap com jo ho sé —ho sabem tots dos— que això realment cal, cal perquè vostès ho demanen.

D'altra banda també, aquest Projecte de Llei de cap manera pensava en la necessitat de coordinar tots els òrgans de valoració industrial a Catalunya, sobretot els de l'Administració i els que l'Administració pugui concertar; tenim, per exemple, el CIRIT, que també fa actuacions de valoració industrial. Aquesta Llei tampoc observava la necessitat de coordinar aquests organismes per tal de tenir una política unitària industrial de l'Administració. Tampoc ho observava.

Tampoc observava la necessària coordinació de tota la política industrial que porten a terme els nostres representants de la Generalitat, tant en els òrgans de direcció dels plans de reconversió industrial com en els futurs de ZUR o de zones d'urgent reindustrialització.

Tampoc observava, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, la necessitat també de concentrar en un sol centre totes les ajudes industrials que pot rebre una empresa. És evident que fa falta a Catalunya que aquest centre sigui capaç d'oferir a aquella persona que ve a demanar una ajuda tot l'assessorament, tota la informació que calgui perquè no hagi d'anar d'una finestreta a una altra, i d'una altra a una altra. Tampoc s'observava.

Tampoc s'observava, en aquest cas, la necessitat també d'establir una xarxa territorial modesta, amb tots els recursos modestos que tenim però necessaris per tal de situar aquesta entitat a tots aquells llocs industrials que cal desenvolupar, com tampoc observava la necessitat també de tenir present la possibilitat de vertebrar un sector públic industrial —tampoc ho observava—, que serveixi lògicament de motor, d'estímul per

al futur industrial de Catalunya. Com tampoc observava la necessària presència en aquest centre de les forces socials per tal d'arrelar el futur de l'empresa en aquelles entitats que més coneixen les vicissituds, tant de l'atur com del futur de les empreses.

Certament, això no ho observava, i he de dir —ho ha dit el senyor Conseller— que al llarg d'aquestes sessions, certament, el Grup de la majoria, el Grup de Convergència fonamentalment, ha estat sensible a la majoria d'aquests arguments, i avui puc dir —i ho dic amb satisfacció— que gairebé la totalitat d'aquestes qüestions que no plantejaven han estat acollides, segurament no amb la força que nosaltres plantejàvem, no amb la fórmula imperativa que nosaltres posàvem, però, en qualsevol cas, el que és cert és que han estat fonamentalment acollides, i per això seria il·lògic per la nostra banda que seguíssim presentant aquesta esmena a la totalitat i, per tant, anuncio, doncs, que queda retirada.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, doncs, no hi ha torn en contra, ni intervenció dels altres Grups.

Anem, doncs, a discutir l'articulat, al qual hi ha una sola esmena, que és del Grup Socialista, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA: Gràcies, senyor President. Bé, com he dit abans —si em permeten—, manifestava que quasi la totalitat de les nostres esmenes havien estat acceptades. La totalitat faltava per una, pel nom. Nosaltres entenem realment que aquest centre s'havia d'anomenar Institut Català de Promoció Industrial, perquè per accentuar la promoció industrial entenem, per exemple, que el fet que un centre es pugui dir «d'Informació i Desenvolupament Empresarial» dona massa a entendre una actitud passiva del Govern de la Generalitat.

Pensem, certament, però, que els arguments que ens donaven en aquest sentit la majoria per no acceptar, transaccionar aquest nom que posàvem a la taula eren arguments de pes. Però, en qualsevol cas, pensem que no tenien ja sentit. En primer terme, un argument que posava a la taula era que aquest centre feia, ja expressava el fet de promoció. Entenem que no. L'expressa, si de cas, ara l'expressa. Tot aquest contingut que hem afegit realment sí que expressa la promoció; abans no ho expressava, i per això entenem, doncs, per tant, que seria bo consensuar que acceptéssim la paraula «promoció» en aquest centre.

D'altra banda, també un altre argument que ens donaven era que era un centre, tal vegada, que ja era conegut, que ja era prestigià. Al nostre entendre, senyors Diputats, això no és del tot cert i permetin-me que els llegeixi una carta que tinc aquí, perquè serà il·lustradora. Tinc aquí una nota, una carta que —feta el 30 d'agost de l'any 84— va sortir al *Punt Diari*, aquí tinc la fotocòpia, i diu així: «És la pera. Senyor Director, els diferents organismes de la Generalitat fan propaganda de les facilitats, dels crèdits que es donen a Catalunya per a les indústries. Portats per aquestes santes paraules ens vàrem presentar als Serveis d'Indústria de la ciutat de Girona, que, en teoria, són els que han de saber com s'aconsegueixen aquests crèdits. No cal dir que els serveis esmentats no sabien res de res. Ara bé, el curiós del cas és que volent-nos ajudar ens varen dir que hi ha

un organisme que es diu CIDEM —que, naturalment, té l'oficina a Barcelona—, que es veu que és el que sap de què va el tema. I, finalment, ens varen donar l'únic fulletó que tenien a disposició del públic, que és el que us adjunto» —hi ha la fotocòpia del fulletó de referència aquí a la nota aquesta— «i que està escrit en llengua anglesa. Esmaperduts pel cosmopolitisme d'aquest servei, ens retirarem discretament per la porta falsa, no havíem caigut en el cas que l'ajut i la promoció de les empreses a Catalunya està dirigida fonamentalment als fills de la Gran Bretanya.» (*Rialles.*)

Si em permeten, senyors Diputats: «CIDEM, Technology, productivity, trailing. Development and high program from the Generalitat to the catalan enterprise...», i segueix. Jo, l'anglès, no el conec, el francès, sí. (*Rialles.*)

Senyores Diputades, senyors Diputats, realment aquesta carta donaria per fer molts acudits i molts «xistus», sobretot amb les últimes qüestions lingüístiques que ens ha expressat el President de la Generalitat, amb el seu poliglòtisme que ha expressat. Però no vull fer cap broma perquè això, senyores i senyors Diputats, és molt seriós. Penso que a tots plegats, a tots ens hauria de caure la cara de vergonya que passin coses com aquestes. Com pretenem dir això que deia el senyor Conseller, que realment a l'empresa queda feina, que hem de tirar endavant les empreses. Senyores i senyors Diputats, per això em limito a no fer cap broma.

Per tant, lògicament, al nostre entendre, no hi ha cap motiu per pensar ni que està del tot conegut ni que està tampoc prestigià. En qualsevol cas és una feina que hem d'anar fent entre tots.

Per tant, lògicament, hauria d'insistir en el nostre nom, però veient que aquest seria l'únic motiu pel qual faríem un vot radicalment diferent en tota aquesta Llei, per això, senyors Diputats, no per altra cosa, retirarem també aquesta única esmena que quedava.

El Sr. PRESIDENT: Bé, moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, ja podem passar a la votació del text, que si no hi ha cap dificultat podríem fer-la globalment, per a la totalitat del text, l'exposició de motius i el títol. Si no hi ha cap dificultat, doncs, anem a passar a aquesta votació global. (*Pausa.*)

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquest Projecte de Llei globalment ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Aleshores, si els sembla —em penso que no tenim temps d'encetar cap altre tema—, podríem suspendre ja la sessió amb la finalitat que ahir vam expressar i reprendre la sessió a la una en punt d'aquest migdia.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts d'onze del matí i nou minuts. La sessió es reprèn a la una del migdia i deu minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Com saben els Il·lustres membres de la Cambra, hem de procedir ara a l'explicació de vot que els Grups parlamentaris vulguin fer en relació amb la Llei que hem aprovat. A aquest efecte, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, seré breu, perquè tots plegats em sembla que tenim ganes d'acabar aviat.

Aquesta Llei és fruit d'una necessitat del nostre món empresarial, que fa anys que demana la possibilitat d'accedir a unes orientacions responsables, que li permetin d'accedir més fàcilment a les noves tècniques empresarials que van apareixent, tant pel que ateny el sector productiu en si mateix com per tota la gestió empresarial. Veig que aquesta necessitat sentida per la nostra indústria ha estat compresa i assumida per tots els sectors de la Cambra, tal com ha quedat demostrat amb la votació unànime que ha aprovat la creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, de la unanimitat de la qual, no cal dir-ho, me n'alegro, i de què tots plegats ens hem de felicitar.

A més, la creació del CIDEM arriba, justament, també, en el moment, esperem, imminent del nostre accés al Mercat Comú europeu, entrada que comportarà esforços ingents a les empreses catalanes, per tal d'assumir el repte que això representa pel que fa a la modernització tecnològica i a l'explotació dels nous sectors de producció. Tot això vol una orientació responsable i una ajuda eficaç, coses que el CIDEM tractarà de cobrir. Si d'alguna cosa ens hem de plànyer d'aquesta Llei és que malauradament té unes migrades disponibilitats econòmiques, així com també unes no massa amples competències estatutàries, que no ens permeten, malgrat el desig de tots plegats, crear un organisme amb l'eficàcia i les possibilitats que tots plegats voldríem.

Per acabar, diré que nosaltres, com a Grup, estem satisfets d'haver vist recollida una esmena nostra, transaccionada amb altres de semblants, esmena que cito perquè crec important, perquè fixa un topall en el tant per cent de les possibles participacions econòmiques en les diverses empreses, així com també fixa els límits en el temps de participació. Creiem que amb l'acceptació d'aquest principi evitarem que el CIDEM es pugui transformar en un mini-INI català, cosa no gens desitjable.

És, per tant, atenent totes aquestes raons, que el nostre Grup ha votat favorablement aquesta Llei, tot esperant que aquest nou CIDEM pugui ser tan eficaç com tots nosaltres voldríem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara, l'Illustre Diputat senyor Cipriano García té la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, efectivamente creo que hemos aprobado una ley que puede ser importante para el desarrollo industrial y económico de Cataluña y que además hemos votados a favor de la Ley porque contempla las enmiendas que habíamos presentado, las dos enmiendas que habíamos presentado, sobre todo en la parte concerniente a la participación. En la Ley queda reflejada la participación de los empresarios, de los trabajadores, de las centrales sindicales, de los colegios profesionales, de la universidad y de las cámaras de comercio. Creo que es un mecanismo de participación que puede contribuir eficazmente al empeño de desarrollo económico y industrial de Cataluña, y por ello nosotros la consideramos importante. Pero queremos manifestar que bastará, mejor dicho no bastará solamente con la aprobación de la Ley, con el deseo y la voluntad manifestada por los Grupos, sino que la Ley habrá que ir la contemplando en su aplicación práctica, en el devenir, porque consideramos que eso será lo importante que nos dirá, es decir, la eficacia de

la misma y la participación colectiva de los distintos sectores y de las distintas fuerzas en el consejo rector como queda contemplado en la Ley que acabamos de aprobar.

Es por esas razones por las que nosotros hemos votado a favor de ella, y hemos de manifestar también que tanto en la Ponencia como en la Comisión ha predominado ese deseo de incorporar las enmiendas que venían a mejorar el proyecto inicial, que nos satisface, y por lo que nosotros hemos votado a favor.

El Sr. PRESIDENT: Ara prego que faci ús de la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. Molt breument per explicar el sentit del vot del nostre Grup. El nostre Grup fa una valoració positiva d'aquest Projecte de Llei. El risc que el nou centre sigui un organisme més d'intervenció econòmica i proteccionisme entén el nostre Grup que no existeix. Ja ha estat molt útil, en aquest sentit, el fet que ja en Ponència se'ns hagi acceptat una esmena que portava com a finalitat limitar el percentatge i el període de temps en la participació del CIDEM dins del capital de societats privades. Ens preocupava aquest risc d'intervencionisme donat que tots sabem que les situacions de crisi industrial i empresarial reforcen les pitjors tradicions econòmiques del nostre país; una d'elles, el proteccionisme exagerat. I és molt difícil marcar la frontera entre l'ajut i el proteccionisme, amb l'agregant que l'ajut és necessari per aconseguir l'evolució i la reestructuració que tots volem per a la nostra indústria i tanmateix el proteccionisme ens portaria a un estancament econòmic i a una reducció dels nivells de benestar del nostre poble.

La nostra indústria requereix l'ajut de l'Administració per portar a bon terme la seva innovació tecnològica i la seva modernització, passos forçosos davant el repte que ens suposa la nostra integració al Mercat Comú. I la informació que rebrà la nostra indústria des del CIDEM també és indispensable. Aquests estudis estructurals, aquestes perspectives dels sectors industrials a Catalunya seran d'un gran ajut per a la nostra indústria. I si a través del CIDEM aconseguim potenciar les empreses de serveis a la indústria, la valoració d'aquesta Llei ha de ser francament positiva.

Volem acabar agraïnt l'esperit de col·laboració que ha existit en tot moment a la Ponència nomenada a efectes d'aquest Projecte de Llei. El nostre Grup, que ha vist acceptades deu de les catorze esmenes que ha presentat, creu en la importància que el CIDEM ha de tenir, a partir d'ara, com a eina d'adequació del nostre sector industrial. Només ens queda desitjar que les possibilitats pressupostàries siguin prou àmplies per aconseguir que aquesta nova eina, que és el CIDEM, sigui prou efectiva en la seva actuació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara prego l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera que faci ús de la paraula.

El Sr. RIERA: Senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup ha de manifestar la seva satisfacció pel grau d'acords arribats en aquesta Llei i també l'agraïment lògic a tots els Grups, en especial de la majoria, que ha permès que s'arribés a aquest grau d'acord i de consens. Malgrat això, el nostre Grup ha de deixar constància d'un estat de preocupació i alguns dubtes a l'hora de l'aplicació d'aquesta Llei, preocupació i dubtes que es manifesten, d'una banda, a no haver accep-

tat en algun sentit el caràcter imperatiu d'alguna de les funcions que hauria de fer, posposant-ho a un caràcter més aviat de «podrà fer» per comptes de l'«haurà de fer». En qualsevol cas això és un motiu de preocupació haver quedat d'aquesta manera, com també ho és el fet que s'hagin produït determinades qüestions, determinats fets, els quals he esmentat al llarg d'aquest matí, que no són impressions, són fets, anecdòtics si voleu, però que expressen, realment, també, una preocupació nostra. El fet anecdòtic del diari gironí, l'empresari que es queixava, com també, lògicament, el fet també que per demanar un aval a la CARIC es demanin tantes coses, com un estudi a nivell mundial del sector en el qual la persona té indústria, són motius realment de preocupació i de dubte també, perquè al llarg d'aquests quatre anys de legislatura passada entenem que el Govern Pujol ha fet una política no gens compromesa en el tema industrial, molt sempre a l'espera dels esdeveniments, sense dissenyar aquell marc necessari de política industrial per a Catalunya, que podem fer-ho, per tal, lògicament, a partir d'aquí d'incidir lògicament en el Govern central, una política que ha fet durant aquests quatre anys que entenem que ha possibilitat, en qualsevol cas, ajudes més aviat potser de forma puntual a empreses, i així potser s'entén que, al nostre modest entendre, s'hagin apuntalat de vegades realment operacions industrials o famílies industrials sanejant-les econòmicament, amb el que això vol dir; d'aquí entén el nostre Grup determinats avals de la CARIC —i no vull seguir amb aquest tema. Per tant, doncs, una política per a nosaltres que no ha estat profitosa al conjunt global industrial de Catalunya, i d'aquí, al nostre entendre, la resistència al llarg de tots aquests debats a una Llei que socialitzi la informació, la formació, els serveis i els ajuts a les empreses.

El nostre Grup, però, certament espera que l'aplicació d'aquesta Llei prometi i permeti comprometre's en projectes industrials innovadors, permeti comprometre's amb persones, grups, col·lectius amb idees industrials de futur, de forma sincera i de forma igualitària. Tant se val que aquesta idea empresarial que vagi a parar al CIDEM s'expressi després amb una anònima, amb una entitat privada, amb una cooperativa o una SAL, tant se val, aquest no és el tema, però, en qualsevol cas, pensem que aquesta és la idea que ens ha de moure a tots plegats a l'hora que el CIDEM sigui una eina realment profitosa.

Jo estic convençut, senyores Diputades, senyors Diputats, que aquesta és la voluntat del Diputat senyor Ramon Pla, que ha estat ponent per la majoria, n'estic convençut.

Com també estic convençut que és la voluntat de l'Honorable Conseller Hortalà, al qual jo tinc molt especialment d'agrair la seva obertura en aquesta Llei, acceptant qüestions que realment l'honoren en la mesura que temes com la presència sindical i patronal, sindical i patronal a l'òrgan de govern, al consell rector d'aquesta situació..., hauria de ser, realment, penso jo, testimoni per altres Conselleries que realment posen greus pegues a l'hora d'acceptar aquesta necessària participació social als nostres òrgans i entitats. Jo no sé si dir-hi això és una ..., no digui res més (*Rialles.*) Realment, la seva soledat en els bancs del Govern jo no voldria que volgués indicar res, en qualsevol cas el meu testimoni personal i el del Grup de la seva capacitat en aquest sentit de veure i de viure el futur de Catalunya en el tema industrial. Amb tot, espero i desitjo que tant la gravetat de la situació industrial a Catalunya, la gravetat de l'atur com

també aquesta mateixa presència de les centrals sindicals i patronals de Catalunya forçaran que l'aplicació d'aquesta Llei sigui realment favorable als interessos d'empresa de Catalunya. Almenys amb aquesta voluntat és la que també nosaltres hem votat favorable a tal com ha quedat aquesta Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara prego l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Pla que faci ús de la paraula.

El Sr. PLA: Molt Honorable senyor, senyories, en el desplegament processal d'aquesta iniciativa legislativa he tingut l'honor, en nom i representació del meu Grup, de poder-hi assistir i agraeixo en nom propi i el de la representació que he ostentat l'allusió que se m'ha fet, perquè a través d'aquest gest que ha fet el portaveu del Grup Socialista ha honorat el meu Grup parlamentari, com així ho ha fet en el Govern, a través de la persona, aquí el seu portaveu, senyor Joan Hortalà, perquè així ho assenyalen l'Estatut i els tràmits reglamentaris d'aquesta Cambra, i perquè jo també torno al Diputat i als altres Diputats que m'han precedit la felicitació més sincera per l'esperit que hi ha hagut en Ponència i en Comissió en l'acceptació d'esmenes, en la retirada d'esmenes i en les transaccions que busquen una voluntat de perfeccionament del text que havia tramès el Govern. És aquest esforç, en convergir en uns punts comuns quan estem tractant avui, com tractàvem fa uns mesos, i hi ha fet referència l'Honorable Conseller, la Llei del Laboratori d'Assaigs i Investigacions..., no pot passar per alt a cap de les senyores i els senyors Diputats que estem tractant del desplegament de l'Administració institucional de Catalunya. No són projectes de llei que entren en aquesta Cambra objecte de tractament per l'article 108 del Reglament, però sí que tenen quelcom en la seva formació com a ens autònoms de la Generalitat de Catalunya en tant que són els que configuren aquesta Administració institucional de què ens estem dotant. És per això que concedim una especial rellevància a l'aprovació d'aquesta Llei en concret i de tot aquest tipus de lleis d'una forma especial. Aquestes no són lleis d'una majoria contra una minoria; aquestes són lleis en les quals es busca el més ampli consens, perquè pel seu desplegament per a un govern i per a un altre puguin ésser eines i instruments positius.

Ara hem aprovat una llei, en aquest moment en *vacatio legis*, però ja llei, que es converteix en un instrument bàsic per a la política industrial del Govern de Catalunya; jo diria que en la veritable eina de la política de foment industrial. Com diu la part dispositiva de tot el text articulat, consolidant i modernitzant les estructures productives actuals i fomentant la creació de noves empreses, buscant empreses competitives i no oblidant que aquestes intervencions que estem produint avui en aquesta Cambra estan produint-se, cronològicament, en un moment en què l'Estat espanyol va camí d'integrar-se a la Comunitat Econòmica Europea i a través d'aquí a una ampliació d'horitzons per al sector empresarial. I aquest és un gran repte per a nosaltres. Si bé el Conseller en la seva intervenció definia les ambicions i els límits d'aquesta Llei, quan deia: «La política industrial que es pot fer no és política conjuntural, sinó d'aquestes que reben el nom de polítiques estructurals, actuacions a mig i llarg termini on els serveis a l'empresa i foment industrial tenen el seu lloc»... Això representa una voluntat coneixent els límits, però aportant una ambició per una actitud de

reforçament de millora de les nostres actuals estructures industrials i la voluntat de participar en projectes que puguin sorgir, com aquí abans es feia referència, projectes d'empreses de tecnologia de punta, bé d'empreses que es puguin adequar al context industrial de l'actualitat, i de futur. I aquí em pararia un moment. La més important acció que es pot fer des d'aquest ens és probablement buscar, cercar, una política industrial d'anticipació, perquè si no tenim aquesta perspectiva vers el futur, serà aquest mateix futur el que ens bandejarà. I aquest és un missatge, senyores i senyors Diputats, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió vol deixar palès en aquest torn d'explicació de vot, perquè és part de la filosofia que inspira el nostre comportament en l'àmbit de la política industrial.

Per altra banda, i entrant en grans línies en el contingut de la Llei que acabem d'aprovar, jo diria que en el seu articulat queda molt clarament definit, recollint les aportacions que s'han anat produint en tot el tràmit reglamentari, l'objecte, les funcions i l'àmbit competencial de l'ens objecte de creació per aquesta Llei al fidel. Nosaltres creiem que a aquest ens se li permeten desenvolupar noves activitats empresarials, sense excloure, en cap cas, les possibilitats que ja s'han esmentat aquí que ofereixen les operacions de capital risc, crèdits participatius préstecs reintegrables, contemplats en l'article tercer de la part dispositiva de la Llei.

Jo diria, sortint al pas, i d'una manera potser poc ortodoxa —no estem pas aquí amb l'ànim de polemitzar—, que les explicacions que avui s'han fet sobre la CARIC neixen —i aquesta Llei apartarà aquest àmbit de confusió, o aquest àmbit complex a què s'ha alludit—..., perquè neix amb un decret de la Generalitat provisional, si mal no ho recordo, portat al Consell Executiu per l'Honorable Eduard Punset. Aleshores, aquesta Llei, necessària —la intervenció que m'ha precedit ho ha manifestat—, necessària, perquè aquest tipus de situacions que s'han perllongat en el temps no es puguin repetir, crec que configura tot allò necessari, i donarà satisfacció al Diputat a què ja he fet referència, per esclarir els camins, per tenir una única finestra d'informació i d'encarrilar aquelles iniciatives que puguin sorgir.

Jo crec que també he de fer una referència, per acabar, a l'estructura orgànica i funcional de la Llei que es contempla en els articles del cinquè a l'onzè, on s'ha acceptat la participació de les forces socials —centrals sindicals, patronal, universitat, cambres de comerç, col·legis professionals—, perquè ja ha estat aquest l'esperit que informava un anterior Projecte de Llei que vàrem debatre en aquesta Cambra, com era la Llei del Laboratori d'Assaigs i Investigacions, on aquest mateix Diputat els exposava que es volia potenciar el Consell Assessor, i així resava el Projecte que havia tramès el Govern.

Buscant la presidència —en aquell cas del Consell d'Administració i del Consell Assessor, per al mateix Conseller—, en aquest cas, es consolida per buscar una unificació en la guia de la política industrial de l'ens amb la política industrial del Consell Executiu, que tan sols podia fer la persona del Conseller d'Indústria, i creiem que amb la integració, abonada per tots els Grups mitjançant una esmena transaccional en Comissió, hem donat sortida a un dels temes que, en torn d'explicació de vot, aquest Diputat, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, *Diari de Sessions* de desembre de l'any passat,

deia que nosaltres no estàvem tancats a la participació de les forces socials, sinó que en aquell cas —Laboratori d'Assaigs i Investigacions— creiem que era un àmbit específic molt delimitat. En canvi, en aquest cas, promoció industrial, servei a la indústria, hem d'incorporar elements de la societat civil, d'aquesta societat que és la que ens aporta la iniciativa, i a la qual tots des d'aquí estem servint.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat aquest punt de l'ordre del dia, i per l'hora, no sembla oportú encetar el següent, que requereix un temps relativament dilatat. Crec que és convenient que suspenguem la sessió amb l'encàrrec de ser molt puntuals a l'hora de la represa, a un quart de cinc, a un quart de cinc de la tarda, ben puntuals.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. de Alfonso i Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Justícia i de Comerç, Consum i Turisme.

**Presa en consideració
de la Proposta de Proposició de Llei
a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats
sobre la revisió de la Sentència del Consell de Guerra
Sumaríssim seguit, el 1940, contra Lluís Companys i Jover,
President de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El primer punt de l'ordre del dia que hem de considerar és la presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre la revisió de la Sentència del Consell de Guerra Sumaríssim seguit, el 1940, contra Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb els articles 105 i 133 del Reglament, passarem directament al debat. Hi ha un torn a favor —suposo que el farà el Grup que ha presentat la Proposició— i la possibilitat d'un torn en contra; per a ambdós, quinze minuts. Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres per al torn a favor de la presa en consideració.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, emparant-nos amb l'article 87 de la Constitució i el 34 de l'Estatut de Catalunya, que autoritzen la presentació al Congrés de Diputats de proposicions de llei sobre temes que no siguin pròpiament de competència autonòmica, i d'acord amb el que diu l'article 133 del Reglament del Parlament, que en regula la tramitació, el nostre Grup presenta a l'aprovació de les senyores i els senyors Diputats una Proposta de Proposició de Llei sobre la revisió de la sentència dictada al final del consell sumaríssim de guerra que es va celebrar el 14 d'octubre de 1940 a Montjuïc, condemnant a mort l'Honorable Lluís Co-

mpanys i Jover, President de la Generalitat.

Una primera reacció que podria suscitar la nostra proposta podria ser d'una certa sorpresa. Per què es vol revisar una sentència que tothom —o amb raríssimes excepcions— considera que fou injusta i atemptatòria dels drets humans més elementals? Per què sol·licitar la rehabilitació de la seva memòria, quan la immensa majoria del poble català està convençuda de la seva total innocència? Sí. Això és cert. Pocs deuen ésser els conciutadans que no considerin que el procés i l'execució del President Companys foren purament i simplement un magnicidi. Pocs deuen pensar que és justificable; un consell de guerra precedit —precedit— d'un segrest en un país estranger, violant totes les regles del dret internacional en matèria d'extradició...

El 24 de setembre del 40 és conduït a Madrid, als ergàstuls de la Direcció General de Seguretat, on és vexat i torturat. El 3 d'octubre és traslladat al castell de Montjuïc, on resta empresonat. El dia 14 d'octubre se celebra un simulacre de consell de guerra i el 15, amb les primeres clarors de l'alba, és afusellat al fossat del castell.

El martirologi de Companys és prou conegut perquè calgui insistir-hi. Són pàgines de la història de Catalunya, i gairebé gosaria dir que formen part del patrimoni patriòtic dels catalans. Sí, això és cert: la seva memòria ha estat rehabilitada per la gent del nostre país, i, sortosament, cada dia hi ha més carrers i més places en el nostre país que porten el seu nom. Cada dia sorgeixen més iniciatives populars reivindicant i enaltint la seva memòria. De monuments, plaques —modestes fins ara—..., n'hi ha a molts indrets de Catalunya, que no han necessitat pressupostos ambiciosos, però que no representen menys un afecte entranyable de les poblacions catalanes.

Jo en conec un, d'aquests monuments, que fou inaugurat ja fa anys pel President Tarradellas, una mica lluny d'ací, a pocs metres de la casa pairal on nasqué Lluís Companys, El Terròs, al cor de l'Urgell, aquesta comarca ahir desèrtica i avui ubèrrima on, enmig de xiprers, de flors modestes i d'arbres fruiters, s'erigeix un bellíssim monòlit blanc. Alguns vianants s'hi aturen, paren un moment i reflexionen davant aquell impressionant monument.

I cada any, quan arriba el mes d'octubre, el dia 15, mans amigues, mans pageses, sobretot, hi porten un manyoc d'espigues, una rosa tendra o una branca d'olivera.

Sí, la rehabilitació política de Companys ja està feta, i ben feta. Els catalans han comprès molt bé el significat de la seva gesta, com també el varen comprendre en altres circumstàncies, el 1936, aquells catalans que s'abocaren literalment a les urnes per tal d'alliberar Companys i els seus consellers captius, restituint-los a la llibertat i proclamant, una altra vegada, la vigència de les institucions catalanes, que ens havien estat injustament arrabassades.

Algú podria conformar-se amb el Decret del 76, o amb la Llei d'octubre del 77, sobre l'amnistia política, dient que tals i tals delictes, que portaven connotacions polítiques, quedaven definitivament amnistiats. Nosaltres no ens hi podem, evidentment, conformar, perquè pensem que és necessari rehabilitar la seva memòria, no pas per la via estreta de l'amnistia o del perdó, sinó per la via àmplia de la revisió i de la nul·litat.

I, per què revisió, i per què, nul·litat? Senzillament, perquè, al nostre judici, no hi va haver delictes i perquè la sentència del

consell sumaríssim no va ser més que la pretesa legalització d'una actuació basada en una situació de guerra.

Acusar Companys de rebellió militar, quan va ser ell, precisament, un dels més esforçats defensors de l'ordenament constitucional vigent; acusar Companys d'haver acabat la resistència de Catalunya a l'agressió totalitària! Quan això era ni més ni menys que el seu deure més estricte... Acusar Companys d'haver defensat amb tots els mitjans al seu abast les llibertats de Catalunya i les dels altres pobles d'Espanya, i condemnar-lo a mort per haver-ho fet, no fou res més que aprofitar-se d'una victòria militar per intentar anorrear la consciència nacional del nostre poble, car ja no sembla discutit per ningú que l'acusat del consell de guerra no era solament el defensor dels obrers i dels sindicalistes, no era solament el republicà acèrrim, no era solament l'amic dels rabassaires, sinó que era també i sobretot el primer President del Parlament restaurat i el successor de Francesc Macià en la Presidència de la Generalitat de Catalunya.

En eliminar Companys es volien extirpar els més purs sentiments de catalanitat representats pel primer magistrat de la nostra nació. I és aquest, precisament, el repte que hem de recollir els parlamentaris, els dipositaris de la sobirania catalana. Cal que quedi constància que els càrrecs fets a Companys en aquella sentència no eren constitutius de delictes, car és això, precisament, el que va allegar el mateix President en el consell de guerra, quan va afirmar que ell no havia de defensar-se per res, ja que era l'autoritat legítima de Catalunya per la voluntat popular, i que si havia de donar comptes a algú de la seva conducta era al Parlament català, com a representant genuí del nostre poble.

Desproveïts de competències en matèria de dret penal, no podem endegar nosaltres mateixos el procediment que ha de permetre la revisió i la nul·litat de la sentència, i és per aquest motiu que ens hem acollit a la facultat que ens donen l'article 87 de la Constitució i 34 de l'Estatut.

La Llei d'Enjudiciament Criminal i el Codi de Justícia Militar ofereixen possibilitats processals per tal d'assolir l'objectiu que ens proposem, però la nostra proposta no va fins a determinar quin és el millor camí a seguir, i ens limitem a demanar que el Govern de l'Estat insti, pels mitjans procedents, a través dels Ministeris de Defensa, de Justícia, o de la Fiscalia de l'Estat, la revisió i, eventualment, la nul·litat de la sentència.

El Reial Decret 41/1977, del 29 de setembre, restablí la Generalitat de Catalunya i la Disposició final segona derogava la llei de l'Estat —del cap de l'Estat— del 5 d'abril del 1938 que, com ses senyories saben, suprimia les institucions autonòmiques de Catalunya. Això vol dir que el règim democràtic actual va reconèixer, en el moment oportú, la legitimitat i la continuïtat de les institucions catalanes. Nosaltres demanem, avui, que el President Companys, representant suprem d'aquelles institucions, tingui també reconeguda la seva legitimitat històrica.

I, en demanar aquest reconeixement, no ens guia cap sentiment de nostàlgia rancorosa, sinó, únicament, el desig —ara que hem recobrat la vigència de les nostres institucions— de recuperar també la innocència, legalment reconeguda, del seu més alt representant.

No pretenem —no pretenem— que el text de la nostra proposta hagi de ser considerat forçosament definitiu. El nostre Grup estarà obert a totes les iniciatives i els suggeriments dels

altres Grups parlamentaris que, salvaguardant els principis que l'han inspirat, el perfeccionin tècnicament i augmentin les seves possibilitats de ser acceptat pel Congrés de Diputats, i és en aquest sentit que demanem el seu vot favorable.

I vaig a acabar. Senyor President, senyores i senyors Diputats, es pot estar d'acord o en desacord amb la conducta política del President Companys; admetem que es pugui discrepar d'alguna de les seves decisions, però el que ningú no pot posar en dubte és que Companys, al capdavant de la Generalitat, en la pau com en la guerra, no va tenir altre objectiu que la defensa de les institucions i de la llibertat.

Cal, ara, que les institucions democràtiques, en justa correspondència, rehabilitin solemnement el seu sacrifici, com el de tots elsd màrtirs anònims que varen sucumbir per la mateixa causa, i que demanin la revisió i la nul·litat d'una sentència que ens afecta tots, perquè més enllà i més amunt de la figura del President Companys s'apuntava al cor de la Catalunya nacional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun membre de la Cambra vol fer ús de la possibilitat del torn en contra? *(Pausa.)* No és així? Aleshores, doncs, prego els Grups que vulguin expressar la seva opinió en l'ordre acostumat. Per tant, el senyor Maties Vives, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula.

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, per anunciar que el nostre Grup parlamentari votarà que sí a la Proposició que presenta el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, però deixant constància també que la memòria de Lluís Companys entenem que ja ha estat plenament rehabilitada pel poble de Catalunya. I si dic això és perquè la presentació de la Proposició i aquest vot favorable no podem desmerèixer de dues preocupacions que, a judici del nostre Grup, s'expressen darrere d'aquesta votació.

En primer lloc, el fet que de la manera que està presentada no anem a legitimar un Tribunal de Consell Sumaríssim de Guerra que des del nostre punt de vista era un tribunal il·legítim i incompetent per jutjar allò que va «jutjar», entre cometes, en el seu dia. I, en segon lloc, perquè el fet de caure en jurisdiccions davant d'una voluntat popular no ens faci perdre de vista que la justícia ha d'emanar sempre del poble, de la sobirania popular, que la justícia mai emana de si mateixa i que aquell Consell de Guerra no emanava d'aquesta voluntat popular.

Entenem que el poble de Catalunya ja ha dit la seva paraula de reivindicació, tant de la figura de Lluís Companys com dels fets suposadament delictius, en opinió d'aquell Consell Sumaríssim, que envoltaven la seva figura, que la nul·litat d'aquella sentència ja l'ha dictada el poble de Catalunya. I el que ens preocupa és que els mecanismes legals que es posaran en marxa a partir de la presa en consideració d'aquesta Proposició no puguin enfosquir, si més no, la mateixa voluntat popular, perquè sempre, senyor President, senyores i senyors Diputats —i aquí acabo—, la voluntat popular és més forta que les sentències d'un Consell Sumaríssim de Guerra com el que va condemnar a mort Lluís Companys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Illustre representant del Grup Popular vol parlar? L'Illustre senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes molt breus referències personals que penso que poden ser d'utilitat al llarg d'aquest debat.

La primera d'elles és dir que he tingut la sort, la immensa sort, de no haver viscut la nostra guerra civil. Nascut l'any 36, els meus primers records són posteriors a la guerra i, fins i tot, als primers anys de la postguerra.

La segona, per dir que també he tingut la sort que a nivell familiar no es va haver de comptabilitzar cap mort com a conseqüència de la guerra civil.

La tercera, que per no haver tingut —fins ben entrada ja la democràcia— cap càrrec polític res no he d'agrair de tipus polític.

I feta aquesta breu introducció, voldria dir que el nostre Grup —i jo mateix particularment— sent un gran respecte pel President Companys. I sent un gran respecte sobretot perquè va ésser un President de Catalunya. I no hi ha millor manera, entenc jo, de fer país, d'estimar Catalunya, que treballar perquè les seves institucions siguin cada vegada més fortes, honrant la memòria d'aquells que en cada moment han estat al davant de les respectives institucions.

Ahir, amb motiu de la imposició de la legió d'honor al President Terradellas recordo com aquesta cita —o una de molt semblant— la va fer el President Pujol parlant de la continuïtat, de la necessària continuïtat en les institucions i en els homes que les representen.

Però, dit això, voldria dir també que no vol dir que aquest respecte s'hagi de confondre amb la coincidència de parers, perquè des de la nostra òptica la política nacionalista o el nacionalisme de Companys va encarar, per dues vegades almenys, Catalunya amb la resta d'Espanya, i des de la nostra òptica també creiem que amb greu perjudici per a Catalunya al llarg de molts anys. *(Alguns xiulets.)*

I, dit això, voldria dir que el nostre Grup està per la justícia, per una justícia independent, per una justícia objectiva, per una justícia imparcial que garanteixi les llibertats, la vida i l'honor dels ciutadans, i, sortosament, avui, aquí, no jutgem la innocència o la culpabilitat del President Companys. Aquesta és una tasca que va a càrrec dels jutges.

Avui, aquí, cal decidir l'oportunitat o no de proposar la revisió d'un procés, i és precisament en funció d'aquesta oportunitat que el nostre Grup emetrà el seu vot. Nosaltres creiem que la seva proposta avui és una proposta inoportuna, perquè pot desencadenar una dinàmica molt perillosa si, com jo penso —i em puc equivocar, i tant de bo que m'equivoqui—, el nostre país, Catalunya i Espanya, no està en condicions d'encarar dotzenes de revisions de processos i, fent un pas més enllà, d'actuacions que no van ser objecte de procés i que van tenir lloc a banda i banda —no ens enganyem—, a banda i banda, però que han de reobrir necessàriament, perquè és condició humana, velles ferides.

La seva proposta, senyors d'Esquerra Republicana, és, des del meu judici, una proposta imprudent, perquè divideix o pot dividir enlloc de sumar, perquè potser està plantejada sense pensar que es pot crear discòrdia, però jo penso, nosaltres pensem que pot crear discòrdia. I és inoportuna també perquè hi ha certes coses que solament el temps pot anullar, i entenem que la càrrega de subjectivitat que entorpeix una tasca d'aquesta naturalesa en la revisió d'un procés simplement es pot

anullar amb el pas del temps.

En definitiva, creiem que la seva proposta —altrament, la votàrem afirmativament— no és avui una proposta positiva per a Catalunya.

Per les raons exposades votarem «no» a aquesta proposta, però també perquè pensem que des d'aquesta Cambra hem de treballar pel futur, hem de treballar pel futur col·laborant en l'executiu, en la feina, en la tasca engrescadora de trobar solucions als problemes d'avui —econòmics, laborals, d'ensenyament, de sanitat, de seguretat. Perquè creiem que hem d'emprendre d'una vegada el que tantes vegades s'ha dit en aquesta Cambra, que és la modernització del nostre país, la modernització de Catalunya. I perquè creiem que l'aportació de Catalunya ha de centrar-se en accions que mostrin de manera clara a les altres Comunitats la nostra voluntat col·lectiva de col·laborar amb la creació d'un Estat europeu, d'una Espanya comunitària, i, en contraposició, no voldria que iniciatives com aquesta promoguessin encara més inquietud en les altres Comunitats envers nosaltres.

I acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats, acabo manllevant una frase del President Azaña, una frase assenyada i conciliadora, una frase que va pronunciar, a més, en un moment molt greu, justament el 18 de juliol de 1938 i en el Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. En un moment tan terrible com avui —en l'enterrament del Diputat Cornudella, ens deia el líder del Partit Socialista de Catalunya—, en un moment tan terrible com el de la nostra guerra després de dos anys de lluites tremendes i de passar el que va passar —que no és el moment d'esmentar aquí—, Azaña va tenir la valentia, la generositat de dir una frase com aquesta: «Els caiguts» —deia— «ens envien el missatge de la pàtria eterna que diu a tots els seus fills: pau, pietat i perdó.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara tinc el gust de donar la paraula a l'illustre representant del Grup Socialista, senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'una iniciativa que, si no recordo malament, fa poc fou suggerida per alguns ciutadans de Catalunya ben intencionats que, sens dubte, volien retre l'homenatge que es mereix al President Companys. Tinguérem unes sessions de treball, concretament una en què es presentà aquesta iniciativa, i després un Grup parlamentari, directament, sense diàleg posterior entre els Grups, introdueix aquest tema en el si del Parlament de Catalunya, de manera absolutament legítima, però sense haver existit un diàleg previ.

Què vol dir això? Vol dir això que per al nostre Grup el que és molt important és que qüestions d'aquestes característiques signifiquin realment una unitat d'aquesta Cambra com a representació de diferents forces polítiques de Catalunya, que signifiquin realment un reforçament de la nostra història, un reforçament de les nostres institucions, una restitució d'una cosa tan sagnant com fou l'assassinat d'un President nostre; que trobem les formes adients i possibles per avançar d'una manera intel·ligent en aquest terreny, tot tenint molt present el que ha succeït en la nostra història, el tipus de procés que hi ha hagut i l'esclat democràtic que ha significat, sens dubte, una rehabilitació del President Companys, de la democràcia en el nostre país, de l'autonomia i de la Generalitat de Catalunya; re-

habilitació política, no rehabilitació jurídica, però rehabilitació política sens cap mena de dubte.

Quan nosaltres contemplem aquesta iniciativa, òbviament, tractant-se que el subjecte és el President Companys —i aquí es podria pensar, sens dubte, en centenars i milers de ciutadans en circumstàncies equivalents de l'Estat espanyol: podríem extrapol·lar aquesta realitat ben representada simbòlicament pel qui fou el nostre President de la Generalitat—, quan nosaltres veiem aquesta Proposició, sincerament creiem no solament que hi ha mancances, sinó que hi ha un desenfocament. Però, tractant-se que hi ha el President Companys, avancem que direm «sí». Amb una voluntat de què? Que es produeixi *a posteriori* el diàleg que no s'ha produït *a priori*, que es produeixi aquell diàleg que permeti fer les coses com sovint en política convé fer-les, que és analitzant «peròs» i «contres» meditant, cercant l'acord majoritari, perquè, evidentment, davant de la figura del President Companys no hi pot haver altra cosa que unanimitat, respecte, veneració i restitució i rehabilitació de la seva figura, i no hi pot haver esquerdes, discussions, estratègies intraçades, de cap manera. Jo agraeixo que el Grup d'Esquerra Republicana no hagi volgut mostrar un patrimonialisme en el seu projecte, sinó que ha dit que estava disposat a modificacions, a diàleg i a obertura. És en aquesta via del diàleg responsable on el Grup Socialista es trobarà sempre en el si d'aquesta Cambra quan es tracti de fer allò que cal fer, allò que cal fer per avançar en coses que siguin possibles de fer i que siguin efectives de fer. I em sembla que això, sens dubte, en aquest cas, ho diem a tots els Grups de la Cambra, però també, en particular, al Grup majoritari d'aquesta Cambra, que amb els seus vots crea una majoria en el si d'aquest Parlament.

És evident que nosaltres aquí podríem entrar en aspectes que ha assenyalat el portaveu del PSUC, que creiem sincerament que té tota la raó. Possiblement revisar és dotar de legitimitat qui no la tenia, possiblement entrar en un terreny de revisió és entrar en un terreny equivocat, perquè és admetre una legitimitat que nosaltres no l'hem admesa mai: els que d'una manera o d'una altra hem estat sistemàticament defensant les llibertats democràtiques, les llibertats nacionals de Catalunya, no l'hem admesa, de la mateixa manera que per prudència, per responsabilitat històrica hem emprès tot un camí i després, per conseqüència democràtica, hem respectat uns camins constitucionals. Aquesta ha estat la nostra trajectòria i això seran els principis que inspiraran la nostra actuació política en aquest terreny.

A mi darrerament m'han impressionat molt comentaris d'homes que jo respecto, que estigueren prop del President Companys, amb una trajectòria inequívoca i que mostraven la seva indignació en el sentit de considerar que realment el que es féu amb el President Companys és un fet històric, un crim abominable, un crim més de la història dissortada del nostre país; i que en aquest sentit calia considerar-ho, i calia considerar que s'havia ja produït aquesta rehabilitació, i que aquesta rehabilitació històrica l'havíem produït quan havíem reconquerit nosaltres l'autonomia, quan havíem ja consolidat i començat a consolidar aquesta democràcia tan difícil en el nostre país, aquest binomi democràcia-autonomia que, d'una manera o d'una altra, va indissolublement lligat amb els petits moments de la història democràtica del nostre país.

He estat sensible a aquests arguments, sens dubte, perquè crec que tenen raó. És des d'aquesta lògica, veient la bona intenció que inspira uns ciutadans a promoure aquesta iniciativa, veient la bona intenció, i no solament bona intenció, sinó interès en la defensa del President Companys —per nosaltres l'enfocament és equivoccat des del punt de vista jurídic, equivoccat, radicalment equivoccat—, és des d'aquest doble punt de vista que nosaltres donem el nostre vot favorable a una presa en consideració, perquè sigui aquesta via del diàleg, aquesta via de diàleg que tenen totes les forces parlamentàries que permeti trobar les formulacions adients per situar la figura del President Companys i la figura de tants i tants milers de ciutadans en el nostre país que foren objecte d'un tractament no solament injust, sinó d'un tractament com a conseqüència d'una derrota, d'una dissortada, diguem-ne, guerra civil, situar-nos en el terreny i els honors que es mereixen. I que quedi clar que per a nosaltres el President Companys avui és un president de la Generalitat de Catalunya, és una peça clau de la nostra història, és una peça que nosaltres venerem en el sentit més profund, diguem-ne, de l'expressió pel que significà el seu dissortat final polític, i, per tant, avui, nosaltres, tots, hem contribuït, sens dubte, ningú menys ni més que altres, a restituir la figura ja del President Companys. Amb tot, com dic, aquesta perspectiva de diàleg ens obrirà, sens dubte, la possibilitat de valorar formulacions possibles, factibles i jurídicament raonables en relació amb aquest tema.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Igualment m'és grat de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una sessió parlamentària, normalment, ens obsequia amb canvis d'escenari constants, i la d'avui és un exemple, en aquest sentit. Aquest matí hem debatut i votat un projecte de llei pràcticament consensuat; aquesta tarda entrarem en el debat d'unes interpellacions amb un evident enfrontament polític, i ara, en aquests moments, ens trobem en una reflexió que jo voldria que fos al més a consciència possible. I dic «a consciència» no en el sentit vulgar de l'expressió, que vol dir treballant-hi molt, sinó «amb la consciència».

Vagi per endavant que nosaltres votarem a favor de la presa en consideració de la Proposició, de la Proposta de Proposició de Llei del Grup d'Esquerra Republicana, i he sentit amb molta alegria, de debò, profunda, la intervenció del senyor Víctor Torres, perquè sentint-la m'he adonat que no es tractava, de cap manera, d'una proposta d'una intervenció de caire partidista. L'oferiment que jo interpreto absolutament sincer del senyor Víctor Torres, d'obertura i disponibilitat a tots els suggeriments que facin possible d'assolir l'objectiu, em dona peu a dir el que he dit. Ho interpreto, per tant, així: una actitud obertíssima per trobar la millor solució per assolir l'objectiu buscat, amb el qual estem d'acord, i per això votem a favor de la presa en consideració, però, naturalment, fruit del que estic dient es veu clar que també volem nosaltres, en el procés que seguirà a aquesta presa en consideració, treballar molt sincerament amb el conjunt dels Grups de la Cambra per trobar la millor sortida, la millor solució per assolir l'objectiu.

I he escoltat també amb molta satisfacció, profunda, les re-

flexions que sobre aquest mateix tema ens ha fet el Diputat Maties Vives. Hi estic d'acord, i ho recullo, recullo les intervencions de tots els Grups en el sentit que tots estem disposats a meditar, de debò, què cal fer, amb la finalitat d'aconseguir millor l'objectiu que es busca. Per tant, hi insisteixo, estem d'acord amb el fons de la qüestió, votem a favor de la presa en consideració, demanem una reflexió sincera de tots els Grups; per tant, no feta a la intempèrie, sinó feta tal com s'ha de fer, dins del Parlament, treballant molt sincerament per trobar la millor sortida amb un diàleg responsable i seriós. I això vol dir que, entre altres coses, no hem de tenir pressa. I que no s'interpreti malament, això, en el sentit que hi hagi per part nostra —que no hi és— cap voluntat de retardar-ho, és simplement que ens hem de donar el temps per reflexionar i fer les coses bé.

Senyores i senyors Diputats, fa molts anys que el President Companys va ser ignominiosament jutjat i vilment assassinat. I, per tant, tampoc no passarà res si ens donem unes setmanes més de reflexió per fer bé les coses. Per tant, votem a favor, en el sentit que he explicat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, podem passar ja a la votació d'aquesta presa en consideració.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra? (*Alguns xiulets.*)

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per 95 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

Podem passar ara al tercer punt de l'ordre del dia. Aquest tercer punt, que, com saben els Il·lustres membres d'aquesta Cambra, es refereix a l'elecció dels representants del Parlament als Consells Socials de les Universitats, ha donat lloc a la presentació d'un escrit, signat per tots els Grups, i ara prego el senyor Secretari que en doni lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Portaveus dels Grups parlamentaris sotasignats, fent ús del que disposa l'article 61.4 del Reglament de la Cambra, sol·liciten del President del Parlament que sotmeti a la consideració del Ple l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària a celebrar el 27 de març, consistent a l'ajornament fins a la propera sessió plenària del punt tercer.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo, naturalment, haig de suposar que, havent-hi una presentació de tots els Grups, és un acord unànime de la Cambra, i, si no hi ha cap dificultat, donarem això per aprovat per assentiment. (*Pausa.*)

Bé, aquesta Presidència, de totes maneres, ha de fer una reflexió a tots els Grups: és el prec, molt insistent, que procurin que aquesta qüestió quedi resolta com més aviat millor.

Interpellació¹

al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic

Passem ara, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que són les interpellacions. La primera d'aquestes interpellacions

és la que fa al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic el Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per presentar-la tinc el gust de donar la paraula... (*Pausa.*) La Il·lustre Diputada senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació versa sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a l'extensió i la qualitat de l'anomenat pre-escolar. Vull remarcar que vam posar «l'anomenat pre-escolar» perquè, en la nostra concepció, es tracta no d'una preparació per anar a l'escola, sinó d'un veritable cicle, un veritable període educatiu en si, un cicle en el qual l'important no és la preparació a la matemàtica, a la pre-matemàtica o a la pre-lectura, sinó l'atenció als nens de zero a sis anys.

Aquesta atenció és, considerem, la pedra de toc de la qualitat educativa, de la qualitat educativa no només d'aquest període sinó de tot el sistema, que situa l'ensenyament dins de l'educació. I en aquest període hi distingim dues etapes: l'etapa de l'escola-bressol, de zero a dos anys, aquesta etapa en la qual el nen necessita una escola com una casa; l'etapa del parvulari, aquesta etapa en la qual el nen ja pot desenvolupar tota la seva capacitat d'activitat, d'activitat simbòlica, d'activitat social, de primers aprenentatges. Es tracta d'una concepció educativa, jo diria, vigent a tot el món, però sobretot vigent en la pedagogia, des del que s'ha anomenat la «revolució Montessori», al món, una revolució que comença a principi de segle i que continua, una revolució que a Catalunya fa el seu primer gran pas fora del país de la doctora Montessori. És aquí on tenim el primer curs internacional Montessori, l'any 1916, sota els auspicis de la Mancomunitat de Catalunya, és aquí on aquesta revolució, la revolució que no consisteix en altra cosa que a considerar el nen petit com a objecte d'educació, com a objecte de dedicació pública a través d'una institució escolar. Aquesta revolució té una continuació, ja en els temps de la Mancomunitat, en les escoles d'estiu, en els *Quaderns d'Estudi*, en la mateixa implantació del mètode Montessori al parvulari de la Mancomunitat; hi ha, precisament, en un document del 1916, constància d'aquest aspecte. Diu: «Així com les classes de la Casa de Maternitat i expòsits van ser les primeres instituïdes a Espanya segons el mètode Montessori, cal fer constar també que l'escola Montessori de la Diputació ha estat la primera al món a tenir completament organitzat el grau elemental, segons aquest mètode». I no només l'escola Montessori de la Diputació, que passa a ser després la de la Mancomunitat, sinó els parvularis de l'Ajuntament de Barcelona, sinó les guarderies de les colònies fabrils tot al llarg del Llobregat. Jo encara he pogut veure, a la colònia fabril de l'Ametlla de Merola, el material Montessori de principi de segle utilitzat.

I no parlem, seguint ja, la mateixa dedicació..., la mateixa definició es troba en l'actuació de la Generalitat de Catalunya. En el document de l'any 32, sobre l'obra cultural, la Generalitat diu molt clar: «L'educació dels infants en els temps moderns no pot cenyir-se a l'escola, a l'escola tradicional; cal donar-li una amplitud humana, fer-ne una mena de tutelatge efusiu; és només per una acció social ben encarrilada, alhora intel·ligent i cordial, que els organismes de govern poden facilitar a l'infant els elements d'educació, gairebé diríem de criança, indispensables als infants de tots els estaments i que el clos familiar no pot oferir. No es tracta d'envair cap funció familiar, sinó d'aportar-hi una col·laboració viva. La creació de recers i

jardins d'infants en el mig dels nuclis obrers acomplirà amb eficàcia la missió social de dotar l'infant...», etcètera.

No cal parlar ja, és de sobres conegut, del document de l'any 36, el document del Projecte d'Ensenyament d'Escola Nova Unificada, del Consell d'Escola Nova Unificada, el del CENU, que comença amb aquella frase: «L'ensenyament comença bell punt neix l'infant, i sense solució de continuïtat segueix fins a la total formació tècnica i espiritual de l'home.» I afegeix: «És obligatòria la convivència d'uns i altres, sense distinció de procedència ni de finalitat», i afegeix: «Si comencem l'ensenyament en néixer l'infant, fem assequibles les lletres, l'educació a tothom per un igual.»

Bé, tota aquesta experiència, que va tenir un cim —precisament, en temps de guerra..., els temps de guerra de vegades donen uns cims pedagògics, en temps de guerra va haver-hi un cim d'escolarització del nen més petit—, va sofrir el tall de l'any 1939. Molts de nosaltres podem recordar la sortidesa del que significaven les guarderies de l'Auxilio Social, la dedicació, a través del Ministeri de Governació, del Ministeri del Movimiento, després de Cultura, després de Trabajo, després de Sanitat. Tot això era el tall d'una actuació, d'un model d'escola per als nens petits que havia començat a principi de segle a Catalunya, però que, no obstant, com que el sector era un sector que tenia aquestes arrels, aquest sector es refà, aquest sector reneix, comença a redefinir-se a partir de l'any 65. Tenim constància de la creació de llars d'infants a partir de l'any 68; tenim constància de la reunió dels mestres per a la seva pròpia formació en aquest camp. L'any 75 —ara fa 10 anys—, en el document d'escola pública, és precisament on altra vegada es torna a posar davant mateix de la idea, de la concepció d'escola pública, la idea de la llar d'infants, la idea de l'escola bressol lligada al parvulari. Es proposa com a objectiu educar el nen, tenint en compte tots els seus aspectes: la salut, l'activitat autònoma, la relació afectiva, la sociabilitat, i es proposava, primer, una legislació unificada i racional, que donés a la mare treballadora la possibilitat d'un període llarg d'excedència pel naixement del fill, però també una planificació per la qual les guarderies —escoles bressol— cobrissin les necessitats reals, fent partit d'estudis sociològics, i també una dedicació econòmica a aquest sector que lligués la primera escola, l'escola bressol, amb el parvulari i el parvulari amb l'ensenyament primari.

Durant tots els anys de la transició, aquest moviment respecte al primer ensenyament, l'escola inicial, l'escola elemental, la primera escola, la d'abans de l'escola obligatòria, ha tingut una acollida en els ajuntaments —durant la transició—, però una acollida, no hi ha dubte, difícil, perquè els recursos dels ajuntaments són limitats i els recursos per a aquest ensenyament no s'han donat mai massa a través dels Ministeris. Calia esperar de la Generalitat, amb els traspassos, una actuació, una actuació que lligués amb el que havia estat tot el treball, tota la història d'aquest ensenyament a Catalunya, tota la recuperació del treball del sector de la Mancomunitat, de la Generalitat republicana. Ens hem trobat que aquesta Generalitat no ha fet altra cosa que conservar la situació, que ha continuat tenint partit aquest ensenyament entre sanitat i ensenyament, entre la Conselleria de Sanitat i la Conselleria d'Ensenyament; han arribat les construccions de les llars d'infants, s'han fet les emparaulades, de l'INAS s'ha passat a l'ICASS, les subvencions

han continuat amb els mateixos criteris, però a Ensenyament no. A Ensenyament s'ha fet una política de pre-escolar, del pre-escolar més minso, del pre-escolar de quatre i cinc anys. No ho podeu observar encara, no ho podem observar en els Pressupostos de l'any 81, perquè no eren els traspassos fets, però en els Pressupostos de l'any 82 recordem que només hi havia una tercera part de la construcció d'aules de pre-escolar —quatre i cinc anys—, una tercera part de les corresponents a les que es feien per a ensenyament general bàsic.

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat i que donada l'estructura horària d'aquesta sessió hem de ser molt rigorosos.

La Sra. MATA: Molt bé, intentaré resumir. Em penso que amb la discussió dels Pressupostos ja n'hem parlat; en aquest moment tenim un Pla Quadriennal en el qual el pre-escolar es deixa com una cosa de RAM —reforma, ampliació i millora. No sé què significa exactament això, si és que es dona poca importància a aquest anomenat pre-escolar; potser en el privat sí: fa tres anys que hi ha tres-cents vint-i-tants, dos-cents vuitanta-i-tants, tres-cents trenta-i-tants, milions de subvenció de sobreescrèix per ajudar el preu. Aquí, al Parlament, vam veure aturada una Proposició de Llei d'escoles bressol, vam veure un decret i després ha aparegut una regulació, una regulació, que té un títol tan especial com «Regulació de l'atenció assistencial i educativa dels infants no inscrits als centres d'ensenyament». Aquesta regulació que va començar el 9 de març del 82 amb un decret, va estar un any sense desplegar, al cap d'un any van sortir dues ordres, i després dues més, i el 84 aquestes ordres han estat canviades.

Jo quant a qualitat, quant a la qualitat al parvulari, he de recordar que, per al parvulari, ens trobem encara amb documents que parteixen aquest parvulari de quatre i cinc anys, amb un cinc que potser hauria de pertànyer al cicle inicial d'EGB; per tant, ens deixen el quatre sol, ens deixen el parvulari escapçat del tres per cobrir, ens deixen el cinc potser posat amb el cicle inicial. La veritat és que no sabem a què atènyer-nos ni pel que fa a l'extensió, ni pel que fa a la qualitat de l'anomenat pre-escolar.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el pre-escolar públic

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller prefeix esperar per contestar que s'hagi exposat la següent interpellació sobre un tema anàleg? Aleshores, jo prego l'Il·lustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, senyora Eulàlia Vintró, que faci ús de la paraula.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, senyors altíssims càrrecs de la Conselleria d'Ensenyament que avui —jo diria— en plenari honoren aquesta Cambra.

Voldria començar, perquè a ningú se li escapa que aquestes vuit interpellacions no són casuals, explicant el perquè d'aquestes, almenys de les quatre que presenta el meu Grup, i que han estat preparades conjuntament amb el Grup parlamentari Socialista.

Les raons són, en primer lloc, per poder tenir en aquest Parlament un debat sobre la política educativa de la Conselleria,

debat que fou negat al seu moment pel Grup majoritari d'aquesta Cambra, Convergència i Unió.

En segon lloc, per poder analitzar amb més cura el Pla Quadriennal, atès que la sessió informativa i el Reglament d'aquesta Cambra no donen massa joc a l'oposició parlamentària.

En tercer lloc, per portar a aquest Parlament un tema polític que nosaltres entenem de «rabiosa actualitat», i que és la campanya en defensa de l'ensenyament públic i la seva qualitat, estesa avui arreu de Catalunya.

En quart lloc, perquè voldríem conèixer —després de tantes promeses i explicacions— quina serà la data de publicació del Mapa Escolar; no parem de sentir-ne parlar, però encara avui seguim sentint parlar que aquest Mapa Escolar s'està fent. Volem saber quan es publicarà.

En cinquè lloc, voldríem tenir garanties pressupostàries que permetin endegar, no només aquest Pla Quadriennal, sinó també els programes de RAM i les altres mesures que s'han anat anunciant pel que fa a la qualitat educativa.

Voldríem que el senyor Conseller, cosa que no féu en el debat pressupostari, ens expliqués com farà possible el miracle, amb els Pressupostos de 1985, d'iniciar 27 centres d'EGB, 11 de BUP, 7 de Formació Professional i 1 d'ensenyament secundari, és a dir, 46 centres, amb els 1.500 milions que li resten, una vegada restats dels 6.100 previstos en els Pressupostos, els 4.500 que té contrets per obligacions d'escoles i centres iniciats en anys anteriors. I, sobretot, com li sortiran els càlculs quan vol destinar diners als programes de RAM i vol destinar diners a l'equipament dels centres.

Voldríem també aprofitar aquesta ocasió per saber amb exactitud amb quins criteris i amb quines prioritats, a partir de quina planificació i amb quin calendari d'execució es faran les obres de remodelació, ampliació i millora i els programes de seguretat, que curiosament també han d'anar col·locats dintre d'aquesta partida que no acabem de saber quants diners té.

Voldríem saber també, senyor Conseller, quin és el percentatge d'escolarització pública que la Generalitat de Catalunya defensa com a òptima i quin coneixement té —perquè creiem que el té— de la qualitat de l'escola privada de Catalunya, atès que les xifres d'escolarització facilitades més enllà dels percentatges no diuen res de la qualitat de l'escola privada —i espero que la Conselleria coincidirà amb mi— en què no tota l'escola privada és de qualitat.

Per últim, voldríem saber també quan i quins ajuntaments tenen convenis per signar i quantes noves construccions preveuen aquests convenis. Passo ara al tema específic de pre-escolar, que és el d'aquesta interpellació. I he fet aquesta breu introducció —o potser massa llarga, depèn de com es miri, perquè podria haver-la anat fent a totes i prefereixo fer-la només a una...

El tema dels pressupostos del RAM a nosaltres ens preocupa particularment perquè en el nivell de pre-escolar el Pla Quadriennal parla només que es farà dins els programes de RAM. Nosaltres sabem que els quatre i cinc anys no són obligatoris, i entenem que la Generalitat i l'Estat han fet un esforç lloable per a l'escolarització d'aquestes edats, i no, en canvi, ni els uns ni els altres, per planificar les escoles bressol. Les paraules de la Diputada Mata em permeten no estendre'm sobre aquesta qüestió, però a mi m'agradaria saber també quan s'acabarà el pas de pilota entre la Conselleria de Sanitat i la Conselleria

d'Ensenyament, pel que fa a la planificació i previsió de necessitats de les escoles bressol.

El senyor Conseller ens va dir a la sessió informativa que l'any 85 farà 44 aules, 58 el 86 i 88 el 87-88. És a dir, un total de 190. El que no ens va dir el senyor Conseller és on seran construïdes, ni com, ni amb quins pressupostos. Jo els voldria posar alguns exemples: a mi em consta que a Santa Coloma aquest any 84-85 han quedat 600 infants no escolaritzats a la pública de quatre anys; que a Sabadell —i també celebros que el Regidor d'Ensenyament sigui aquí— són 400, que a un barri només de Badalona la xifra, al barri de Llefia, també puja a 400 infants i que al Prat de Llobregat passa de 700.

Segons informacions d'aquests municipis el pressupost per fer aules de pre-escolar que escolaritzessin aquests infants superen els 350 milions de pessetes. Seria indicatiu, per tant, conèixer l'import total que a Catalunya hi haurà l'any 85 per als RAM de pre-escolar. Tothom sap que l'inici de l'escolarització obligatòria a sis anys és una de les primeres fonts de discriminació social i de discriminació cultural; que no és el mateix ensenyar a un grup de 35 nens de sis anys que hagin passat per un parvulari o per una escola bressol, ensenyar a un grup de 35 infants que apareguin per primera vegada en una escola.

Cal, doncs, conèixer les dades reals, saber on vol anar la Conselleria, com i de quina manera hi pensa arribar i preveure els mitjans per assolir aquests objectius que ens fixem. I si els mitjans són insuficients, senyor Conseller —i segurament aquesta serà la resposta—, com poden trobar-se mitjans extraordinaris, i fer-ho. Pensem que no n'hi ha prou a dir que ens envien pocs diners o que les prioritats són unes altres, o fiar-ho tot al temps i a una espècie de benedicció que ens ha arribat ara, que és la manca de naixements.

En conseqüència, i pel que fa concretament a aquest tema, a mi m'agradaria saber, primer, quantes aules de pre-escolar existeixen avui i quantes han de ser substituïdes.

Segon, quants centres d'EGB no disposen de parvulari de quatre i cinc anys, és a dir, quants d'aquests centres no estan organitzats sobre la base de la distribució, que avui la Conselleria defensa i que nosaltres compartim, de deu unitats, vint unitats, vuit i dues, setze i quatre, etcètera.

Tercera, els nous centres d'EGB previstos en el Pla Quadriennal, en la mesura en què no indiquen el nombre d'aules, cal suposar que tots tindran les deu, vint unitats?

Quart, quants són els infants afectats per aquest 17,1% d'aules habilitades de què vostè ens va parlar l'altre dia —no percentatges, senyor Conseller—, quants nens es troben així?

Cinquena, les 190 aules que la Conselleria pensa o afirma que construirà en el Pla Quadriennal, quin percentatge d'aquest 17,1% signifiquen i quants nens, per tant, escolaritzarà en condicions?

Sisena: on construiran les 190 aules habilitades? A quins llocs?

Setena: quins criteris, pel que fa a pre-escolar, ha seguit la Conselleria a l'hora de triar aquests llocs de construcció? No està dit enlloc.

Vuitena: quin pressupost tindrà cada Servei Territorial de la Generalitat per fer aquestes construccions previstes?

Novena, o desena: quin dia, o quin mes, o quin any, entraran en funcionament aquestes aules que estan anunciades pel 85,

pel 86, pel 87, 88?

¿La ciutat de Barcelona, senyor Conseller, serà considerada territori de la Generalitat pel que fa als RAM de pre-escolar? Em permeto recordar que hi ha dos projectes, des de fa bastants mesos, a la Direcció General de Programació, que estan esperant una resposta.

I, en últim terme, senyor Conseller, quan la Conselleria d'Ensenyament es farà responsable de l'escola bressol, i quan iniciarà la planificació i programació d'aquest nivell?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Honorable senyor Conseller té la paraula per contestar les dues interpellacions.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Si em permeten, voldria referir-me en primer lloc a la segona de les interpellacions, la segona mal dita interpellació. Perquè no es tracta aquí de defugir el que havia estat objecte d'una sessió informativa en relació amb el Pla Quadriennal, en el qual el Conseller que els parla va tenir, jo diria, la voluntat d'explicar tot el que feia referència a aquest programa, amb totes les dades. Programa que, prèviament, havia estat lliurat a aquesta Cambra, i que —aquest mateix programa— durant deu dies va estar en mans de la Federació i de l'Associació de Municipis, perquè, en tot cas, formulessin les seves qüestions, els seus propòsits i les seves preguntes.

Jo crec, per tant, que no es tracta en una interpellació sobre capteniment de pre-escolar d'intentar defugir el que és el Reglament d'aquesta Cambra, al qual es va dedicar una sessió i al qual —amb gran sorpresa per la nostra part— ni el Grup Socialista ni el Grup comunista semblava que tenien cap observació, ni cap pregunta a fer, ni a realitzar-hi. La quasi totalitat de les preguntes que vostè m'ha formulat, senyora Diputada, formen part, i fan referència, a aquest Pla Quadriennal. I és en aquest sentit que a mi m'ha sorprès que vostè pensi que jo, en aquests moments, amb un espai de temps reduït, podria reproduir moltes de les dades que vaig donar aquell dia, moltes de les informacions que hauria pogut ampliar, amb tots els elements i amb tots els recursos per fer-ho.

De tota manera, després m'hi referiré breument.

Hi ha una cosa que vull agrair a la senyora Diputada del Grup Socialista. Jo li vull agrair la magnífica relació històrica que ha fet de la història del nostre país, perquè és història contemporània, que demostra el que, en definitiva, ha estat sempre una constant de Catalunya, que és la sensibilitat pedagògica, l'estimar i el valorar l'educació, i l'estimar i valorar totes aquelles iniciatives que condueixin a una millor formació i a una millor preparació d'aquests infants.

Nosaltres, la Generalitat, tenim plena consciència d'aquesta responsabilitat, i nosaltres, a la Generalitat, ens hem escarrassat dins del possible per ser uns veritables hereus d'aquesta tradició pedagògica. I, en aquest sentit, sí que jo em referiré a quins són, a quins han estat els nostres propòsits.

Des del primer moment de rebre els traspassos d'ensenyament, l'objectiu prioritari fou l'escolarització total de la població infantil en edat de cursar l'EGB. La creació de llocs escolars per a tothom va ser la nostra dedicació constant. I també, en l'àmbit de l'educació pre-escolar, tot i no ser nivell obligatori, vàrem emprendre una tasca decidida, fonamentada en el con-

venciment de la importància de l'educació en els primers anys de l'infant i en els efectes positius que això comporta per desenvolupar l'adquisició d'hàbits, d'iniciar-se en el llenguatge i en la sociabilitat i de dominar els primers aprenentatges que el capacitaran per integrar-se posteriorment i amb més garanties d'èxit a l'Educació General Bàsica.

Aquests principis educatius i la demanda social explicitada per moltes famílies i municipis feien evident la necessitat d'incidir amb fermesa, ja des de l'assumpció dels traspassos, en l'escolarització dels parvuls, començant per cinc i quatre anys.

Molts ajuntaments cedien locals per habilitar llocs escolars de parvulari, i el Departament endegà una planificació encaminada a garantir que en cada nova edificació d'un centre d'EGB s'hi construïx el corresponent mòdul de parvulari. Al mateix temps, els centres ja construïts i que no en disposen són prioritaris dintre del pla de noves obres a través dels RAM. Quan nosaltres diem RAM, senyora Diputada, no ho diem amb un to despectiu. Nosaltres, quan parlem de RAM, volem dir aquells centres que ja existeixen, que ja estan construïts, que no tenien pre-escolar, i que, per tant, calia complementar-los amb el pre-escolar. I això és una obra d'ampliació, i, per tant, nosaltres els cataloguem dins dels RAM, perquè dins d'aquest concepte pressupostari i dins d'aquest concepte administratiu, estan inclosos. Per tant, quan nosaltres ens referim al Pla Quadriennal, que és un Pla de noves construccions, diem que aquests parvularis estaran incorporats posteriorment als RAM, no és un tracte ni discriminatori ni d'abandó, sinó que vol dir que això correspon a un altre concepte i a una altra planificació.

Actualment podem donar resposta a l'escolarització del parvulari als quatre i cinc anys, i progressivament anirem completant la tasca iniciada. Com vostès saben, l'escolarització dels quatre anys encara no és completa, però després els donaré les referències percentuals en relació amb els infants escolaritzats.

En l'educació pre-escolar és un objectiu del Departament l'adequada formació inicial i permanent del professorat. En aquest sentit, tenim especial cura que els mestres que hi accedeixin siguin especialistes, ja des de l'Escola Normal, i hem intensificat l'organització de cursos per a l'especialització d'aquells professionals que encara no ho són. Actualment, avui, estem realitzant set cursos d'especialització en pre-escolar per a mestres en actiu, i des de l'any 1981 han obtingut el corresponent títol més de 1.100 professionals. I aquests són uns cursos importants. Són uns cursos que tenen 400 hores.

En aquesta línia puc dir que una prioritat és també adscriure al parvulari els mestres amb domini de les dues llengües oficials a Catalunya, i fomentar, per tots els mitjans, la formació permanent dels mestres de parvulari, tant pel que fa al reciclatge de català com als aspectes psicopedagògics i els pròpiament didàctics.

Hem tingut especial cura d'oferir un nombre considerable de places de pre-escolar ens els diferents concursos-oposició que podem convocar des de Catalunya, seleccionant aquells opositors que demostrin capacitat i mèrit reconegut en aquest camp. Estimulem també, a partir dels Instituts de Ciències de l'Educació, de les Escoles Normals, dels moviments de mestres, i dels mateixos plans institucionals del Departament, activitats de formació, intercanvi i recerca en l'àmbit de l'educació pre-escolar.

Si fins ara els he parlat de l'educació en el parvulari com una modalitat legalment connectada amb l'Educació General Bàsica, vull també deixar ben palesa la preocupació del Departament i del Consell Executiu pels aspectes d'atenció educativa, social i sanitària per a tots els infants, ja des del seu naixement. L'educació és un dret de tota persona, que l'ha de rebre en el si de la família, i un deure de l'Administració posar-la a l'abast de tots els ciutadans, per satisfer les necessitats individuals de formació i els requeriments de la societat per al seu desenvolupament i progrés general. Aquesta convicció ens porta a tractar el tema de les anomenades guarderies, i a posar les bases per a la seva regulació partint de la realitat actualment coneguda, i atès que és un sector mai ordenat fins ara.

Les actuals dependències legals d'aquest sector no ens fan perdre l'objectiu que els infants són iguals, i les necessitats les mateixes, al marge dels centres educatius que les acullen. I que l'actuació de govern, perquè sigui eficaç, ha de partir de la realitat i posar les bases que facilitin un canvi qualitatiu.

És en aquest sentit que el Decret de la Generalitat de 9 de març de 1982 va regular l'atenció educativa i sanitària dels infants des del naixement fins als sis anys, assenyalant l'ordenació de les condicions materials higiènic-sanitàries, les orientacions educatives, els mòduls de personal i les intitolacions adients per a la prestació d'aquest servei. Aquest Decret, per primera vegada, i, de moment, com a única iniciativa legislativa a tot l'Estat espanyol —fins i tot avui no hi ha altra iniciativa legislativa, ni en forma de llei ni en forma de decret, ni tan sols en forma d'ordre... fa pocs dies, si no ho recordo malament, el Ministre d'Educació va anunciar la promulgació d'unes ordres... aquest Decret, ho repeteixo, posa les bases d'ordenament legal d'aquesta etapa educativa, entesa en el seu sentit ampli d'estimulació de les actituds i característiques individuals afectives, intel·lectuals, físiques i socials, en l'adquisició de coneixements i, en definitiva, en la formació i la integració socials.

És a dir, tenim en compte els fets, els factors biològics, com els de transmissió i interacció social.

Tots els centres, serveis i establiments radicats a Catalunya i destinats a la primera infància, des del naixement fins a l'etapa de parvulari, públics o privats, sigui quina sigui llur denominació a partir d'aquell moment, van quedar subjectes a aquesta normativa. Des del primer moment, es va constituir una comissió mixta integrada per representants del Departament d'Ensenyament i de Sanitat, per elaborar la normativa i adoptar les mesures adients per al desplegament i l'aplicació del Decret, així com per establir les condicions i fixar els terminis d'adaptació a les seves normes de tots els centres que funcionen a l'actualitat, degudament autoritzats, segons la normativa fins ara vigent. Es van establir les condicions materials higiènic-sanitàries i de seguretat que havien de regir en aquests centres dedicats a la primera infància, els mòduls de personal i les intitolacions exigibles al personal que hi treballa. El Departament d'Ensenyament va elaborar i aprovar les orientacions educatives per als infants des del naixement fins als sis anys educats en llars. Així cobríem un buit mai omplert fins aquell moment, i tampoc a cap altre indret de l'Estat, de donar als educadors d'aquest nivell unes orientacions que els permetessin d'elaborar un projecte educatiu coherent per al desenvolupament harmònic dels infants, que complementi l'acció edu-

cativa dels pares, i amb la finalitat d'establir uns indicadors pedagògics per tal que cada centre realitzi una programació que sigui un instrument àgil i flexible al servei del procés educatiu dels infants.

Així mateix, es va regular la inspecció educativa de les llars d'infants, pel que fa a les competències del Departament d'Ensenyament, i es va determinar que corresponia a la inspecció de tècnica d'educació bàsica l'assessorament i el control de les llars, de la mateixa manera que li corresponen al nivell de parvulari: és a dir, vetllar pel compliment de totes les disposicions, assessorar tot el personal educador quant a l'elaboració i l'aplicació del projecte educatiu i de la programació d'activitats, d'acord amb les orientacions educatives, la utilització i l'aprofitament de tècniques i materials, i l'organització i el funcionament educatiu del centre. I, finalment, informar i orientar sobre el procés d'adaptació de les llars d'infants a la normativa ara vigent.

El procés d'ordenació d'aquest sector ha començat per on calia, per reconèixer la realitat actualment existent i operar damunt d'ella de forma escalonada. Atendre la singularitat d'un sector al qual es dediquen recursos públics de la Generalitat, des dels Departaments d'Ensenyament, de Sanitat i de Treball, i des de molts municipis que duen a terme una tasca positiva d'educació en els primers anys de vida. Ha començat partint de la situació del personal educador i de les instal·lacions, i amb l'objectiu de donar al món de les llars d'infants la qualificació que li pertoca.

En el nostre ordenament legal ha quedat palès que el responsable del procés educatiu sempre serà un mestre d'Educació General Bàsica, preferentment amb l'especialitat de pre-escolar, o llicenciats en ciències de l'educació, en psicologia o medicina, i podran disposar d'auxiliars educadors que actuaran sempre sota l'assessorament i la responsabilitat educativa d'aquell.

Passen d'un miler les llars d'infants a Catalunya, i en aquest moment s'ha començat a distribuir entre aquells centres l'expedient de registre que contempla les dades que identifiquen el centre, les condicions materials, els tipus de servei, amb horari i calendari, les dades dels mòduls, les condicions higiènico-sanitàries i les de personal, a més del projecte educatiu.

El coneixement actualitzat de la situació real d'aquests centres permetrà d'estudiar cada cas i, si s'escau, arbitrar les mesures necessàries per facilitar la progressiva adaptació a les noves normes d'aquells que ja són en funcionament.

El nostre Departament donarà un pas més en l'ordenació d'aquest sector, una vegada disposi de totes les dades adequades. Una acció immediata serà posar en marxa uns cursos intensius de formació i actualització de tot el personal que treballa a les llars d'infants perquè pugui obtenir una qualificació professional adequada. Els criteris per a aquest reciclatge seran: manteniment de les activitats de formació dins dels esquemes de l'actual ensenyament reglat, formació professional, batxillerat o escoles de mestres, possibilitant diverses modalitats d'adaptació i accés. Atendre els anys d'experiència convenientment demostrada de treball en llars d'infants, activitats de formació permanent que s'hagin fet al llarg dels anys, edat dels treballadors.

L'altra actuació que vull destacar és el fet que gradualment, i a mesura que anem regulant el sector de les llars, partint de les

actuals competències, sigui el Departament d'Ensenyament qui es faci càrrec de l'educació en aquestes edats i assumeixi un paper preponderant. Serà, per tant, d'una manera progressiva però dins de l'actual legislatura.

Ara per ara, la nostra prioritat passa per afavorir i consolidar l'escolarització del parvulari, assumint la partida dels quatre anys, i oferint oferta pública dins del possible.

Un cop aconseguida aquesta fita, ens proposem escometre aquest repte que, això no obstant, necessitarà sempre del concurs interdepartamental de les diverses administracions públiques i de la societat en general, per tal de respondre a la triple vessant educativa, social i sanitària de l'educació dels infants més petits.

En el conjunt de l'actuació educativa en els infants fins als sis anys, i reprenent la problemàtica del parvulari, vull destacar els esforços del nostre Departament per potenciar el català, atenent allò que disposa la Llei de Normalització Lingüística. Sota aquesta perspectiva, he de destacar el procés d'immersió lingüística que estem realitzant en diversos parvularis de Catalunya, i que consisteix a immersir els alumnes en l'idioma que des del primer dia serà la llengua vehicular de classe. Aquest programa, que va adreçat al nombre de nens no catalanoparlants, és important. Actualment afecta uns 9.000 nens de parla familiar castellana. L'actuació es complementa amb uns seminaris d'assessorament al professorat, distribuïts en nombre de cent cinc per tot Catalunya, amb l'objectiu d'aprofundir en la didàctica de la lectura i l'escriptura i en l'elaboració de materials.

Pel que fa als plans i programes pedagògics a nivell dels infants fins a sis anys, vull destacar que el nostre Departament ha posat especial cura en la coordinació del nivell educatiu de pre-escolar i d'EGB, desplegant les orientacions per al mestre, connectant totes les àrees d'aprenentatge en els dos nivells.

Les nostres publicacions palesen aquest interès que creiem imprescindible per tal d'establir la coherència i continuïtat progressiva del mateix sistema educatiu.

Vull acabar aquesta breu referència sobre el capteniment en relació amb els continguts de l'educació pre-escolar, remarcant que, malgrat no ésser etapa obligatòria, l'estem potenciant des dels diversos àmbits funcionals, materials i personals, sense disposar dels recursos que serien desitjables, i amb l'objectiu de possibilitar una escola per a tothom degudament cohesionada amb l'etapa de l'Educació General Bàsica.

I, ara, unes quantes dades, segurament algunes respondran a les múltiples qüestions que dins d'aquesta terminologia genèrica d'«interpellació» es convertia en la lletania de preguntes, algunes corresponents al tema objecte de la interpellació i altres que em feia la senyora Diputada.

Els alumnes de pre-escolar de quatre i cinc anys —li donaré les dues referències— a l'any 81 eren 89.846, a l'any 84 eren 101.650. Hi ha hagut un increment del 13,14%.

Les unitats en funcionament l'any 81 eren 2.913, a l'any 84, 3.578. Hi ha hagut un increment del 22,83%. És a dir, resumint, hem incrementat un 23% les unitats i un 13% els alumnes.

Les unitats construïdes del 81 al 84 han estat 240. La *ratio* nens-aula ha passat de 30,8 l'any 81, a 28,4 l'any 84. I el professorat ha passat de 3.186 a 3.582, amb un increment percentual del 12,43% —li dono aquesta dada del professorat, malgrat que no me l'ha preguntada, perquè jo sí que vull remarcar la impor-

tància que té el professorat i la importància que té aquest increment per atendre, per donar una vertadera resposta pedagògica a aquest problema.

Les despeses de funcionament han passat de 19.870 pessetes per aula l'any 81 a 25.873 l'any 84, amb un increment del 30,23%. I la inversió en equipaments durant aquest termini de temps ha estat de 105 milions de pessetes.

En el transcurs d'aquest període 85-88, al marge de les aules que vaig anunciar en la construcció, que corresponen als centres que es construeixen amb el Pla Quadriennal, està previst construir 290 unitats dins del Pla Quadriennal i dins del programa de RAM, i està previst, durant aquest termini de temps, equipar per valor de 132 milions de pessetes.

Pel que fa a les aules habilitades, jo ja vaig expressar que hi havia un 17,1% d'aules habilitades públiques en el nivell de pre-escolar, i, per tant, un dels objectius que disminuiran aquestes aules és precisament les construccions corresponents, no en els nous edificis que es facin, sinó en les complementàries que es facin dintre de la política de RAM.

I, en part, és impossible de contestar les vint-i-cinc preguntes que ha fet la senyora Diputada, però jo crec que amb aquestes dades he donat resposta a un aspecte fonamental en relació amb el pre-escolar.

Però com que la senyora Diputada m'ha fet una referència al Pressupost, jo li vull contestar d'una manera general, perquè no voldria que ningú pogués imaginar que jo defujo aquest debat. La senyora Diputada es referia a la insuficiència de diners, i jo li haig de dir que la insuficiència de diners és un terme relatiu i és, al mateix temps que els diners, un terme absolut.

És un terme relatiu si es té present quines són les característiques del finançament de la Generalitat, valoració dels serveis transferits fins l'any que ve, en què es completa aquest termini de temps, i, per tant, vol dir que nosaltres ens movem en funció d'aquesta valoració i de l'actualització que s'ha fet en els diversos anys amb les porcions d'acord i de desacord que s'han produït.

Jo li voldria dir que l'increment del Pressupost d'Ensenyament de l'any 85 en relació amb l'any 84 ha estat del 12,9%, i del 83 en relació amb el 85 s'ha incrementat en un 23,3%...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat ja una mica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Doncs, senyor President, com que tindrà ocasió de tornar a aparèixer en aquesta tribuna, prosseguiré amb el mateix tema en properes i successives intervencions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores interpellants tenen dret a un torn de rèplica de cinc minuts. Volen fer-ne ús? (Pausa.) La Il·lustre Diputada senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA: Jo ho sento, senyor Conseller, també he escoltat en termes absoluts i en termes relatius. Vostè ha dit que la Generalitat «ens hem escarrassat»; jo entenc que han fet, potser sí, una feina d'«escarràs», una feina que respecto, però que aquí no sembla valorar ningú més que els membres del seu Departament: veure aquest banc, pensar en la soledat del Conseller de fons, pensar en un debat d'ensenyament en aquesta Cambra... Em fa pena haver de citar textos del 16, textos del

30 en aquesta Cambra, a aquest Govern, que sembla que recolzi perfectament la seva política. Em fa vergonya de parlar d'història de l'ensenyament aquí i de la situació de l'ensenyament aquí.

No és veritat que es pugui parlar avui dia de l'ensenyament dels nens petits a Catalunya amb un mínim de dignitat. No és veritat. Vagin per les guarderies, vagin pels parvularis, vagin pels pobles que tenen 105 nens sense escola, com ara Tremp, per exemple. Vegin les aules habilitades que hi ha en els parvularis. No és veritat, això. No és veritat.

És claríssim que falten, de tot el que ha dit vostè és el que està fent falta. Fa falta el reconeixement de l'escola bressol i del parvulari com les dues primeres etapes del sistema educatiu. L'adscripció dels centres al Departament d'Ensenyament, les orientacions educatives que diguin de zero a sis anys, unificades, lligades amb les d'Ensenyament General Bàsic. Falta la formació i la titulació de totes les persones que s'hi dediquen. Falta el pla d'adoneïtzació dels actuals treballadors, falta determinar la capacitat mínima i màxima d'una escola bressol, d'un parvulari. Falten les *ratios*. Falta orientar els horaris, falta l'ajuda i la flexibilitat perquè els actuals centres puguin complir les condicions higiènic-sanitàries. Falta la inspecció de l'escola bressol i del parvulari que està a sobre d'un paper, però que ningú sap qui la pot exercir. Falten els criteris de les subvencions. Falta la planificació. Tot això falta, senyor Conseller.

Hi ha un discurs, no hi ha un Govern, hi ha una realitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Eulàlia Vintó... (Ll. Sr. Obiols demana per parlar.) ah, perdó, un moment. L'Il·lustre Diputat senyor Obiols vol formular alguna observació?

El Sr. OBIOLS (de l'escó estant): Molt Honorable senyor President, en funció de l'article 65.1 del Reglament d'aquesta Cambra, per aplicació del mateix Reglament. 65.1: «En qualsevol moment del debat, un Diputat pot demanar al President l'observança del Reglament.»

El Sr. PRESIDENT: Quin punt?

El Sr. OBIOLS: Si em permeteu parlar, esmentaré el punt.

El Sr. PRESIDENT: El temps just per explicitar la seva petició.

El Sr. OBIOLS: Molt Honorable senyor President, vista l'absència reiterada i escandalosa dels membres del Consell Executiu de la Generalitat en els debats del Parlament, i en particular del President de la Generalitat, en un debat de la transcendència del que estem tenint en aquest moment, demanem a la Mesa del Parlament que en la propera reunió es controli l'aplicació de l'article 144.1, en relació amb l'assistència a les sessions parlamentàries dels membres del Consell Executiu en general i del President de la Generalitat en particular.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquesta Presidència ha deixat explicar a l'Il·lustre Diputat, però en realitat això no procedia perquè el senyor Conseller d'Ensenyament és l'encarregat de la contestació, i és suficient la seva presència. Bé, en virtut de quin article?

El Sr. OBIOLS: El 144.1.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, és la Mesa qui ha d'apreciar això i no els senyors Diputats. En qualsevol cas, la Mesa està disposada a rebre qualsevol indicació i la substanciarà en el seu moment.

(*Remor de veus.*)

La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRO: Senyor President, senyores i senyors Diputats; senyor Conseller, a mi em sembla que els seus serveis li han fet avui —i perdoni la redundància— un mal servei. Ésser en aquesta Cambra per parlar de temes d'ensenyament i portar-ho tot escrit, sense escoltar o sense prendre nota o sense voler contestar el que es pregunta, és una mala tècnica parlamentària.

El senyor Conseller m'ha donat unes quantes xifres; lamentablement, no me n'ha donat cap de les que jo li havia preguntat, i me n'ha contestat tota una sèrie que jo no li havia demanat.

M'ha dit que la sessió informativa havia estat a bastament suficient, però dóna la petita casualitat —i jo li vaig fer avinent, en acabar la sessió— que jo tinc una gran estima pel senyor Conseller, i sé que ell me'n té a mi i a la meua capacitat, i a la meua intel·ligència, i a la meua retentivitat, però si durant dues hores i escaig se m'estan donant contínuament xifres, lamento que la meua capacitat no doni per tant: necessito pair-les, necessito estudiar-les, necessito llegir-les, i necessito veure quines se m'han escamotejat.

Aquestes són les que jo li he preguntat avui; exactament, aquestes són les que jo li he preguntat avui, senyor Conseller, i vostè, evidentment, no me les ha donades. Fins al punt que jo, ara, ja no sé si faran 190 o 200 unitats de pre-escolar, perquè, és clar, en la pàgina 239 del *Diari de Sessions*, Comissió de Cultura, vostè parlava de 190, i aquí m'ha dit que en faran 290. El que no m'ha dit és com, on i amb quins criteris les faran; això, és l'única cosa que vostè no m'ha dit.

M'ha dit que hi haurà 132 milions d'equipaments. Però quants milions hi haurà per fer aquests pre-escolars, i amb quina distribució de serveis territorials, senyor Conseller, es faran?

Vostè ha dit que tots els nens —o tots els infants— són iguals. Senyor Conseller, alguns més que uns altres, segurament. I, segurament, alguns més que uns altres, si pensem en què està fent la Generalitat per als infants de zero a quatre anys. Jo he dit que havia adreçat qüestions, preguntes, a la Conselleria de Sanitat —i celebro que ara hi hagi el Conseller—, i des d'allà la Direcció General em va dir que això era un tema que volien passar-lo a Ensenyament, i el senyor Conseller em va dir que ell estava encantat de rebre-ho sempre que tingués assignació pressupostària i que, mentrestant, no ho volia rebre.

La meua pregunta és —i la reitero—: «Quan s'iniciarà la planificació de l'educació dels infants de zero a quatre-sis anys?» Perquè totes aquestes regulacions que el senyor Conseller ens ha citat... Senyor Conseller, vostè sap perfectament que estan sobre el paper, i enlloc més.

La inspecció de general bàsica no dóna l'abast per a la feina d'EGB, i vostè li ha carregat nogensmenys la inspecció de tots els pàrkings amb nom d'«escola-bressol» de Catalunya. No n'han visitat ni un, no saben ni on són, no estan comprovant res. I, si no, digui'm, si li plau, quants informes ha rebut denunciant condicions que no es compleixen, d'aquesta reglamentació que vostè ha citat.

A mi em sembla bé que es faci un esforç d'ordenar, però que no es doni com quelcom assolit només un text legal que està

sobre el paper. Sobre el paper hi ha la regulació; en la vida diària —i podem sortir a passejar per Barcelona, senyor Conseller, o per allà on vostè vulgui—, la normativa de la Generalitat no es compleix, i vostès no s'atreveixen a fer-la complir, perquè si s'atreuissin a fer-la complir haurien de tancar el 80% de les escoles-bressol privades que avui existeixen a Catalunya, i vostès ho saben!

Per tant, no fem, diguem-ne, afirmacions de textos jurídics que després la realitat, lamentablement, s'encarrega de desmentir-nos. Jo no li vull repetir les preguntes, senyor Conseller; quedaran en el *Diari de Sessions*. Quedarà en el *Diari de Sessions* que vostè no ha dit quantes aules habilitades hi ha; quedarà en el *Diari de Sessions* que vostè no ha dit quants diners hi ha per als RAM de pre-escolars; no ha estat contestat quan entraran en funcionament aquests centres; no ha estat contestat si la ciutat de Barcelona és territori de la Generalitat —i li torno a fer, concretament, aquesta pregunta—; no ha estat contestat quan la Conselleria d'Ensenyament assumirà el tema del pre-escolar.

Senyores i senyors Diputats, aquest és un tema important; estem aquí, no tant per posar contra les cordes un determinat Conseller, com perquè aquest Parlament sigui conscient dels dèficits que té el sistema educatiu a casa nostra, i que, quan el Conseller d'Ensenyament en el Consell Executiu demani —perquè suposo que ho fa— més assignació pressupostària, trobi un cert suport en aquest Parlament i en la resta del Consell Executiu.

Si vostès entenen avui que l'oposició està fent una tasca d'intentar deixar malament el senyor Conseller, no només no estan entenent res, sinó que estan fent un mal servei a l'educació de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús del dret de rèplica? (*Pausa.*) L'Honorable senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Amb molt de gust voldria replicar algunes coses.

Sí, senyora Diputada, algunes de les preguntes que vostè m'ha fet —jo no escric tan de pressa, però n'he escrit algunes—, les he contestat, i unes altres es poden deduir, senzillament, quan jo li donava el percentatge total d'aules que hi havia i el percentatge d'aules habilitades. És, en tot cas, treure el percentatge i obtenir el resultat. Jo sento, en aquests moments, no poder disposar d'una màquina per fer-ho, però, en tot cas, em comprometo a fer-li-ho en un futur.

I també li he contestat altres coses, com, per exemple... La senyora Diputada em preguntava quan passarien a Ensenyament els serveis del dit pre-escolar —com diu la senyora Marta Mata—; jo li deia que en el curs d'aquesta legislatura, i en el moment en què es donessin —en el transcurs del discurs ho he dit, no sé si vostè ho ha escoltat— les condicions necessàries perquè aquesta ordenació sigui una realitat.

I, miri, jo li haig de dir una cosa, senyora Diputada Marta Mata —em sap greu, perquè haig d'anar de l'una a l'altra, però és que el temps és petit i, per altra banda, resulta que és difícil, perquè tots tenim una limitació horària... aquest no és un debat general; això són unes interpellacions que estem respondent d'acord amb el criteri d'interpellacions—, jo li haig de dir, en primer lloc, una observació. Hi ha un senyor Diputat

que té alguna cosa a veure amb Tremp i que està aquí, i em constata que no hi ha cap nen o nena en edat de pre-escolar sense escolaritzar. Per tant, jo li agraeixo la seva informació, però en tot cas jo crec que convindria que la contrastés. Em fa l'efecte que aquestes són les coses en què, en el Parlament, hauríem de tenir i d'actuar amb una certa sobrietat.

La segona cosa que li haig de dir —i sé que ella hi va ser— és que, efectivament, quan la senyora Vintó, la senyora Diputada, fa referència al que són els textos legals i fa esment que hi ha hagut un decret, hi ha hagut unes ordres que són —parcialment, m'imagino— incomplertes, perquè sí que hi ha hagut —i a mi em consta, i em fa l'efecte que també a ella— una preocupació de les persones per adaptar-se al que és una normativa que jo crec que té totes les característiques i tots els indicis de racionalitat... Però passa una cosa, i ens ho hem de posar ben clar: no per fer lleis, no per fer decrets, no per fer ordres, és immediat el seu compliment, i no hi ha pitjor, no hi ha més greu motiu d'immoralitat que una llei que, en definitiva, no es compleixi, o que es faci amb la convicció que no es complirà.

I és en aquest sentit que nosaltres estem convençuts que aquest decret i aquestes ordres, successivament —i també hi havia unes disposicions transitòries que ho permetien—, s'hi van adaptat i s'hi aniran adaptant.

Hi ha una preocupació dels titulars d'aquests centres privats, que ho van fent i que s'han proposat de fer-ho; el que passa és que això no s'aconsegueix en un dia, perquè el problema, com diu la senyora Diputada, és un problema greu i és un problema important, i n'hem de ser conscients.

La senyora Marta Mata va presentar en aquest Parlament una proposició de llei sobre l'escolarització dels nens en edat pre-escolar, efectivament; però no pot considerar de cap manera que la rebutgessim per uns altres motius que per la validesa del projecte. És a dir, jo crec que en aquests moments ja ho podem dir: aquella era una llei que no s'hauria complert, aquella no era una bona llei. La prova que aquesta llei era difícil —jo no m'atreveixo a dir que sigui inviable: en aquest món res no és inviable— és que jo estava en un estat d'expectativa, a veure si aquesta llei seria traduïda simplement al castellà, i que volia aparèixer la llei dels assessors del ministre en el Congrés del Diputats de Madrid, i aquesta llei tampoc s'ha complert.

Jo, fa pocs dies, vaig llegir en un diari que el que s'havia anunciat, en tot cas, seria unes ordres del Govern central, del Ministre d'Educació que intentarien regular aspectes que nosaltres jo crec que tenim regulats des de fa anys, i de l'incompliment dels quals la senyora Diputada feia esment: jo crec que es compleixen, en part, i que hi ha un vertader esforç per al seu compliment.

I jo he volgut fer i explicar tot el que havia fet el Departament en relació amb el pre-escolar, i crec que ha fet molt; i crec que ha fet molt en relació amb un ensenyament que és d'un nivell que no és obligatori, en què tenim un nivell d'escolarització d'un punt per sobre —si no ho recordo malament— de la mitjana de l'Estat. És a dir, estem —sobretot al nivell de parvulari— millor que no pas estan a Madrid. Que, per primera vegada en l'Estat, aquí hi ha hagut un intent de regulació i d'ordenació, i que això ho ha fet la Generalitat, i que això ho ha fet el Departament d'Ensenyament; que hi ha hagut un vertader esforç en la construcció i en l'habilitació d'aules de pre-escolar,

en la qual hi han participat els ajuntaments, però en què hi ha participat, també, aquest Departament.

Jo els voldria recordar —i em fa l'efecte que alguns de vostès se'n recordaran— que fa quatre anys, quan es demanaven mestres —i es demanaven mestres que feien falta—, molts d'aquests mestres eren de pre-escolar; jo recordo haver rebut molts alcaldes, molts ajuntaments que venien i ens deien: «Nosaltres habilitarem les aules; vostès, ofereixin-nos el professorat». I així ho vam fer; hi va haver un esforç considerable dels ajuntaments, hi va haver una bona col·laboració d'ajuntaments i Generalitat, i nosaltres hem donat una millor resposta al problema que no pas s'ha donat en uns altres indrets de l'Estat.

I això ha estat un esforç considerable; hi ha hagut una tasca d'ordenació, i jo crec que, malgrat la insuficiència de recursos, nosaltres estem en millor situació que no pas en altres llocs de l'Estat, i estem en molt millor situació que no pas ens trobàvem.

No cal oblidar que, aquí, a Catalunya, el 95% dels escolars, dels parvuls de quatre i de cinc anys, estan escolaritzats. Això que vostès escolten, això que jo els dic, fa uns anys era impensable en aquesta Cambra, perquè els ajuntaments es proposaven escolaritzar els parvuls de cinc anys, i els quatre anys era un objectiu que les persones veien molt allunyat. I això s'ha aconseguit, jo diria que amb un esforç i amb una col·laboració de les institucions. I nosaltres no podem dir que aquest esforç és un esforç inútil, que aquest és un esforç que no és reeixit; aquests nois estan en millors condicions que no estaven, amb un professorat que s'ha preparat per a això, i amb uns plans i amb uns programes que estan adequats, precisament, per a aquestes edats.

I és veritat que la Generalitat, els primers plans i programes que va fer comprenien també els nens de cinc anys, i era una manera d'iniciar el procés d'escolarització prèvia dels cinc anys, que relligava amb el cicle inicial d'Educació General Bàsica.

A mi em fa l'efecte que això està ben fet, que això ho han apreciat els professors, que això ho han apreciat les famílies, i que la nostra situació, en aquest sentit, és millor que no pas era.

Molt s'ha de fer; molt s'ha de fer, fins i tot en l'etapa des del naixement fins als tres anys. Nosaltres ens hem proposat iniciar ja aquesta etapa en la mesura de les possibilitats dels tres anys, i ho anirem fent; però creguin-me que en això s'ha treballat molt, s'hi ha fet molt, s'hi ha dedicat un gran esforç, si ha dedicat molts diners i molts recursos, i, en definitiva, jo crec que aquesta ha estat una feina ben feta.

Jo sento molt no poder explicar a la senyora Diputada quants seran els diners que aplicarem per a cada escola, per a cada parvulari, però, en tot cas, jo, això, ja em comprometo a anar-li fent arribar en la mesura en què es vagi establint.

Dins els RAM, dins les quantitats dels RAM, hi ha una part per a construcció de pre-escolars i hi ha una part per resoldre urgències —urgències dels diversos nivells. S'ha fet una distribució per als serveis territorials; algunes de les obres s'han iniciat, i aniran prosseguint. Però nosaltres, això, ho fem amb la mateixa programació i els mateixos criteris amb què es va fer el Pla Quadriennal: donant prioritat a aquelles aules que estan en pitjors condicions i a aquells municipis en què la demografia ho

fa més necessari. No tenim cap altra possibilitat de resoldre, d'atendre totes aquestes necessitats, si no és sobre la base d'una prioritització dels recursos, i nosaltres hi dedicarem diners, nosaltres hi dedicarem esforç, i nosaltres hi dedicarem imaginació. Perquè quan vostè analitza el Pla Quadriennal, que és un compromís que s'assumeix per primera vegada en l'Estat en relació amb les construccions, que vol dir que, per primera vegada en aquest país, s'explica el que es farà en un any, el que es farà en l'altre, i el que es farà en l'altre... Podríem no haver-ho fet, i probablement estaríem més tranquils, però jo crec que això és donar una resposta seriosa, és donar una resposta eficaç, i això és donar una resposta que és comprovable pels ciutadans de Catalunya. I em fa l'efecte que, això, val la pena d'haver-ho fet; jo sé que això pot donar maldecaps, però em fa l'efecte que és un motiu de seriositat i de treball.

Jo els vaig explicar a vostès, i, en tot cas, estic disposat a repetir-los-ho i rellegir-los-ho, el procediment amb el qual es finançarà això. En la sessió informativa vaig donar una llarga explicació sobre aquest tema del finançament, que havia estat objecte de preocupació de la senyora Diputada, la senyora Vintó, i que ho havia expressat diverses vegades.

Jo crec que ho vaig respondre, i ho porto aquí, i puc repetir els mateixos textos i els mateixos diners: textos i diners que han estat convenientment estudiats i elaborats, perquè nosaltres no ens proposariem de fer una cosa que estigués fora del nostre abast.

Per tant, el que jo els puc dir és que jo sé que hi ha coses per fer, que tots som conscients, el Consell Executiu i el Conseller que els parla i els Diputats, que s'ha de progressar encara en aquest camí, però jo crec que molt s'ha avançat, que el 95,5% de parvuls escolaritzats als quatre i cinc anys és una proporció important, molta més que no ho és a la resta de l'Estat, i que, en aquest sentit, jo crec que les normes que hem fet per primera vegada a l'Estat després de dos anys d'un govern que semblava que correria a legislar en aquest sector..., no ho han fet, ho hem fet nosaltres, nosaltres estem encara esperant una llei que reguli, que estableixi aquesta ordenació de l'educació d'aquests nivells —cosa que correspon a l'Estat—, i, en tot cas, estem disposats com sempre a donar la col·laboració d'aquí Catalunya en relació amb les nostres aportacions per al desplegament d'aquesta llei el dia que aquesta llei pugui ser una realitat més immediata.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'escola pública d'EGB

El Sr. PRESIDENT: Ve ara una altra parella d'interpellacions, que també agruparem als efectes de la contestació, i la primera és a càrrec del Grup Socialista del Parlament de Catalunya sobre l'escola pública d'ensenyament general bàsic. Per formular aquesta interpellació tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm, senyora Diputada, que cridi l'atenció de la Cambra perquè guardin silenci i la senyora oradora pugui ser sentida millor.

La Sra. MATA: Bé, anem a començar, doncs, aquesta segona interpellació, en què, negada la possibilitat de fer un debat general d'ensenyament, hem hagut de partir aquest debat, per desgràcia, en quatre, ja que no... Anem a la de l'ensenyament primari, obligatori, el de l'escola d'Educació General Bàsica i a parlar de la seva extensió en quantitat i en qualitat. Un afer molt important a Catalunya, i no només a Catalunya, sinó al món des de fa cent cinquanta anys, perquè aquest és el problema que té el món des de fa cent cinquanta anys, del moment que es declara l'escola obligatòria, com crear un sistema educatiu general escolar, majoritari, a partir d'una concepció tradicional d'escola que era minoritària. Era un problema només de quantitat, és tractava d'agafar l'escola i de multiplicar-la per «n», essent «n» un número tan gran com corresponia, o això era prou? Molt aviat es veu que això no és prou, que per convertir una escola pensada per a minories i per seleccionar minories amb una escola que serveixi per a tots no n'hi ha prou amb la quantitat, cal canviar la qualitat de l'escola, cal passar d'escola minoritària a majoritària, d'escola selectiva a escola promocionadora, d'escola passiva-receptiva a escola activa-creadora, d'escola purament instructiva a escola educadora, i aquesta és l'aventura que fa cent cinquanta anys que dura: la creació, l'extensió, la qualificació de l'escola primària.

Catalunya, durant aquests cent cinquanta anys no ha tingut govern propi, és governada dins de l'Estat espanyol, un Estat amb una concepció jacobina i ferriament centralista i unitària, i, per tant, és l'Estat espanyol qui construeix l'escola obligatòria a Catalunya.

L'extensió i la qualitat d'aquesta escola a Catalunya segueix els mateixos avatars que segueix l'escola a Espanya, és a dir, és un desastre, o millor, dos desastres: el desastre de l'abstenció, feta a partir, curiosament, històricament, de les aules habilitades; l'escola obligatòria s'ha fet a Espanya a partir dels baixos que habilitaven els ajuntaments en els pobles, feta a partir de mestres mal formats i mal pagats, feta en una certa cessió d'intercanvi entre l'Estat i l'Església —l'Estat va quedar amb les terres de l'Església i, en canvi, l'Església va quedar amb la possibilitat de fer les escoles—; és també un desastre en qualitat d'ensenyament.

La diferència que a partir de principi d'aquest segle s'estableix entre Catalunya i la resta d'Espanya es deu a dues instàncies. La primera, la valoració popular de la cultura i, per tant, de l'escola a Catalunya, de la qual surten, d'aquesta valoració els nostres mestres i les nostres primeres escoles i la nostra pedagogia, surt d'extracció popular. L'Associació Protectora d'Ensenyança Catalana, els nostres primers pedagogs: Pau Vila, teixidor; Joan Verdina, fill de ferrer; Alexandre Galí i Eladi Homs, dependents de comerç, són sortits d'aquesta valoració popular de la cultura, d'aquesta valoració de l'escola al servei del poble. I la segona instància que fa diferent la història de Catalunya és la responsabilitat de les nostres institucions de govern quan han pogut exercir alguna cosa, la responsabilitat dels nostres ajuntaments, i aquí cal dir d'una manera molt clara la responsabilitat de l'Ajuntament de Barcelona en la qualificació de la història de l'escola a Catalunya, la responsabilitat de la Mancomunitat, la responsabilitat de la Generalitat del temps de la República, que és capaç, totes, totes elles són capaces d'acollir la valoració popular de l'educació i de superar la seva manca de competències amb una dedicació extra. Es fan tram-

pes, aquí l'Ajuntament de Barcelona fa trampes quan, no podent fer escola, s'inventa les escoles a l'aire lliure —que són escoles d'educació especial—, i fa la trampa de fer escola per a tots els nens que necessiten respirar, que són tots els nens de Barcelona, i per això els fa les escoles a l'aire lliure.

Hi ha documents —més val que no els llegim, ja—, documents innumbrables sobre tota aquesta història del primer terç de segle, hi ha monuments, hi ha escoles que són monuments en aquest esforç del poble i de les institucions de govern catalanes. L'any 1936 la millor xarxa d'escola pública d'Europa era la xarxa d'escola pública de la ciutat de Barcelona, i tot això partia del 0 del 1900, hi ha la pedra viva de les persones que ha quedat, que ha resistit el tall del 39; hi ha la sensibilitat, reeducació que hi ha en els mestres. Això feia més dramàtic el tall de l'any 1939, més aquí que a la resta d'Espanya, i això també explica el renaixement pedagògic amb la seva força aquí, la seva irradiació en els països catalans i en la resta d'Espanya, però no només explica el renaixement pedagògic entre els professionals, sinó la dedicació dels pares a les escoles, la constitució d'escoles amb col·laboració de pares i mestres, la constitució d'entitats dedicades a la pedagogia, activitats com les de les escoles d'estiu, que són activitats extraordinàries encara en el món —recordeu que a Catalunya hi ha hagut la trobada de mestres més important que s'ha fet al món, l'any 1977, quinze dies, nou mil mestres reunits—; això ha produït aquí comunicació amb revistes especialitzades en llengua catalana, que és apresada pel seu contingut, no només pels seus plusquamperfectes, és apresada en el cas d'ensenyament.

Tot això, l'any 1975, ara fa deu anys, va ser formulat en el document d'escola pública, redactat finalment a l'Escola del Bosc, la primera escola a l'aire lliure de l'Ajuntament de Barcelona dirigida per Rosa Sensat l'any 1914; va ser redactat ara fa deu anys en forma d'un document en el qual la qualitat popular de la nostra escola i la qualitat científica pedagògica de la nostra escola es ficava dins d'una concepció política d'escola pública, i aquesta concepció política es ficava dins d'una altra concepció més gran de la política, la democràtica; això era l'estiu de l'any 75, quan no teníem altres formes de definir els nostres desitjos respecte a la democràcia que la formulació dels quatre punts de l'Assemblea de Catalunya que emmarquen la declaració de l'escola pública, aquells punts: llibertat, amnistia, estatut d'autonomia, solidaritat amb els pobles d'Espanya.

Bé, dins d'aquesta declaració hi ha tota la concepció, tota la història de la concepció de la qualitat de l'escola, de la qualitat de l'escola per a tots, però se'n remarcava una de nova, que era la concepció de la participació. Perquè l'escola pública i de qualitat que havíem conegut fins al temps de la República dependent dels poders públics havia caigut juntament amb aquells poders públics; cau l'ajuntament: cau l'escola; cau la República, cau la Generalitat: cau l'escola. I en el document de l'any 75 nosaltres aspiràvem potser innocentment a travar l'escola amb la societat, amb la participació de la societat de tal manera que no pogués caure; dic que potser era innocent o potser era el contrari, potser la manera que no caiguin els poders públics democràtics és que l'escola estigui travada amb la societat.

I ara ja tenim aquell somni de l'any 1975. El 1976 molts partits polítics van definir la seva política d'escola respecte a l'escola pública. El 77, el 78 la Constitució integra dins del seu text

el concepte de participació i també el concepte de «diversos poders públics responsables de l'ensenyament», a diferència de la concepció de l'Estat únic responsable de l'ensenyament, i es dibuixa l'Estat de les autonomies i es dibuixa el traspàs de competències d'ensenyament. L'any 79 tenim l'Estatut i la competència plena. L'any 80 tenim la Generalitat estatutària. I l'1 de gener de 1981 tenim, finalment, la data del traspàs de competències, la data d'assumpció de competències d'ensenyament per part de la Generalitat. I han passat quatre anys —m'han passat els deu minuts també—, bé, han passat quatre anys, i jo no voldria ser injusta ni semblar-ho. He de dir d'entrada que penso que en la Conselleria s'ha treballat, fins diria que s'ha treballat molt, que s'han escarrassat, com han dit, però jo no crec que s'hagi fet amb encert, que no és veritat que s'hagi aprofitat ni tot el cabal de qualitat que hi havia a Catalunya per abocar a l'escoles, en les escoles, en els mestres; es veu clar. La dedicació que hi hauria hagut d'haver, per exemple; l'experimentació en l'ensenyament, que acaba amb una senzilla i minsa Llei de Centres Experimentals; la dedicació que hi hauria hagut d'haver per a la recaptació —com allò de no deixar-s'ho perdre— de les escoles del CEPEPC —ja veiem com encara en quin procés està—; la formulació de doctrina pedagògica; tot això no està fet, no està recollit tot el treball dels moviments de pedagògica, ni de lluny, no es vertebra una acció per la quantitat i tampoc per l'extensió.

El Pla Quadriennal, jo ho sento, ho sento, aquest Pla Quadriennal que s'ha fet, jo crec que cuita-correns... Sí, sí, a veure, jo tinc aquí un paper, una carta del dia 30 de novembre, una carta del dia 30 de novembre —me'n salto molts, però tots, tots no els puc saltar. A veure... (Pausa.) Bé, és una carta del dia 30 de novembre, dirigida a l'Ajuntament de les Franqueses, en la qual es contesta una petició de l'Ajuntament de les Franqueses, que acaba de dir a la Direcció de Programació que ha sentit dir que la seva escola no serà feta, no serà construïda l'any 85, i en aquesta carta, el senyor Sedó contesta dient que el Pla Quadriennal —és del 30 de novembre, eh, aquesta carta—, que és un pla que no està fet, encara, i que pel que ell sap no serà biennal. Després, nosaltres hem sabut que hi havia un any i un bienni, i que precisament aquest bienni li tocava a les Franqueses. Però nosaltres, respecte d'aquest Pla Quadriennal, immediatament que va sortir, vam fer, a la Conselleria, a través dels canals reglamentaris del Parlament, quatre preguntes, perquè és un pla que no diu ni el nombre d'aules que hi ha al darrere de cada nom d'escola, perquè és un pla que no diu on es faran les aules de parvulari, perquè és un pla de substitucions que no diu com s'han aplicat els criteris. Diu vuit criteris de substitució, set de substitució i un de creació nova...

El Sr. PRESIDENT: Illustre senyora Diputada, li prego que acabi, cal que acabi immediatament, perquè passa ja més del 30% del temps que tenia.

La Sra. MATA: Sí, sí. És un pla que el senyor Conseller va qualificar, del primer pla a Catalunya, —jo m'he documentat—, el pla de Marcellí Domingo, de l'any 31, era de 27.000 escoles. Es va complir en una meitat, i a Catalunya li van tocar 1.600 aules, de veritat, de veritat, oi? Aquest és un pla que encara està sobre el paper, i que, pel que acabo de dir, a mi em sembla que el més consistent que té són aquestes tapadores, que són de cartró.

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació general bàsica

El Sr. PRESIDENT: Bé, per la interpellació paral·lela a aquesta, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la sessió informativa sobre el Pla Quadriennal, el senyor Conseller d'Ensenyament reconeixia tres fets: primer, més demanda cap al sector públic; segon, males instal·lacions en el sector públic; tercer, un gran nombre d'equipaments provisionals. En diverses rodes de premsa, algunes fetes al mig de l'estiu, de l'agost —i suposo que les xifres no estaven inflades per l'escalfor—, s'han donat unes quantitats molt elevades d'aules habilitades i de milions que farien falta per substituir-les. La campanya a la qual abans he fet referència, ha fet arribar, tot i que la Conselleria ja ho coneixia, les peticions i reclamacions de més de cinc-centes escoles de tot Catalunya. El col·lectiu de les escoles del CEPEPC, del que parlava ara mateixa la senyora Mata, aviat portarà dos anys esperant l'acompliment de la Llei que aprovà aquest Parlament, i la quantitat dels Pressupostos de l'any 85 no és precisament una quantitat per ser optimista en aquest sector.

El percentatge d'escolarització pública, també segons les xifres oficials, el 52,4%, no aclareix res —i insisteixo en aquest tema, abans ho he preguntat i no se m'ha contestat, ho aniré repetint, sóc una mica tossuda—, no aclareix res sobre les condicions d'escolarització de la privada. I en aquest sector és evident que hi ha, encara, molts centres que no tenen la qualitat necessària, i alguns d'ells estan subvencionats.

Voldria saber, per tant, quin és el criteri de la Conselleria pel que fa al percentatge òptim d'escolarització pública —i reitero la pregunta per segona vegada— i com pensa en el temps i en l'espai, la Conselleria, anar eliminant l'escola privada que no té condicions pedagògiques i d'instal·lació correctes.

Com tothom sap, escolaritzar els infants no és només ficar-los dins d'uns edificis, amb més o menys condicions higièniques i arquitectòniques. És, sobretot, donar un bon ensenyament, disposar d'un bon professorat, tenir els mitjans materials i pedagògics, tenir mecanismes compensadors de les desigualtats socio-culturals amb què aquests alumnes —que no són tots iguals, senyor Conseller— arriben a les escoles.

És cert que la Conselleria, en aquests quatre anys de les competències assumides, ha endegat una sèrie d'activitats: els equips d'assessorament psico-pedagògic, els centres de recursos, les aules especials, trameses diverses de mobiliari, llibres i material didàctic, professors de suport, professors substituïts, etcètera. Són mecanismes que tendeixen a millorar les qualitats de l'escola pública. Tanmateix, t'em de dir que cap d'aquests mecanismes gaudeix d'una programació pública transparent i d'uns pressupostos clars que permetin coincidir o discrepar de la seva actuació i del seu futur. Normalment, la resposta que reben els municipis o els centres quan demanen algun ajut d'aquest tipus, és que no hi ha recursos i que, de moment, la Conselleria es dedica a consolidar, però que no pot ampliar les peticions que se li formulen.

Hi ha un cas concret, que a mi m'agradaria conèixer si és exacta o no la informació que jo en tinc, i que fa referència a

una de les, diguem-ne, nenes mimades o aspiracions mimades de la Conselleria, que són tots els programes d'informatització. Segons els meus informes, hi ha un pla d'informatització de les escoles d'EGB, fet amb ordinadors israelians —jo no tinc res en contra que els ordinadors siguin israelians, i si són bons em sembla esplèndid—; l'única cosa que em preocupa és que, segons la meua informació, aquests ordinadors i el pla d'utilització que se'n pugui fer a les escoles ve programat, i no permet una de les coses essencials en el treball amb ordinadors, que és la capacitat dels mestres, dels professors i dels equips d'introduir-hi innovacions i d'anar fent d'aquell aparell no només un mecanisme de resposta, sinó també un mecanisme que permeti una programació. Si la meua informació és incorrecta ho celebraré; si és correcta, penso que s'està fent un mal servei al procés d'informatització de les escoles d'EGB.

Anant al Pla Quadriennal, senyor Conseller, pel que fa a l'EGB, jo, el que li puc dir, és que és poc convincent. Els criteris són imprecisos, hi ha —paraules textuais— males condicions físiques, aules disperses i/o en molt mal estat, condicions tolerables... Qui defineix la... bé, el caràcter tolerable —no em surt ni la paraula—, o si està molt o menys en mal estat, i si està molt o poc dispers? Però, a més a més, hi ha una sèrie d'elements correctors, que no sabem si són acumulables, si s'exclouen i fins a quin punt. Però com que, tot plegat —i torno a citar paraules textuais— «és relatiu i és obert», hom es pregunta que hi ha de debò, de cert, en tot el pla. A més, no tenim el Mapa Escolar —i lamento haver-ho de repetir—, i, per tant, és impossible saber si els criteris esmentats, malgrat aquesta imprecisió, s'han aplicat o no de forma rigorosa; si és cert, per exemple, que les dues escoles del Prat són prioritàries respecte a les de Santa Coloma o a les de Reus.

Jo penso que els tècnics de la Conselleria han treballat molt bé, s'ho han estudiat tot, però cap lector del Pla, absolutament cap lector del Pla, ho pot avalar. I el problema no és meu, no és que jo ho hagi llegit i no m'ho cregui, el problema és que són molts i molts els municipis que es pregunten, i els pares dels alumnes que es pregunten si és veritat que les escoles que apareixen en el Pla són les prioritàries o és prioritària la seva. I per a cada pare, la prioritària és la seva. I l'única manera que té la Conselleria, i els ajuntaments, per poder explicar als pares de cada escola que la seva no és la prioritària, és tenir tota la informació i no haver de fer continuament un acte de fe en una Conselleria que, malauradament, ha signat massa vegades amb els municipis convenis, o ha signat massa vegades amb els municipis papers que després no s'han complert. I puc parlar de Badalona, i puc parlar de l'Hospitalet, i puc parlar del Pla especial de Santa Coloma o del del Prat de Llobregat. S'han fet massa promeses incomplertes com perquè avui podem creure que uns criteris imprecisos s'han seguit amb rigor, quan no se'n donen els mitjans per saber-ho.

Voldria saber també, senyor Conseller, quants diners hi haurà per als RAM de les escoles d'EGB. Ho he preguntat abans, per a pre-escolar; no se m'ha contestat. Quants d'aquests diners es destinaran a seguretat? El senyor Conseller, fa pocs dies, publicava en la revista de la Federació de Municipis, com una de les grans coses fetes per la Conselleria, el Pla de seguretat dels centres. Jo li ho he reconegut sempre, però li he criticat també, des que estic en aquest Parlament, la disminució i la supressió, a la fi, del Pla de seguretat. En aquests mo-

ments, els ajuntaments no saben quants diners hi haurà, si hi haurà un pla de seguretat per fer via conveni, si el farà tot la Generalitat, i on i quant cobrirà.

I ja que parlem de pressupostos, senyor Conseller, els 4.170 milions dels que vostè parla que hi ha per a inversió, any 85, per al Pla Quadrienal —i ho diu en la sessió informativa—, jo em permeto dir-li que no és veritat. O no és veritat el que vostè va afirmar l'altre dia o no són veritat els annexos que vostè ens van facilitar quan estudiàvem els pressupostos. Una de les dues xifres no és veritat. Si són veritat els annexos del Pressupost del 85, 4.500 milions dels 6.100 es destinen a pagar obra iniciada els anys 82, 83 i 84. Si això no és veritat, per favor, digui-ho, però digui-ho públicament, des d'aquí, i envii'ns els annexos que corresponien als Pressupostos del 85, i no ens donin una informació falsa. I, si allò és veritat, per favor, no ens diguin que, per a la nova inversió del 85, per al Pla Quadrienal que comença el 85, hi ha 4.000 milions, perquè, si només n'hi ha 6.100, jo sóc de grec, però 4.500 i 4.100 sumen 8.600 i no els 6.100 que tenim.

Bé, i acabaré, malgrat que sàpiga que possiblement no se'm contestarà, amb un seguit de qüestions concretes. Quantes aules habilitades, perquè quedi clar, hi ha d'EGB avui a Catalunya? Quantes? Quin pressupost, de debò, el de l'estiu, el que s'ha dit després, el del Pla Quadrienal, faria falta per eliminar totes les aules habilitades que avui tenim? Quants alumnes estan avui en aquestes aules habilitades, és a dir, quants alumnes de Catalunya, avui, estan mal escolaritzats? Les 799 unitats noves, quin percentatge de nens mal escolaritzats resoldran?, perquè una altra de les qüestions és que el Pla Quadrienal, difícilment —i això és un dels objectius del Pla— crea noves places escolars. Quin és el pressupost dels RAM per a cada Servei Territorial? Quin d'aquest pressupost anirà a seguretat? Quan entraran en funcionament cada un dels programes d'aquestes anualitats del Pla? Quants ajuntaments, senyor Conseller, tenen pendent signatura de conveni, i quantes escoles s'hi faran? Aquesta és una xifra important del Pla que no està contemplada. Serà Barcelona —i és la segona vegada que ho pregunto— territori de la Generalitat pel que fa als RAM i seguretats d'EGB? Haig d'entendre que de pre-escolar no ho és, en la mesura que no se m'ha contestat; ara vull saber si ho és per a EGB. Quan farà pública la Conselleria la programació dels altres mecanismes de qualitat que he preguntat, és a dir, EAP, centres de recursos, equipaments diversos dels centres? Quina programació farà de debò el Departament per al compliment de la Llei dels CEPEPC —és nivell d'EGB? I, per últim, quants alumnes es veuran beneficiats, del total d'alumnes que ho necessiten, a Catalunya, de les atencions de l'educació especial, perquè el Pla Quadrienal és àmpliament insuficient?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí. Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo vull insistir —i sembla que la senyora Diputada no ho vol entendre, però jo també li ho haig d'anar repetint una vegada darrera l'altra— que el mecanisme de la interpellació no és exactament el que la senyora Diputada està aplicant. A mi se'm preguntava quines eren les intencions de capteniment en relació amb l'Educació General Bàsica, i la senyora Diputada està intentant traslladar el debat sobre el Pla Quadrienal, la sessió que jo els vaig oferir, i que la

senyora Diputada va ser incapaç de formular ni una sola pregunta. A mi no em sembla correcte, ni em sembla elegant, que es vulgui portar aquell debat en una situació diferent, en un moment en el qual hi ha quatre interpellacions i vostè només es refereix, en un percentatge important, no només, però sí en un percentatge important, a la qüestió relativa al Pla Quadrienal. Jo els vaig brindar una sessió de quatre hores per donar-hi resposta i vostè no van saber formular ni una sola pregunta.

Després varen dir que no havien paït les dades i les xifres, però jo el que els vull dir és que si haguessin anat preparats, aquestes dades i aquestes xifres les haurien pogut preguntar, les haurien pogut sol·licitar, i en aquell moment no ho varen saber fer, o no ho varen voler fer.

En tot cas, jo intentaré respondre el que pugui perquè de tota manera el temps és limitat. I aquí resulta que per un costat la senyora Diputada Marta Mata ens fa unes llargues divagacions en relació amb tota una història passada quan nosaltres, en realitat, cap on estem projectant la nostra actuació és cap al futur. Jo venia preparat a parlar de política educativa i de política pedagògica, ho he volgut fer quan he parlat de pre-escolar, però sembla que no és la intenció de les senyores Diputades que això es pugui tenir sobre una base seriosa.

La senyora Marta Mata feia una referència al CEPEPC i feia una referència específica a si el Pla Quadrienal estava elaborat amb pressa, després de fer una referència, precisament, al que havia estat aquesta intervenció seva, en relació amb una història passada que nosaltres intentem convertir en una història de futur, en una història en projecció, en què estem intentant afrontar —i crec que ho estem resolent— molts dels problemes que té plantejat el sistema educatiu.

Aquest Pla Quadrienal —i la senyora Diputada em fa l'efecte que pot tenir elements per comprovar-ho— no va ésser elaborat amb pressa. Aquest Pla Quadrienal va tenir una elaboració de molts mesos, el que passa és que els Serveis i les Direccions Generals, fins que el Pla no està tancat, fins que les reunions definitives no estan establertes, han de tenir les reserves corresponents a això, i no hi ha ni cap Cap de Servei ni cap Director General que pugui anticipar un resultat sobre el Pla en el moment en què el Pla no està clos, en el moment en què el Pla és en una fase d'elaboració.

Per tant, aquest Pla es va elaborar acuradament i jo mateix, des d'aquesta Tribuna, mesos abans, vaig explicar els criteris que se seguien per a l'ordenació d'aquest Pla. I no és veritat, i no és veritat que les condicions que s'estableixen siguin unes condicions ambíglies, quan es parla d'aularis en mal estat, i tots sabem que parlem de barracons, i és prou objectiu per saber on hi ha un barracó i on no hi ha un barracó. Quan parlem d'aules habilitades i disperses jo li asseguro que probablement algunes persones no saben què vol dir, però els mestres i els pares i molts ajuntaments i el Departament d'Ensenyament sí que saben què vol dir; vol dir que són aules habilitades, que no constitueixen una unitat escolar, que n'hi ha unes en un lloc i unes altres en un altre, i això sí que existeix en el nostre país, i aquestes són les dues prioritats importants i, es matisa, les aules habilitades en mal estat i les que no estan en mal estat, tot i que siguin disperses, perquè això també té importància quan els dèficits són importants. I això, a més es matisa amb uns elements que suposen un increment o una disminució, per exemple es dona prioritat a aquelles poblacions

on es dona un increment demogràfic, on l'escolarització és creixent i aquells municipis o aquelles localitats on hi ha escoles públiques amb places vacants, o bé on hi ha escoles privades subvencionades al 100% amb places vacants. Aquesta programació és una programació que s'haurà de fer, i quan jo parlava del mapa escolar i vostè es referia al mapa escolar, jo també li vaig contestar el que hi havia en relació amb el mapa escolar en aquella sessió informativa en la qual potser ningú no va escoltar res, ningú va entendre res, ningú va preguntar res i, en definitiva, va ser una sessió que va transcórrer sense preguntes i, per tant, sense la impossibilitat de les respostes.

Jo vaig explicar, senyores i senyors Diputats, que aquest mapa escolar estava elaborat, que s'havia procedit a una informatització des de l'any 82 i que disposàvem de totes les dades que feien possible establir una bona programació i resulta que, a més, els vaig dir que aquest era un pla estàtic i que estàvem elaborant un pla dinàmic on, precisament, aquest pla contemplaria allò que estableix la LODE i que tenia present els centres concertats. I és en relació amb aquesta nova planificació que nosaltres estem treballant, i jo espero que aquest pla dinàmic estigui acabat en el transcurs d'aquest curs, però és un pla difícil de fer, crec que és un pla modern i que respon veritablement a les necessitats del nostre país. El pla estàtic és senzill de fer quan s'ha procedit des de fa anys a la informatització. I aquest pla, i aquestes dades, ja les tenim i gràcies a això hem pogut parlar de Pla Quadriennal, gràcies a això hem pogut parlar de programació i mercès a això nosaltres podem treballar; si no, això seria impossible.

Vostè ha fet una referència al CEPEPC i a mi em plau que vostès l'hagin fet, aquesta referència. Jo els anuncio que demanaré una sessió informativa a la Comissió de Cultura per parlar d'aquest tema, i puc assegurar-los que ho hem de fer amb rigor, que ho hem de fer amb seriositat, perquè és una qüestió important, perquè és una qüestió decisiva i on realment s'introdueixen o s'incorporen elements que jo crec que han de ser de coneixement d'aquesta Cambra, i que nosaltres, tot i que hem iniciat el procés, tot i que hem emprès una sèrie d'actuacions, nosaltres volem posar en coneixement dels legítims representants del poble de Catalunya problemes i qüestions que estan sorgint en la relació amb la integració d'aquestes escoles. I jo els dic que nosaltres som i serem molt prudents en aquesta qüestió, però sí que els anuncio que nosaltres properament demanarem una sessió informativa donats els problemes, donades les dificultats, donades qüestions que es van plantejant i que jo crec que són extraordinàriament delicades. La senyora Diputada em parla de quin és el percentatge obvi d'escolarització pública i jo li haig de dir, senyora Diputada, que nosaltres estem pendants d'una llei, que és la Llei Orgànica, que jo espero que surti del Tribunal Constitucional, i que estableix allò que és una programació específica, i que estableix que s'han de tenir en compte per a aquesta programació específica les aules públiques i les escoles concertades, i és en relació amb això, quan s'hagi establert la normativa bàsica dels concerts i quan s'hagin elaborat, que nosaltres podrem establir quin és el percentatge —jo no sé si l'òptim, però si més no el possible que tingui el nostre país—, nosaltres, en aquests moments el que estem fent és prosseguir amb la tasca fonamental —i a la senyora Marta Mata li ho he dit moltes vegades—, de substitució d'aquelles aules que estan en mal estat, en mala si-

tuació i que nosaltres havíem anunciat i coincideix amb els nostres propòsits dels 23.500 milions de pessetes que s'havia donat a l'estiu.

Em diu la senyora Diputada —i va d'un lloc a l'altre—, és a dir, quan diu no volem col·locar el Conseller entre les cordes és impossible, perquè aquí no ens movem en un *ring*, en movem en un estadi on es parla des de l'Ajuntament de Barcelona fins al CEPEPC, fins a l'aspecte de la millora de l'escola pública, fins al tema dels ordinadors israelians, cosa que, per tant, no es tracta tant del fet que em puguin col·locar entre les cordes, perquè el marc en què intenten moure aquest debat és absolutament inabastable.

Em deia, en definitiva, quants diners hi hauria; jo li haig de confirmar que són els que jo vaig valorar a la sessió informativa. Aquests són els diners que es posaran a l'abast per a la construcció d'escoles noves, i li ho haig de dir, jo no crec que hi hagi incongruència de les xifres que citava en els Pressupostos amb les nostres; jo li haig de dir que, en definitiva, els mateixos diners que es podien aplicar l'any passat per edificar escoles ara, aquest any, es poden fer amb millor quantia, perquè el Pressupost és més elevat. El Pressupost són 6.100 milions de pessetes més els 500 milions que d'alguna manera estan incorporats en la part corresponent a la lluita contra l'atur i encara hi ha uns milions complementaris que ens han arribat en aquest moment, que corresponen a l'AES. Per tant, les xifres que jo li vaig donar són les xifres que mantinc, són les xifres amb les quals hem treballat, jo estic segur que són unes xifres congruents amb el Pressupost, i no és veritat que no sigui cert, i no és veritat que això no es produeixi.

Em parla de signatures, diu que com pot ser aquest Pla tan vague, tan difús, quan s'ha dit moltes vegades... se'ns han formulat promeses, en determinats municipis, i després no s'han complert. Miri, senyora Diputada jo li haig de dir, en primer lloc, que això, jo no diré que no sigui, que alguna vegada no s'hagi pogut complir un compromís que s'hagi tingut, però normalment no ha estat així. Com que vostè ho havia dit moltes vegades, jo ho havia sentit moltes vegades, jo he estat examinant tota una sèrie de cartes que s'havien adreçat a ajuntaments. Jo he estat examinant no les d'aquests anys, ni les d'anys anteriors, i resulta que si vostè examina aquestes cartes —i m'agradaria que les examinéssim conjuntament— podria veure com el compromís que s'assumeix no és un compromís que especifiqui i estableixi que aquesta escola es construirà en una data determinada, en alguns casos és possible, segur que no és la intenció, ni del Conseller, ni del Director General, ni del Cap de Serveis que ho ha fet, el que diu, en tot cas, és que aquesta escola s'incorporarà a la programació. I això ho diu un Cap de Serveis Territorials quan parla amb un ajuntament i sap el que vol dir l'ajuntament i sap el que vol dir el Cap dels Serveis Territorials, que vol dir que la proposta de programació que farà el Cap dels Serveis Territorials és una proposta que, en definitiva, correspon a uns criteris que han estat establerts per la Direcció General, que són uns criteris que després seran avaluats conjuntament i que la decisió final no la pren el Cap del Servei, sinó que el que eleva és una proposta de programació. I jo he vist moltes cartes que estan formulades en aquest sentit, i no dubto que n'hi pugui haver alguna on hi hagi una afirmació que una escola es començarà, però jo he dit moltes vegades, en aquest mateix lloc i amb aquestes mateixes

circumstàncies, que precisament, hi va haver una retallada important, l'any 83, de Pressupost que va afectar el capítol d'inversions i que hi havia projectes i programes que s'haurien volgut fer, i que no es varen poder fer. I, per tant, és possible que una persona del Departament, amb bona voluntat i sense cap intenció d'enganyar —perquè ens fa l'efecte que no es tracta d'això, de cap manera— hagués format una proposició en aquest sentit, però jo li asseguro que en tota l'allau de cartes que he comprovat i que he mirat no hi ha expressions que permetin assegurar-ho de la manera que vostè diu, i, en canvi, n'hi ha moltes que es mantenen dins aquest nivell que vostè deia.

Em pregunta la senyora Diputada què passa amb el RAM de l'Ajuntament de Barcelona —ja m'ho ha preguntat quant parlava de pre-escolar, també són RAM el pre-escolar— i si l'Ajuntament de Barcelona forma part de la xarxa de la Generalitat. Jo això ja els ho he contestat també, però això sí que ja m'ho havien preguntat altres vegades, hi ha coses que no me les havien preguntat. Els hem explicat —i els hem explicat, jo crec, a bastament— quan nosaltres vàrem rebre les transferències a l'Ajuntament de Barcelona no hi havia una participació del Ministeri amb els RAM que s'hi realitzaven. És a dir, el realitzava el mateix Ajuntament i nosaltres els diners de què vàrem rebre era en funció dels diners que disposava el Ministeri per a la seva política d'inversions. Quan es va plantejar per primera vegada, i ja fa temps, aquesta qüestió, nosaltres vàrem parlar amb l'Ajuntament i, fins i tot, jo crec que en vam parlar conjuntament amb el Ministeri una vegada, i aleshores, en aquells moments, es va considerar que això no era possible i que s'havia de seguir com estava, i el que es va dir, i el que s'ha anunciat, és que nosaltres estem disposats a estudiar, a analitzar, a sol·licitar que aquesta valoració es faci i que contempli a l'Ajuntament de Barcelona, el que nosaltres no tenim són disponibilitats importants i quantioses per a aquests efectes dins els nostres Pressupostos, perquè en l'avaluació dels serveis transferits això no ho havíem contemplat.

No és que no ho vulguem, no és que no ho desitgem, és que aquests diners no hi són i aquests diners no els tenim. I, per tant, com que això ja els ho havia contestat altres vegades, a mi em complau de fer-ho públicament des d'aquí i dir-los, que en aquest aspecte de les valoracions, crec que tots plegats hem d'insistir perquè aquesta situació es pugui resoldre i aquesta situació es pugui tirar endavant.

Em fa la senyora Diputada moltes preguntes, jo hauria volgut que aquest debat hagués anat en un altre sentit. Jo els hauria volgut llegir quines eren totes les actuacions, des d'un punt de vista pedagògic, que nosaltres estem realitzant, però sembla que això no és possible. Els haig de dir, de tota manera, una cosa que jo crec que és important. La senyora Diputada em parlava de quina programació s'estava duent a terme en tots aquests serveis que jo celebri escoltar que diu que han estat positius, és a dir, que alguna cosa sembla que s'ha fet i que alguna cosa ha estat positiva i que jo crec que l'escola pública ha millorat considerablement. Si em permeten aquest incís, jo voldria fer-li una referència, que ella també ha fet dues vegades a aquesta campanya en defensa de l'escola pública. Permetin'm que li digui una cosa amb immodèstia: el primer defensor de l'escola pública és el Departament d'Ensenyament, ho ha de ser (*remor de veus*), i em fa l'efecte que hem pogut demostrar

amb la nostra actuació que això ha estat un objectiu de la nostra política de govern, i que això ho continuarà essent.

Segona cosa, aquesta campanya s'està formulant, jo crec, amb una característica diferent del que han estat altres campanyes que nosaltres coneixem a l'Estat, altres campanyes s'han formulat des d'un punt de vista dels aspectes positius, és a dir, hi ha hagut molta gent que ha sortit al carrer i ha dit: «Nosaltres tenim una bona escola, i nosaltres volem defensar aquesta bona escola davant d'una agressió que ens està fent el Govern». Era una valoració positiva del que ja tenia, i la senyora Diputada em deia fa un moment que precisament algunes d'aquestes escoles no eren tan bones com ells mateixos anunciaven; i en canvi, aquesta campanya en defensa de l'escola pública es fa des d'una consideració negativa. És a dir, des de posar en evidència els dèficits i les mancances qualitatives d'aquesta escola. I jo li asseguro que crec honestament que aquesta no és una bona política. Això no contribueix a millorar l'escola pública, això no contribueix a crear aquell aspecte que fa que els ciutadans tinguin confiança en la seva pròpia escola i en els seus propis professors i en si mateixos. Això és la presentació dels aspectes negatius que tendeix, crec jo, a degradar l'ensenyament. Perquè nosaltres ja els coneixem, aquests dèficits, no és només que els coneguem nosaltres, és que aquests dèficits són coneguts arreu de l'Estat. I aquí jo tinc una nota en la qual s'estableix que ja a l'any 83, el febrer del 83, se sabia que el 65% de les dues-centes quaranta escoles de Barcelona d'EGB eren escoles que estaven en mal estat.

Alguna part de la conservació d'aquestes escoles correspon als ajuntaments, i vostè només ha d'analitzar el que sol·liciten algunes d'aquelles escoles per veure que aquí hi ha aspectes o responsabilitats compartides; algunes correspondrien als ajuntaments i les altres correspondrien, efectivament, a la Generalitat. Però jo crec que nosaltres podem estar satisfets i orgullosos de la nostra escola, i és en un aspecte positiu, en un aspecte de progrés, en un aspecte de tirar endavant, que jo crec que nosaltres podem fer la millor tasca per a la nostra escola.

I, efectivament, nosaltres hem programat tota una sèrie d'actuacions, nosaltres hem emprès tota una sèrie d'activitats. Jo els voldria dir una cosa a vostès que m'estan escoltant, senyores i senyors Diputats. Hi ha una comarca, per exemple, el Ripollès. Jo tinc aquí un mapa de Catalunya en el qual ja es veu que estan bastant equilibrades totes aquelles actuacions de suport a les escoles de Catalunya. En el Ripollès, per exemple, s'hi produeix una escola d'estiu, en el Ripollès hi ha un centre de recursos pedagògics, en el Ripollès hi ha una escola de la natura, en el Ripollès hi ha un equip d'assessorament i orientació psicopedagògic, en el Ripollès hi ha un pla pilot de formació musical i en el Ripollès hi ha tres unitats en centres d'educació especial. Això, tot plegat, s'ha produït en aquests darrers anys, i tot això ha estat un resultat de l'esforç que han fet els protagonistes de l'ensenyament, que ha fet el Departament. I això ha estat objecte d'una programació, i nosaltres, aquesta programació, la vàrem anunciar, i vàrem establir les característiques que tindrien aquests equips d'assessorament psicopedagògic, ho vam establir quan dèiem que no tindrien un abast comarcal, sinó que tindrien un abast demogràfic, i s'establí inicialment la xifra d'un per cada 200.000 habitants, i es creaven els primers i es deia com això aniria evolucionant, o com això aniria creixent. I després nosaltres explicàvem, en moltes sessions

que havíem fet, com nosaltres aniríem estenent la xarxa de centres de recursos, sobre la base d'atendre aquelles comarques que més ho necessitaven, i que precisament no són on ja existeixen uns serveis territorials.

I això ho vam explicar, i això ho vam fer, i si vostè analitza el mapa del lloc on hi ha aquests recursos, veurà que això correspon a una programació, i això correspon a uns propòsits. I, per tant, totes aquestes actuacions s'han fet d'una manera programada i s'han fet d'una manera establerta.

Em deia la senyora Diputada que, en definitiva, nosaltres no sabia com actuaríem en relació amb els ordinadors israelians, i es feia una referència ja a tot aquest món de la informàtica. Si ho vol, d'aquest tema, en parlarem acuradament. No és cert que en aquests ordinadors no s'hi puguin introduir modificacions en la programació. El que passa és que no ho poden fer els mateixos mestres de cada centre. Correspon a un criteri diferent. Correspon a una programació que s'ha de fer d'una manera centralitzada i establerta. Quan nosaltres vàrem optar per dur a terme l'experiència israeliana, la vàrem dur a terme perquè era l'única experiència que s'havia realitzat a nivell d'Estat i que s'havia realitzat a nivell de coherència amb la programació. I nosaltres ens vàrem fer acompanyar, i vàrem anar assistits, jo diria que per un dels millors experts de què podríem disposar aquí. I, en tot cas, era un principi i era una actuació que havíem tingut, el de no deixar la incorporació, la manipulació del programa pels mateixos professors, sinó a un servei central. Els professors comuniquen les seves observacions, comuniquen les seves propostes, aquestes observacions i aquestes propostes es poden analitzar, i, en tot cas, el programa es pot adequar. I és en aquest sentit que funciona aquest projecte que s'està experimentant.

De tota manera, quan s'està fent una experiència, jo crec que cal esperar que aquesta experiència es completi, i nosaltres ho seguim amb cura, hi ha una comissió que ho està investigant, i jo crec que d'aquí a un temps, quan s'hagi realitzat aquesta experiència, podrem veure els aspectes positius i els aspectes negatius que ha tingut, per si s'ha de prosseguir per aquest camí o se n'ha d'emprendre un altre, perquè aquesta és la política d'aquesta tan minsa, diuen, Llei de Centres Experimentals, però que permet, a diferència del que havia existit fins ara, que les experiències puguin ser anunciades, que les experiències puguin ser programades, que les experiències puguin ser assistides, i que, en definitiva, les experiències puguin tenir una justa correlació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Les Il·lustres senyores interpellants volen fer ús del torn de rèplica?

La Il·lustre Diputada senyora Marta Mata farà ús de la paraula per cinc minuts com a màxim.

La Sra. MATA: Senyor President, és molt poc cinc minuts per puntualitzar aquesta concepció pedagògica que els ordinadors s'han d'ordinar al centre..., aquesta pedagogia que no passa per l'escola, perquè no passa perquè el mestre pugui treballar amb els ordinadors. No sé si hi hauria gaires Diputats especialitzats en aquest assumpte que la poguessin avalar. Vostè ha parlat de... sí, sí, realment. Una cosa és l'ensenyament recolzat per ordinadors, l'altra és la formació en les activitats de programació, l'altra, etcètera, etcètera, oi? Unes màquines en les

quals això que se'n diu el *software* i el *hardware* estan sumats, i, en tot cas, es poden canviar a la botiga, això ja ho entenc, però és a l'escola on una educació activa dels mestres i dels nanos hauria de permetre aquest treball.

En fi. Vostè ha parlat de la comarca del Ripollès, i jo aquí tinc el document de la comarca del Bages, on expliquen... —suposo que com que ja li ha arribat a vostè no cal que el repassi—, però, doncs bé, els especialistes, la manca de parvularis, els laboratoris, el gimnàs, les instal·lacions, les pintures, les calefaccions, els patis, les instal·lacions, el material, les aules habilitades, tot això està a la comarca del Bages, i si vol li ensenyaré un altre de la comarca del Penedès, que també ho tinc agrupat per comarques, i podríem veure-ho sobre el cèlebre mapa escolar, que, bé, resulta que existeix però que ningú l'ha vist, que el que demanaríem és que finalment es publicuessin les dades del mapa escolar. Penso que el Conseller podrà entendre el que estic dient, es va publicar un mapa, el mapa sanitari es va publicar fa dos anys, i es va publicar. L'Ajuntament de l'Hospitalet ha fet un mapa escolar i l'ha publicat. L'Ajuntament de Badalona té totes les dades i les va donar al senyor Conseller que va estar molt content que li donessin, perquè així ja l'ajudaven a fer el mapa de Catalunya. A la paret de l'Ajuntament de Vilanova hi ha el mapa escolar de Vilanova, fins i tot els veïns l'entenen. De manera que em penso que ens podem entendre de què volem dir i com volem dir mapa escolar.

Respecte al Pla Quadriennal, senyor Conseller, són quatre fulls, que caben en quatre fulls del nostre *Butlletí del Parlament*. Immediatament d'haver-los llegit, que ens els vam llegir, i jo diria que el vam entendre i tot, entendre que deia molt poca cosa, i vam fer unes preguntes per escrit que encara estan per contestar, a través dels canals reglamentaris, vaig pensar que en la sessió informativa vostè aprofitaria per donar resposta a aquelles preguntes per escrit. Li ho vaig preguntar un moment abans d'entrar a la sessió informativa, i va resultar que vostè no sabia encara que s'havien fet aquestes preguntes, i pel que veig encara no ho sap, però han sortit publicades en el *Butlletí*, i és per això, perquè vaig veure que no es contestaven les preguntes fetes, que ja em vaig abstenir de molestar-lo fent-li més preguntes, però les preguntes estan fetes i suposo que algun dia les contestarà. Estic bastant espantada de pensar que ara no només tindrem un Pla estàtic, sinó que tindrem un Pla dinàmic, no sé pas com anirà això. Jo, el que de veritat voldria que quedés molt clar és que el que volem és conèixer la situació real de l'ensenyament a Catalunya, i no les substitucions de les aules habilitades que s'ha de fer, que ja ho sabem, és la substitució de les aules habilitades que hi ha, això ja ho sabem, sinó els nens que estan naixent ara a Catalunya, quina escola necessiten, quina escola necessiten d'aquí dos, d'aquí tres, d'aquí quatre anys, i això què val, i llavors, si no tenim recursos, a veure com els podem trobar, i això és un pla de construccions, no un pla de substitucions com el que tenim.

I, ho repeteixo, jo sé que això no es pot aconseguir si no és amb la participació ciutadana, amb la participació dels ajuntaments, amb la reforma de l'administració educativa —recordin que encara tenim quatre províncies a Catalunya, que hem canviat les Delegaciones Provinciales pels Serveis Territorials, de nom, però que continua Catalunya essent quatre províncies. En definitiva, penso que hem de constatar una vegada més, i

això ho haurem de traduir en les nostres mocions, la falta de responsabilitat històrica, però històrica també del present, és que el present és història, i és per això que parlo d'història, oi?, perquè el present és aquesta història, la falta de responsabilitat, de poder públic, d'educació, diu que defensa l'escola pública, jo crec que la defensa de l'escola pública per part d'un poder públic és la defensa d'un mateix, diríem, oi? Jo crec que no ha estat així, que el Govern de la Generalitat, no només la Conselleria, no li ho dic pas a vostè, ja des de Finances fins a la mateixa Presidència, han anat de pal a pal, del pal dels traspassos al pal de l'administració educativa, del pal de la LODE al pal dels ajuntaments, del pal del Pla Quadriennal al pal del CEDIP, i, finalment encara, hem hagut de passar per la vergonya de conèixer l'existència d'un consell o comitè d'honor d'un congrés de la CECE d'Espanya a Catalunya, amb la presidència d'honor del President de la Generalitat, amb la formació també d'honor de diversos Consellers i de diversos directors generals, jo no ho sé imaginar de cap de les maneres, ni el President Prat de la Riba, ni el President Macià ni el President Companys, ni el Conseller Ventura Gassol al costat del padre Martínez Fuertes. És una vergonya per a Catalunya.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: La senyora Eulàlia Vintró vol fer ús del dret de rèplica?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la veritat és que em sento tan enormement suspesa avui pel Conseller d'Ensenyament respecte a la meua funció de Diputada que gairebé no m'atrevia a tornar a sortir a aquesta tribuna a parlar. M'ha desqualificat per no saber preguntar, i ara m'acusa perquè li pregunto massa. Arriba un moment que un ja no sap massa què ha de fer amb el Conseller Guitart, però, bé, quan jo entenc que el tema s'ho val, faig les preguntes, Conseller, quan entenc que és una sessió de lluïment, en la qual el Conseller té tot el dret reglamentari a fer, i que em sap molt de greu que els Diputats del seu Grup els consideri no preguntants. Efectivament, la sessió i els periodistes que hi eren ho recordaran, no va ser una sessió de debat, els van passar als diversos Diputats una pregunteta escrita que llegien, els diversos Directors Generals i Caps de Serveis Territorials i la Secretària General Tècnica contestaven, i els Diputats, perfectament educats —anava a dir una altra paraula, però no la dic—, contestaven «moltes gràcies per la informació, senyora Secretària General, senyor Conseller, senyor Director General». Realment era ridícul.

Llavors, a mi em sembla que —i el mateix Conseller ho ha reconegut, dient que no hi va haver debat, que no hi van haver preguntes—, doncs no n'hi va haver, efectivament, llevat d'aquestes per encàrrec d'ofici.

Nosaltres entenem, jo personalment entenc, que el tema és massa important per liquidar-lo alegrement. Hi insisteixo, senyor Conseller, vostè m'ha desqualificat a l'hora de fer números. Permeti'm que jo el desqualifiqui a vostè o els seus serveis. Una de dues, senyor Conseller, o les xifres dels annexos que ens varen passar sumen 4.500 milions, i, si no és així —i la suma l'han feta vostès, no jo, que em podria equivocar—, o sumen aquesta quantitat, i, per tant, fins a 6.100 en queden 1.600, i després afegeixi-m'hi els de l'AES, i després afegeixi-m'hi els de la Conselleria de Treball: no surten els 4.170. I, si allò és fals, per favor, publiquin en el *Butlletí del Parlament* una

nota de rectificació de la informació que ens faciliten i facin un acte de contricció pública per enviar una documentació falsa als Diputats a l'hora de discutir un tema tan important com els pressupostos. Perquè, si no, jo ja no entenc per què ens els estudiem, per què hi fem esmenes, per què hi fem propostes, això mateix jo ho vaig dir des d'aquesta tribuna, i el senyor Descals, al qual li va tocar la difícil missió de contestar, d'aquest tema, no me'n va parlar. Per tant, si no me'n va parlar, entenc que era veritat. Ara el senyor Conseller em diu que és mentida. Doncs, per favor, no ho digui des d'aquí; faci-ho per escrit. Faci-ho per escrit, i digui quant suma, i llavors em podré començar a creure que aquests 4.170 milions són veritat. Si no, senyor Conseller, no és joc, no s'ho pot creure absolutament ningú.

Diu que portarà una sessió informativa sobre l'aplicació de la Llei del CEPEPC. Tant de bo, com més aviat millor. I el que jo em pregunto: per què no ho hem fet ja si és tan complicat? No es pot amenaçar veladament dient «ui, ara veuran la que els arriba».

Perdonin, aquesta Llei es va aprovar amb els vots de tota aquesta Cambra. Els responsables de portar-la a la seva realització són els actuals membres del Consell Executiu de la Generalitat, i no s'hi val a dir dos anys després, quan l'oposició està reclamant que s'apliqui, dir: «oh, és que ara els explicarem el que passa». Potser ens ho havien d'haver explicat abans, perquè fa molt temps que van presentar-se les documentacions per part de les diverses escoles.

Vostè diu que jo he parlat de massa temes. És possible, els temes hi són. Que a vostè li hauria agradat més parlar de temes pedagògics, que existeix aquesta programació... Jo li he preguntat només quan i com la faríem pública, això és l'únic que no m'ha dit. M'ha dit que la tenia escrita, però, efectivament, no me l'ha donada. No m'ha contestat cap de les preguntes concretes, no és aquest el moment, l'altra vegada no hi havia més oportunitat que fer-ne una, senyor Conseller —vostè ho sap—, i una pregunta amb tota la informació que a vostè li he facilitat és absolutament suficient.

Jo penso que estem escamotejant el tema de fons. El tema de fons és que tenim pocs recursos, el tema de fons és que tenim una escola pública amb una qualitat encara deficient. Jo agraeixo el consell que vostè ha adreçat avui als participants en la Campanya de la defensa de l'ensenyament públic i la seva qualitat. Agraeixo aquesta declaració que ha fet avui aquí, i que jo li vaig demanar que fes en un debat televisiu, sobre que vostès són els primers defensors de l'escola pública, però difícilment si des dels dèficits no es reclama, aconseguirem que hi hagi la sensibilitat per resoldre'ls, i difícilment qui està reclamant aquests dèficits que se li solucionin, entendrà que vostè és el primer defensor quan en la pràctica de cada dia no ho veuen per enlloc.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar? (*Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) El senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Bé, fent ús...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, en virtut de quin article?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En virtut de l'article 64, número primer i número segon. Demanaria la paraula per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: De què es tracta?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Es tracta que la Diputada que

acaba de fer ús de la paraula ha parlat de l'actitud dels Diputats a la Comissió, dient..., si em permet el senyor President fer ús de la paraula sense que m'interrompin...

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que hi ha hagut també altres al·lusions a la Comissió i no s'han...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, voldria simplement expressar que l'allusió...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, no ha estat una al·lusió personal. Hi ha hagut al·lusions de les dues bandes a les actituds en la Comissió, i aquesta Presidència ha cregut que no havia de coartar la llibertat dels Diputats en aquest sentit, per tant, prego el senyor Camps que tingui en compte aquestes circumstàncies.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Accepto les paraules del senyor President, en tot cas la qualificació de «ridícula» de la conducta dels Diputats de la Comissió no és admissible. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula. (*Remor de veus i rialles.*) Prego que la Cambra guardi silenci; si no, haurem d'adoptar altres actituds. (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només algunes observacions.

Jo crec que la senyora Diputada Eulàlia Vintró ha plantejat un tema finalment cabdal. Finalment vol dir que és l'últim, potser n'hi ha hagut altres, no vull ara entrar en polèmica amb tots els temes cabdals que han plantejat repetidament les dues senyores Diputades.

Ella diu que el tema és els dèficits de diners, i jo abans els volia explicar, i jo crec que val la pena que en aquests moments ens parem un instant a examinar-ho. Jo els deia abans el que havia estat l'increment del Pressupost del Departament d'Ensenyament en relació amb el darrer any, i en relació amb els dos darrers anys. I havia estat un increment del 23,3%. Quan la senyora Diputada deia que aquest era un tema d'opcions, i que s'haurien pogut fer menys carreteres i més escoles, jo el que li haig de fer notar també és que els dos darrers anys hi ha hagut una disminució del pressupost d'obres públiques del 22,4%. El que hi ha hagut, en definitiva, els dos darrers anys, ha estat una disminució i una retallada del Pressupost de la Generalitat.

També li haig de dir una cosa, per respondre a la manca de sensibilitat, o a la manca de responsabilitat, i és que el Pressupost del Ministeri ha disminuït un 3%, però si s'hi contempen aquells organismes que hi haurien de ser, ha incrementat un 8,42%; per tant, el pressupost d'educació del darrer any és un pressupost que s'ha incrementat en una quantitat, en un percentatge inferior al de Catalunya. No és, jo diria, un problema del Govern de la Generalitat, sinó que el Govern de l'Estat dedica menys diners a ensenyament per increment percentual que els que s'hi dediquen aquí a Catalunya.

Una altra cosa que és important: el Fons. Nosaltres tenim, com a mecanisme d'inversió establert per la normativa vigent, el Fons de Compensació Interterritorial. Primera constatació. A Catalunya es dedica percentualment més diners a l'ensenyament del Fons de Compensació Interterritorial que a la resta de l'Estat, estem dos punt i mig per sobre de la resta de l'Estat pel que fa referència a aquest Fons. Això vol dir que hi ha sensibilitat, que hi ha un esforç, però que el diner és insuficient. Aquest Fons de Compensació Interterritorial reserva aquí a

Catalunya d'inversió per persona 2.962 pessetes, enfront, per donar altres referències, les 13.813 pessetes per inversions per persona a Extremadura i les 8.826 pessetes per persona a Andalusia. Per tant, vol dir que aquí a Catalunya tenim un dèficit de diners molt considerable. És veritat que això ho hem denunciat al Govern de la Generalitat, que ho hem denunciat nosaltres mateixos moltes vegades. Que ho hem denunciat en discutir el pressupost d'educació a Madrid. És veritat que nosaltres hem dit que Catalunya estava castigada en relació amb els diners i en relació amb les inversions, i, aleshores, se'ns ha dit «víctimes». Jo el que li voldria dir és que en aquests moments les «víctimes» no és només el Govern de la Generalitat, les «víctimes» són totes aquelles persones que són al carrer i que reclamen més mitjans per a l'escola pública, aquelles persones que reclamen que se'ls faci l'escola aquest any, que se'ls faci el pre-escolar, que tinguin més equipaments o que tinguin més mitjans. Les víctimes són aquestes persones, i el Grup parlamentari Socialista ha fet silenci culpable d'aquests dèficits que ens corresponen a Catalunya, que es tradueixen en un dèficit d'equipaments, en un dèficit d'inversions. Jo els prego que vostès ho comuniquin, que vostès ho facin saber, i jo els explicaré a totes les persones que estan preocupades per la millora de la qualitat de l'escola, a totes aquelles persones que denuncien dèficits, a totes aquelles persones que demanen responsabilitat. Jo crec que aquesta responsabilitat és una responsabilitat que l'hem de tenir tots, el Departament d'Ensenyament, el Govern de la Generalitat, i ja crec que l'hem tinguda, perquè nosaltres, aquesta situació, l'hem denunciada.

Però, en canvi, el Grup que va permetre que es dediquessin menys diners, el Grup que no ha denunciat això no hem estat en tot cas nosaltres, sinó que hi ha un altre Grup que té aquesta responsabilitat.

Una altra cosa, quan vostè fa referència..., ara sembla que voldria iniciar una discussió matemàtica, en la qual estem sumant i restant probablement conceptes diferents. Hi ha dues solucions per veure això, una és estudiar-ho i potser no des d'aquesta tribuna, jo li brindo aquesta possibilitat, però l'altra, que potser jo diria que és més eficaç, és veure si es compleix aquesta realitat. És a dir, en aquest món els que, diguem-ne, procedim dels sectors experimentals sabem que per sobre de tot hi ha les demostracions i hi ha els resultats. Si aquest pla no es pot complir, si aquest pla no s'assumeix voldrà dir que en els resultats dels números vostè tenia raó. Però si aquest pla és realitzable o aquest pla ho és en gran manera, voldria dir que la raó la tindriem nosaltres. De tota manera, aquesta discussió matemàtica jo crec que la podem tenir, jo em dispenso a tenir-la especialment amb vostè.

Per tant, el que jo voldria és, en tot cas, establir que hem tocat un tema de base, que és aquest tema pressupostari, i cada vegada que parlem de dèficits ens hem de remetre al capítol del finançament de la Generalitat, i cada vegada hem de donar resposta a la mateixa qüestió. I és veritat que jo crec que nosaltres hem administrat amb cura, i no fa gaire temps ho reconeixien Illustres representants de l'oposició socialista, però jo crec que el que existeix en realitat és un dèficit molt considerable, que jo crec que hi ha hagut grups o polítics que no l'han denunciat, que nosaltres l'hem denunciat i que les víctimes, en aquests moments, en són totes aquelles persones que demanen millores de qualitat, que demanen increments d'inversió, i que de-

manen tota una sèrie de plantejaments que jo crec que són fora de l'abast de les nostres possibilitats pressupostàries perquè, com he dit, hem incrementat més el pressupost d'educació que no pas s'ha incrementat en el Govern central, i dediquem més diners percentuals del Fons de Compensació que no pas la resta de l'Estat.

Per tant, jo crec que aquesta demostració de sensibilitat s'ha produït, i aquesta demostració de sensibilitat hi és.

Una altra observació en relació amb el Pla Quadriennal, que va sortint constantment, però ara aquesta sí que voldria fer-li a la senyora Diputada socialista. Cada vegada que ens parla dient que nosaltres fem una política de substitució, diu, de substitució d'obres habilitades, i no fem una política de nova creació; ella mateixa constantment es referia a això.

Jo li vull llegir una cosa: «Cal posar com a objectiu prioritari de la política inversora del Departament la progressiva substitució de les aproximadament 2.000 aules habilitades existents a Catalunya», política, com diu aquí, objectiu prioritari. Aquest és un programa que la senyora Diputada suposo que coneix. És el que estem fent, hem establert de manera prioritària la substitució d'aquestes aules habilitades.

Una altra observació, només per al bon ordre. La senyora Diputada diu que em va fer unes preguntes, unes preguntes en relació amb el Pla Quadriennal, i que abans d'entrar em va fer l'observació que me les havia fetes. Jo li haig de recordar que no va ser abans d'entrar, va ser en sortir, quan estàvem precisament en el vestíbul d'aquest edifici. Si m'ho hagués fet en entrar, jo les hauria contemplat; com que va ser en sortir, jo no les hi podia respondre. De tota manera, tinc la impressió que la via que havien seguit aquestes preguntes és una via diferent, les hauria pogut formular perquè fossin en Comissió, em sembla que és un recurs parlamentari que es pot realitzar, i jo tinc la impressió que algunes, sinó totes aquestes preguntes, van quedar també respostes en aquell debat.

I, res més, senyor President; res més, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la xarxa pública d'instituts de batxillerat

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara hi ha una altra parella d'interpel·lacions. Aquestes fan referència a la xarxa pública d'instituts de batxillerat. Per formular la que es fa en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata. *(Pausa.)* Amb caràcter general, vull fer l'observació que se ceneixin tots els oradors al seu tema i no facin al·lusions que compliquen la situació.

La Sra. MATA: Gràcies, ara, no sé si va per mi, això...

El Sr. PRESIDENT: No, no, he dit amb caràcter general. *(Rialles.)*

La Sra. MATA: Estic parlant d'ensenyament, i em ceneixo al tema fins ara de l'anomenat pre-escolar...

El Sr. PRESIDENT: He dit amb caràcter general.

La Sra. MATA: ...però jo em penso que tots procurem fer el possible perquè aquest debat que no s'ha pogut celebrar com a tal debat general, doncs, se celebri.

Bé, i anem a la tercera part. *(Pausa.)* Anem a la tercera part, la que s'ha hagut de repartir entre batxillerat i una quarta for-

mació professional. Hauríem preferit de fer-ho conjunt, però el temps ho hauria impossibilitat.

Em toca situar també dins d'aquesta història de cent cinquanta anys, la història del batxillerat, que té el seu ritme i els seus responsables propis. Per entendre molts problemes em sembla que cal recordar que en el plantejament inicial de l'Estat espanyol del sistema educatiu, en el nucli de l'educació obligatòria, l'escola primària pertanyia als ajuntaments pràcticament fins al comte de Romanones, al principi d'aquest segle. L'ensenyament mitjà, considerat juntament amb el seminari com l'entrada a la universitat, pertanyia a la província, a la diputació provincial, hi havia un institut per província. Les universitats quedaven per a l'Estat central, però, així com l'experiència administrativa dels ajuntaments acaba en un moment determinat, acaba, fins i tot, negant les possibilitats als ajuntaments de fer escola, també va acabant l'experiència, la competència de les diputacions, i, així, l'Institut de Barcelona, que és fundat l'any 1859 i pertany a la Diputació de Barcelona, passa a ser de l'Estat el 1887.

La Mancomunitat no pot fer cap altra cosa que deixar constància d'aquest assumpte, però, en canvi, la Generalitat de la República fa una cosa, fa una experiència, un salt, no pas en el buit sinó a una gran altura: el salt d'una experiència real sota la direcció de Josep Estalella, amb vells i nous professors; el salt de l'experiència de l'Institut-Escola, que és una experiència, aquesta sí, jo diria que inigualada encara, a Catalunya, naturalment, però és que no sé si en el món trobaríem gaires institucions de la qualitat que va tenir l'Institut-Escola.

Jo vull, repetint les seves mateixes paraules, dir els objectius d'aquella experiència —objectius totalment assolits durant els set anys que va durar l'Institut-Escola, aquí davant, a poques passes d'aquest Parlament—: «La finalitat de l'ensenyament secundari és el desenrotllament integral de totes les possibilitats latents, espirituals i físiques en l'edat crítica en el pas a l'home; no es pot fer una distinció precisa o un salt entre les finalitats de l'ensenyament primari i les del secundari. De l'ensenyament secundari, cal que surti un bon planter d'homes preparats per a totes les activitats i contingències de la vida, i encara que aquest ensenyament, tot ocupant-se de la formació del noi i ensinistrant-lo en les diferents disciplines científiques, que li doni la base per a la introducció als estudis superiors universitaris, aquesta no es pot considerar com la seva missió específica, per tal de contribuir que l'ensenyament secundari no pugui mai degenerar en un planter de burocràcia o en un simple preparador per a l'ingrés a la universitat. Cada estudiant es dedicarà a un ofici manual, amb l'intent que arribi a assolir en aquest ofici almenys la perícia d'un mig fadrí. Per al compliment d'aquest fi, s'establiran de mica en mica, dintre de l'Institut, obradors de diferents oficis, es determinaran les oportunes connexions amb les escoles del treball, per tal d'utilitzar les seves instal·lacions. També s'acceptarà la col·laboració de mestres i industrials que s'avinguin a l'admissió d'alumnes a hores compatibles amb l'horari de l'Institut, etcètera.»

Aquest Institut va ser una realitat; va viure davant el Parlament. El Parlament, alguna vegada, hi va fer referència. Els alumnes van rebre d'aquesta casa la lliçó d'història imprescindible, també, perquè la formació del jovent sigui una formació com cal, i aquesta institució i les que van sortir d'ella —perquè van ser diversos els instituts-escola que l'any 39 existien ja—

van rebre el mateix tall que tancava aquest Parlament, i deixaven les pedres de l'Institut-Escola sotmeses a la tortura de la situació educativa, del sistema educatiu de l'Estat espanyol amb el franquisme. Jo ho recordo; jo era alumna d'aquest Institut, i recordo el que va significar l'entrada de les tropes franquistes; van ser italianes, les que van dormir en aquest Institut, i destruir les primeres plantes, destruir llibres, etcètera.

Bé, aquesta és una experiència que jo crec que no es pot parlar a Catalunya de batxillerat sense fer-hi referència, i no es pot pensar en una política d'aquest tipus d'ensenyament sense la voluntat decidida de recuperar aquella cota de qualitat. Però en aquest moment, nosaltres ens trobem, hem de dir que ens trobem en tota una altra situació. El batxillerat ha sofert —el batxillerat que tenim ara— una situació que comença just ara fa quinze anys, el batxillerat concebut el segle passat, com de sis anys; després, set; després, en temps del franquisme, es va partir en quatre, més dos, més u. Ve la Llei Villar Palasí i el deixa convertit... l'escapça de la seva part inicial i el deixa convertit, l'apuja un any i el deixa convertit en un tres més un, que és el que tenim ara.

De tota manera, cometríem un error de situar només aquí la nostra perspectiva, sinó en la perspectiva de la política de l'escola catalana de tot aquest segle, del qual ja hem parlat, en el qual, ho repeteixo, l'Institut-Escola és un punt cabdal, i no només de batxillerat, sinó de formació global de l'adolescent cap al treball, cap a la vida, com s'ha vist en aquest document.

Anem, doncs, a veure els problemes d'extensió i de qualitat del batxillerat públic en aquest moment, i això tenint en compte la situació actual. Si els anys trenta hi havia un institut a cada província, en aquest moment són més de cent —cent vint, cent trenta— els instituts que estan situats en diverses ciutats i poblacions, però tothom sap que són pocs encara, que hi ha barris de ciutat on manquen instituts, que fins a l'any, per exemple, 1977, barris de Barcelona —com ara aquesta zona que anomenem Nou Barris i que és més gran, ella sola, que la ciutat de Saragossa— no tenien ni un sol institut.

Hi ha, per altra banda, comarques que manquen d'institut, hi ha més de vint —gairebé trenta— iniciatives municipals quant a ensenyament de batxillerat, són els anomenats CLA, els col·legis lliures adoptats, i signifiquen, en general, una sobrerresponsabilitat dels ajuntaments respecte al batxillerat. Respecte al batxillerat, que no és competència seva, però que ells, pel servei a la seva localitat, fan, fins i tot respecte al seu mateix terme municipal. Són molts els instituts i fins i tot els col·legis lliures adoptats als quals els ajuntaments han cedit terrenys, aporten més del que és legalment establert, i no cal dir en els col·legis lliures adoptats, purament de l'ajuntament, en els quals els ajuntaments fan servei a la comarca.

Bé. Quant a la qualitat, continua essent una qualitat purament instructiva, no està contemplat el batxillerat com a mecanisme d'educació; l'estructura és per matèries, és per departaments, fins i tot la inspecció de batxillerat va per matèries, i tenim a les portes una reforma, una reforma o més d'una reforma, ja en parlarem. En els pressupostos, els cops de destrall que segueix la gràfica dels pressupostos dedicats a batxillerat són bastant inexplicables. Diverses vegades, nosaltres hem demanat aquí, hem presentat esmenes perquè en els pressupostos es contemplés també la dedicació a la compra de terrenys que pertany al poder públic, a l'Administració educativa...

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

La Sra. MATA: Molt bé. Doncs, acabo dient —i agafant paraules mateixes dels professors dels instituts—, dient com consideren la situació, ells, en aquest moment, en els instituts de batxillerat: «Hi ha hagut un notable increment de la demanda de places públiques per cursar el batxillerat i no hi ha hagut paral·lelament previsions adients. L'estat físic de molts centres és altament deficitari per problemes d'estructura d'edificis. L'equipament de material i mobiliari pedagògic és insuficient. Hi ha, també, els projectes dels pressupostos del 84 i del 85, i del Pla Quadriennal, que no donen resposta a aquestes necessitats. Hi ha, finalment, molts, massa documents i diversos, sobre plans de reforma, plans de reforma diversos, aquí, a Catalunya, plans de reforma diferents, desconnectats dels que existeixen en la resta d'Espanya.»

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el batxillerat públic

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula, per desenvolupar la seva interpellació.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a començament de curs, jo mateixa vaig presentar una interpellació sobre la situació de l'ensenyament mitjà i les condicions —que entenia particularment greus— pel que feia a l'escolarització i la qualitat d'aquest nivell d'ensenyament.

Més enllà d'unes bones paraules, del reconeixement de déficits que va fer el senyor Conseller, jo penso que no es va donar cap satisfacció ni cap via de solució eficaç. El senyor Conseller —i penso recordar paraules gairebé textuals—, quan jo li parlava que en els centres de batxillerat de Barcelona, fins i tot s'havien habilitat els despatxos del director, em contestava dient que això era una prova de l'esperit de servei d'aquell director. Jo no el poso en dubte, l'esperit de servei d'aquell director, però sí que em preocupa per les condicions en les quals s'està impartint aquest curs acadèmic, el primer curs de BUP, en molts centres de Catalunya.

Com vostès saben, els alumnes estan en aquests espais habilitats —mal habilitats dins del mateix centre— en grups que tenen més de quaranta alumnes per aula, en alguns casos amb una invenció, que espero que no es vagi reproduint, de dobles torns, amb déficits notabilíssims de material didàctic, de laboratoris, de biblioteques i de diverses qüestions d'infraestructura.

Segons previsions que tots hem pogut fer, i que les dades demogràfiques avalen, la població escolar, que decreix, efectivament, en els primers anys de la natalitat, fins l'any 1990 continuarà creixent —i en alguns casos d'una manera important— pel que fa a alumnes de catorze i quinze anys. És a dir, fins l'any 90, no només tindrem estabilitzat el nombre d'alumnes avui existent, sinó que aquest nombre anirà creixent.

La previsió del Pla Quadriennal, els onze instituts de batxillerat que està previst d'iniciar l'any 1985 no entraran en funcionament —cal suposar-ho— abans del curs 87/88, i m'imagino que sóc optimista. Possiblement no comencin fins el 88/89. Per tant, vol dir que l'execució del Pla, com a molt aviat, acabarà just l'any en què encara la població continua creixent.

Això ens fa pensar que, en els propers cinc cursos, la situació de l'alumnat de batxillerat no serà precisament bona, i que si l'escolarització obligatòria s'estengués fins als setze anys —tema en què penso que coincidim tots—, l'agreuament de l'escolarització d'aquest tram d'edats es faria encara molt més angoixosa.

El BUP és, d'altra banda, un nivell no obligatori, però d'exclusiva competència de la Generalitat, i és veritat que els ajuntaments —i ho recordava també la senyora Mata— estan fent més del que els pertoca. Des de la cessió de terrenys..., en alguns casos hi ha municipis que tenen solars cedits des de l'any 78, i no vull parlar només de Barcelona; hi ha el cas de l'Hospitalet, hi ha el cas de Sabadell, n'hi ha d'altres, que tenen solars cedits, que no s'han començat a construir, i algun d'ells, solars comprats amb un gran esforç abans de l'aprovació del Pla Quadriennal i que ara es troben que el centre no apareix en la programació.

Les gelades del mes de gener varen demostrar, d'altra banda, fins a quin punt molts d'aquests instituts estan en unes condicions físiques dolentes, i molts d'aquests centres varen estar tancats més dies, fins i tot, que els centres d'EGB. Des de degotalls fins a manca de calefacció o instal·lacions elèctriques, tenim una enorme quantitat de dèficits per cobrir que necessitem, evidentment, un pressupost i uns criteris d'assignació.

Hem criticat, en la discussió dels Pressupostos, les quantitats que reben aquests centres per a despeses de funcionament. Se'ns va dir que l'any 1985 aquestes despeses pujarien; de moment, el que els centres estan comprovant pel que han rebut fins ara és que no s'ha modificat l'assignació de l'any 84. Cal suposar que, quan facin més lliuraments, rebran l'increment, però no saben ni quan els arribarà ni en quina quantitat consistirà.

Pel que fa a la qualitat o als continguts del batxillerat, jo ara no en parlaré, perquè és un tema bastant ampli, però sí que m'agradaria parlar de la reforma dels ensenyaments mitjans. El curs passat, els qui seguim amb una certa preocupació els temes de l'educació, vàrem assistir, entre confosos i preocupats, a un ball d'esborranys, a un ball d'esborranys procedents, uns de la Direcció General de Formació Professional, els altres procedents de la Direcció General de Batxillerat, els altres procedents del BOE d'una d'aquestes dues Direccions Generals, i, a la fi, es va aprovar un projecte. Podríem dir que és un projecte clandestí, clàndestí en el sentit no penal de la paraula, però sí en el sentit de la poca publicitat, del poc coneixement, i, en tot cas, absolutament clandestí en aquest Parlament. No hi ha tampoc —almenys aquesta Diputada no ho coneix— cap publicació d'aquestes amb què tan generosament doten els Pressupostos de la Generalitat les diverses Conselleries —i que per a altres temes, efectivament, faciliten una informació—, no hi ha cap publicació àmplia, rigorosa que expliqui els objectius, els mitjans, els criteris de l'experiència, la selecció dels centres experimentals i, ara, que porten ja pràcticament dos trimestres de l'experiència, cap valoració s'ha fet pública —almenys que a mi m'hagi arribat— de com està anant aquest procés d'experiència.

No sabem tampoc quina és la voluntat d'ampliació de l'experiència per al proper curs, com i de quina manera s'està fent la comparació amb altres experiències que hi ha avui a la resta d'Espanya pel que fa a la reforma de l'ensenyament mitjà, si

aquesta comparació que es fa està donant elements o criteris a favor de la mateixa que s'està experimentant a Catalunya o si, al contrari, s'està veient que el que passa a la resta d'Espanya potser tindria elements positius; és evident que el senyor Conseller em pot contestar que l'experimentació no es podrà valorar globalment fins que s'hagi acabat, però penso que si aquesta experimentació s'ha de tirar endavant, com més aviat es coneguin tots els elements previs i es vagi poder donant paulatinament els fruits de la primera experimentació i es vagi podent donar els elements de comparació amb experiències que s'estan fent avui arreu d'Espanya, més capacitat d'entusiasme, de coneixement i d'illusió hi haurà per part dels professors que l'any vinent l'hauran de posar en pràctica.

Jo no vull entrar ara en una discussió de com es va fer la selecció, de com propostes que van ser trameses no van ser acceptades, dels criteris, que de vegades són criticats, pels quals es va fer aquesta selecció. Estic demanant, purament i simplement, que se'ns digui com es fa, i que aquest Parlament tingui un coneixement de com estem pensant la formació dels futurs professionals de l'any 2000, d'aquest any 2000 del qual tantes vegades es parla en aquesta tribuna, quan costa més parlar de 1986.

Hi ha també un altre aspecte que a mi m'interessaria conèixer quina és l'actitud de la Conselleria de cara al futur, que són aquests centres lliures adoptats dels que ha parlat la senyora Marta, quants n'hi ha exactament i en quina mesura la Conselleria entén que l'existència d'aquests centres ja no fa necessària la creació de centres propis i, per tant, els deixa que vagin fent la seva vida o pensa que aquest esforç que han fet els municipis no ha de durar eternament, sinó que cal assegurar una creació de centres de batxillerat per tal que aquests alumnes tinguin també totes les condicions materials, de personal i de recursos que tenen els altres alumnes.

És evident que els temes de la qualitat no s'acaben amb l'aplicació enormement restrictiva, en aquests moments, de la reforma de l'ensenyament mitjà. Estem preocupats per la *ratio* professor-alumne, estem preocupats per la inadequació entre l'especialitat del professor i la matèria que es veu obligat a impartir, estem preocupats per la insuficient catalanització que s'està donant en els centres de batxillerat.

També voldríem saber fins a quin punt els criteris globals del Pla Quadriennal són aplicables en el nivell de BUP. Si és cert que en els altres nivells d'EGB sobretot s'anava a la substitució d'aules habilitades, perquè es deia que aquí l'escolarització ja arribava al 100%, i, en canvi, se'ns diu —i hi coincidim— que en el batxillerat no hi arriba i que estem en unes taxes baixes i que la població seguirà creixent, no sabem, per tant, quins dels criteris, d'aquells vuit criteris d'EGB o del Pla Quadriennal, s'han aplicat en el batxillerat i quants llocs nous reals significarà l'acompliment del Pla Quadriennal i, per tant, en quines condicions d'ampliació de la xarxa de l'oferta pública ens trobem.

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President. Acabo immediatament.

Jo voldria per acabar que el senyor Conseller ens digués, pel que fa al batxillerat, quines són les previsions amb caràcter d'urgència que al començament de curs 85-86, per al curs 85-86, ha fet, perquè no ens trobem en l'inici d'aquest curs en

la mateixa situació desagradable que ens trobarem el curs passat.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per intervenir.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Departament d'Ensenyament considera el batxillerat com una modalitat de l'ensenyament secundari que ha d'estar a l'abast dels estudiants que desitgin accedir-hi i que no s'ha de limitar a preparar per als estudis superiors, sinó que ha d'oferir uns ensenyaments que siguin alhora útils i adequats a la societat actual i que proporcionin als estudiants una orientació de cara a l'elecció de la professió.

És aquesta una concepció que no té res a veure amb l'elitisme que tradicionalment caracteritza el batxillerat, elitisme que acompanyava una rigidesa curricular, fonamentada en una filosofia implícita de relació, que es traduïa i que es tradueix encara en uns programes de ciències i de lletres que, si bé tenien sentit en la societat compartimentada, com fins ara, no s'adeqüen, en canvi, a la societat dinàmica i en continua evolució d'avui.

Per aquest motiu, el Departament d'Ensenyament s'ha mostrat des d'un primer moment favorable a la creació de l'anomenat «tronc comú» i a l'expansió de l'obligatorietat dels ensenyaments secundaris fins als setze anys i ha iniciat experimentalment, igual que el Ministeri d'Educació i Ciència, un pla de reforma, que és flexible i que situa, per tant, l'alumne i no el currículum al centre de l'acció educativa. Ara bé, malgrat que a nivell d'Estat la reforma dels ensenyaments secundaris no s'ha fet encara legalment efectiva, és a dir, jo crec que el Ministeri ha actuat de la manera que era recomanable de fer-ho, iniciar una experiència obrint aquesta experiència a altres plantejaments com és el que s'ha emprès a Catalunya, i, en definitiva, resoldrà i farà la llei una vegada s'hagi pogut realitzar aquella experiència. I, tot i que en relació amb això, com saben les senyores i els senyors Diputats, la Generalitat no té competències en l'ordenació general del sistema educatiu, el Departament ha iniciat ja una sèrie d'actuacions que van en la línia del que entenem que han de ser els estudis de batxillerat: un mitjà per a l'individu d'inserir-se positivament en la societat tot adquirint coneixements necessaris per fer-ho i desenvolupant aquells aspectes de la seva personalitat que puguin servir per a la seva realització personal i per proporcionar-li més satisfacció en tots els nivells.

Quant a l'assumpció d'objectius destaquem les innovacions següents —em refereixo al que ha fet el Departament en aquests anys perquè es vegi per on, d'alguna manera, està orientant-se aquesta política i per on van les nostres intencions—: el pla d'orientació escolar i professional adreçat a alumnes de batxillerat, que s'ha posat en funcionament per primera vegada en la història del sistema educatiu de l'Estat, i que ha significat portar a terme de manera seriosa i institucionalitzada el que la Llei 14/1970, de 4 d'agost, la Llei General d'Educació, establia en el seu article 127 com a «dret de l'alumne de batxillerat», de la mateixa manera que ho feia la Llei 5/1980, de 19 de juny, en el seu article 36. Amb aquesta base jurídica, i entenent l'orientació com un component essencial del procés educatiu, el Departament d'Ensenyament ha ofert a alumnes i professors uns cursos i un material adient que constitueixen el suport necessari perquè aquells puguin assumir amb coneixe-

ment de causa, la responsabilitat de llur elecció professional i, si s'escau, d'estudis superiors. Aquest pla ha significat també la revaloració de la tasca del professor o tutor com a peça important en la millora del sistema.

Conseqüència del pla ha estat la creació del Centre d'Orientació de la Direcció General de Batxillerat, que amb caràcter estable ofereix un servei d'ajut al tutor, a l'alumne, als pares i als professors en general. L'objectiu d'aquest centre és potenciar i donar suport a l'acció dels professors-tutors, ajudar els alumnes i assessorar els centres docents i proporcionar a tots plegats material instrumental.

A més, s'han iniciat plans institucionals de formació de professors-tutors, els FOPIT, a diferents nivells, a diferents centres com a complement de la tasca innovadora empresa al batxillerat. És sabut que els alumnes de batxillerat, a causa del dens pla d'estudis d'aquest nivell d'ensenyament tenen una jornada de treball en el centre escolar de 34 hores que, sumades a les esmerçades en les tasques subsegüents d'estudi i pràctica, supera la durada de la jornada laboral de les persones que treballen. És aquest un horari absolutament desproporcionat als interessos i a la capacitat de la majoria dels adolescents que cursen el batxillerat.

Doncs, bé, també en aquest apartat i com a innovació que ara està en estudi fora d'aquí, el Departament d'Ensenyament, en una interpretació de la normativa obligada general, ha disminuït aquest horari limitant-lo a un mínim de 26 hores i a un màxim de 30 hores per a tots els alumnes de primer i segon curs, i alhora, amb la nova distribució de les hores del pla d'estudis, ha rebaixat la *ratio* alumnes-professor en un elevat percentatge, iniciant, al mateix temps, una renovació metodològica de la qual són protagonistes els professors —em refereixo a la disminució de *ratios* que comporten l'aplicació de les hores A i B en la divisió de les unes en relació amb les altres.

La motivació profunda d'aquestes dues innovacions és clara: la preocupació per situar l'alumne en el centre de l'acció educativa. És aquest, senyores i senyors Diputats, el motiu i propòsit constant de la Conselleria pel que fa al batxillerat i, a més, en els altres nivells de l'ensenyament, tot i que aquesta situació aquí, en el batxillerat, era i és més clara.

N'hi ha més, però: els professors són una part essencial, motors i promotors de la innovació educativa. El Departament, dins dels recursos existents, els proporciona ajut i suport per a la realització d'aquesta tasca. La publicació periòdica de *Papers de Batxillerat*, que és vehicle d'investigació, d'estudi i d'opinió, i la creació incipient del que pensem consolidar del Centre de Documentació i Experimentació de Ciències Naturals, Física i Química, on s'investiga i alhora s'ofereixen recursos de tipus bibliogràfic i experimental als professors d'aquestes matèries. Els hem proporcionat, a més, i els seguirem proporcionant, conjuntament amb les universitats i d'altres institucions, cursos de perfeccionament de reciclatge en les diverses matèries i hem promogut jornades pedagògiques, congressos i simposis.

Per a aquest curs estan previstos per a professors de batxillerat 79 cursos, 24 seminaris, 59 grups de treball, 6 jornades, 42 taules rodones i 32 activitats diverses, i això sense descuidar d'altres aspectes que responen a decisions de modernització i de liberalització del sistema, i que han estat i són accions demostratives de la nostra política educativa pel que fa al batxille-

rat.

El Departament d'Ensenyament ha assignat, en efecte, als instituts de batxillerat i a llurs professors i alumnes un important paper pel que fa a la introducció de les noves tecnologies educatives com ara l'ús dels àudio-visuals i, més concretament, del vídeo; guions i realitzacions dels mateixos professors de batxillerat, i de professionals aliens, han contribuït a la formació de la col·lecció de vídeos didàctics del Departament, que, com és sabut, gaudeixen de gran prestigi per la seva qualitat.

I no només al vídeo m'he de referir, sinó també al llenguatge de la imatge en general, i a l'anàlisi del fet cinematogràfic. S'han promocionat, en efecte, cursos de cinema dirigits i avaluats per la mateixa Direcció General, que amb la participació dels professors i dels alumnes s'han impartit, durant els dos últims anys, als instituts de batxillerat, i s'ha introduït l'anàlisi del cinema amb la programació i el material adient, com a assignatura optativa, i està ja molt pròxima l'edició d'un text respecte a això, que, el mes d'abril, els puc anunciar que es presentarà públicament, i que serà, també, una primícia dins del programa educatiu de l'Estat espanyol.

No podem oblidar tampoc, senyores i senyors Diputats, la importància generalitzada que per a nosaltres, i per tant, també, per als nostres instituts de batxillerat, té la informàtica com a eina didàctica pluridisciplinària i com a disciplina autònoma de caràcter optatiu, que hem també d'introduir. Ja que arribo a aquest punt de la informàtica, voldria també fer una referència a una cosa de la informàtica que havia quedat pendent la vegada anterior, quan, precisament, jo m'havia referit al sistema israelià, i potser em calia dir —potser a la senyora Diputada Marta Mata li hagués aclarit més les coses— que això és ensenyament assistit per un ordinador, i que és un programa de matemàtiques, i es diferencia de la incorporació de la informàtica dins d'altres nivells com a utilització i coneixement de la informàtica. Per tant, en principi, no tenia res a veure l'ensenyament assistit per ordinador de l'altre nivell informàtic. Vull fer referència, en aquest sentit, a la introducció del sistema LOGO, del llenguatge LOGO, a les escoles d'Educació General Bàsica amb caràcter experimental, que, com vostès saben, és una qüestió que afecta fonamentalment i amb la qual nosaltres tenim bastant de confiança.

Ahora, el Departament ha promocionat un grup de professors investigadors —i torno al batxillerat—, que amb el nom de Grup Eix treballa en programes d'aspectes diversos de la matemàtica a diferents instituts, així com un altre que inicia l'aplicació de la informàtica a l'administració dels centres. D'altra banda, i per ampliar la informació, em plau d'afegir a allò que fins ara hem exposat, que la nostra administració és la primera a l'Estat espanyol que ha introduït assignatures optatives, tècnico-pràctiques, a segon i tercer curs del batxillerat, tals com la música, l'astronomia, el teatre, la jardineria, la dietètica, l'horticultura, ceràmica, genètica, informàtica, comptabilitat, i fins a un centenar de matèries diferents, cosa que ofereix als alumnes un ventall d'opcions inusuals que els incita a desenvolupar actituds que el Pla d'Estudis del batxillerat tancat actual, no permet desenvolupar i que ignora. La nova organització horària a la qual abans m'he referit, i que distribueix hores/alumnes en grups generals i reduïts, la introducció de noves tècniques, la innovació i experimentació i la liberalitza-

ció d'un sistema fins ara escleròtic, amb la integració de tantes i tan diferents matèries, són innovacions substancials que, sense produir i resoldre condueixen els actuals estudis del batxillerat cap al model de l'ensenyament secundari que el Departament propugna i experimenta, un model que fomenta que l'alumne aprengui comprensivament, tingui independència intel·lectual, i sigui capaç d'emetre respostes crítiques i constructives.

I quelcom més, des de l'any 1983 i per ordre nostra, els directors dels instituts de batxillerat de Catalunya, per mitjà de la seva junta i la comissió permanent, representativa dels instituts de tot Catalunya, es constitueixen en òrgan d'assessorament i consulta de la Direcció General de Batxillerat, en tot allò que afecta la vida als centres i l'organització del sistema educatiu. I, alhora, s'han introduït una sèrie de millores de tipus administratiu, que tenim intenció d'anar ampliant. La mecanització de la matriculació, en totes les seves variables, que permet un coneixement acurat i objectiu de la procedència dels alumnes, del transvasament dels centres probables públics, del percentatge de suspesos, aprovats i repetidors, etcètera; l'estudi del cos del lloc escolar.

Vull dir, per acabar, i aquest és, sense cap dubte, el missatge més important que crec que els he de transmetre respecte al batxillerat, que la nostra màxima preocupació, durant tot aquest temps, ha estat l'extensió de l'oferta d'escolarització pública. Quan l'any 1981 vam rebre els traspassos de serveis en ensenyament, era patent l'abandó, per part de l'Estat, de les seves obligacions vers Catalunya pel que fa a l'escolarització pública dels alumnes de batxillerat. Quan a l'Estat espanyol la relació instituts de batxillerat/població total era d'un institut per cada 35.000 habitants, a Catalunya era d'un per cada 54.420 habitants. Avui, quatre anys després, la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, malgrat l'escassetat dels recursos, ha aconseguit millorar aquesta *ratio*, deixant-la en un institut per cada 42.200 habitants. La planificació dels anys propers ens indica que arribaren a un per cada 38.000, el curs proper, 1985-86, i que el curs 88-89, podrem aconseguir la relació volguda d'un institut per cada 30.000 habitants. És en aquest sentit que el Pla Quadriennal, que en el que fa referència —i així ho vaig expressar— als nivells de batxillerat, es contempla, fonamentalment, l'objectiu d'escolarització d'aquests alumnes en aquests nivells, i, per tant, es busca la *ratio* volguda, si més no, d'arribar a un per cada 30.000 habitants. I és amb aquest criteri, i amb la contemplació del que ara els diré, que s'havia programat.

Quant al nombre de places escolars, el curs 80-81 s'oferiren 95.880, i el curs actual l'oferta ha estat de 112.000, cosa que representa un increment de 16.120 llocs escolars. El curs 80-81 s'escolaritzaren 86.649 alumnes; enguany hi ha 103.200 alumnes als instituts de batxillerat, xifra que ens representa un increment global de 16.550 alumnes. D'altra banda, i això no és menys important, els déficits d'inversió en construccions d'edificis escolars, en aquest cas, d'instituts de batxillerat, acumulats des d'anys, estan essent pal·liats pel nostre Departament de manera gradual. La magnitud d'aquests déficits queda palesa en recordar que, en el moment de les transferències, el 20%, pel cap baix, dels instituts creats —em refereixo a creats en el *Butlletí Oficial de l'Estat*—, no tenia edifici definitiu. Per tant, la prioritat va ser substituir, una vegada més, aules habili-

tades. Doncs bé, n'hem construït 23, i n'hem programat, com saben els senyors Diputats, en el Pla Quadriennal, un nombre important, que, sens dubte, contribuiran a configurar una xarxa de centres de batxillerat equilibrada i molt més d'acord amb les necessitats i la sensibilitat de la societat actual.

Voldria fer les referències que em feia la senyora Diputada, amb l'experiència que està realitzant el Departament d'Ensenyament. Es referia la senyora Diputada a un ball d'esborranys, que estaven elaborats per diverses persones. És cert, però jo crec que aquests documents havien estat el resultat d'actuacions de grups i persones del Departament i dels ensenyants, que configuraven models de propostes de reforma dels ensenyaments mitjans, que podien ser adequades per a Catalunya. I disposàvem de diversos documents, elaborats per grups diferents, i efectivament, jo crec que va ser una tasca important, la d'aplegar aquestes persones i de convertir l'experiència catalana en una experiència que pogués ser realitzada, que pogués ser duta a terme, en els centres de batxillerat i els centres de formació professional, i que mereixés, d'alguna forma, un reconeixement de la seva bondat. En converses anteriors i en documents anteriors ja, d'alguna manera, es mantenia la filosofia que després va imprimir aquesta reforma, la filosofia dels crèdits en els quals hi havien uns crèdits optatius i uns crèdits obligatoris. I aquesta filosofia compartida va ser el que, en posteriors elaboracions, va permetre adequar aquesta reforma en els diversos centres, els actuals centres de batxillerat i els actuals centres de Formació Professional, en aquest període dels catorze als setze anys. Es va buscar, perquè s'adaptessin a aquesta reforma, els centres que oferien les més grans possibilitats en relació amb la seva possible aplicació, i es va fer aquesta tria de deu centres, perquè es volia que l'experiència fos limitada. Hi ha una comissió de seguiment, que jo li asseguro que nosaltres hi estem molt amatents, ens preocupa i s'hi està treballant acuradament. Com vostè sap, hi ha també un crèdit d'avaluació, i aquest crèdit és un crèdit que està avaluat i que permetrà una avaluació de la pròpia experiència a Catalunya.

Però encara hi ha més: aquesta experiència, senyora Marta Mata, Il·lustre Diputada, no està descoordinada de l'experiència que es realitza a l'Estat. Nosaltres hem tingut reunions en el Ministeri on se'ls va explicar l'experiència, on es va discutir i on es va comentar. Està clar que al Ministeri els sembla que la seva experiència és més reeixida que la nostra, però aquí a Catalunya ens sembla que el nostre sistema és més flexible, ofereix més possibilitats, té més perspectives i per això s'està duent a terme. Però això s'ha fet d'una manera coordinada, i em sembla que és un bon sistema i és un bon procediment. L'experiència que fa el Ministeri pot ser una bona experiència i l'experiència que es fa aquí pot ser millor o pitjor, o millor en alguns aspectes i pitjor en altres, i em fa l'efecte que és convenient posar a l'abast d'una futura llei que reguli els ensenyaments mitjans el resultat d'aquestes experiències. Però hi ha un aspecte important: nosaltres vam oferir —i així s'ha fet— que l'avaluació que fan unes empreses exteriors del Ministeri en relació amb l'experiència, en la qual s'avaluen els centres, s'avaluen uns centres de referència, que aquesta mateixa avaluació es pogués realitzar aquí a Catalunya. Per tant, hi haurà una avaluació que podrà estar integrada i que podrà ser comparativa de la resta de l'Estat amb la nostra experiència aquí. I

això ofereix, si més no, una garantia d'objectivitat relativa en relació amb el mateix treball d'aquesta empresa. Per tant, jo diria que aquesta avaluació i aquesta experiència que s'està duent a terme, doncs, aleshores, jo crec que això es podrà anar realitzar amb aquest control que realitza una empresa exterior, i que permetrà avaluar més acuradament quins són els resultats de l'experiència catalana i de l'experiència del Ministeri.

Nosaltres pensem, de tota manera, que aquesta experiència necessita un rodatge, que s'ha d'anar corregint i que s'ha d'anar actualitzant. Les senyores i els senyors Diputats suposo que no ignoraran que la nostra experiència és més arriscada, al mateix temps que jo diria que és més ambiciosa, en permetre que hi hagi uns crèdits obligatoris i uns crèdits optatius, que permet a l'alumne, sota l'orientació del seu tutor, anar-se orientant en aquelles matèries que són més d'acord amb les seves actituds i les seves possibilitats, això exigeix un treball més acurat que no un sistema rígid, que no un sistema establert. També m'atreveiria a dir que això ofereix més possibilitats de beneficis per als mateixos alumnes. Però aquesta experiència jo crec que requereix un esforç, jo crec que nosaltres haurem de fer passos enrere i passos endavant; jo no crec que, probablement, en aquest estadi en què es troba, puguem encara fer una valoració optimista, com fan algunes de les persones que participen a l'experiència, però jo crec que tampoc es pot fer una avaluació pessimista en relació amb dificultats i problemes que aquesta mateixa experiència comporta. S'hi ha treballat molt, s'hi està treballant molt, i jo estic convençut que la reforma dels ensenyaments mitjans, absolutament volguda i desitjada, jo crec, per totes les persones que estan en el sector, a través d'aquesta col·laboració d'experiències diverses, podem, entre tots plegats, ser capaços de veure quina és la més adequada, quina és la més ben formalitzada.

Nosaltres ens comprometem que hi hagi tot el nivell d'informació, tot el nivell de divulgació per a aquesta experiència. Però la divulgació dels crèdits dels plans i programes no ha estat una cosa senzilla i en algun cas està pendent dels mateixos treballs i de la mateixa dinàmica de l'experiència. Però nosaltres tenim tota la voluntat que això pugui ser conegut perquè pugui ser avaluat i perquè pugui ser aprofitat, perquè estem convençuts que aquesta experiència que es duu a terme aquí a Catalunya és una experiència important i valuosa, i tenim l'esperança que, en definitiva, serà la que s'implementarà amb caràcter general a l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Marta Mata vol fer ús del torn de rèplica per cinc minuts?

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, m'alegra que el senyor Conseller hagi considerat amb optimisme les seves possibilitats d'actuació en la millora d'estructura, de quantitat d'un sector com ara l'institut de batxillerat. Semblava que la Generalitat no podia fer moltes coses, i no obstant això, ho ha fet a desgrat d'aquests dolents de Madrid que retallen pressupostos. Jo ja m'ho pensava, que hi havia possibilitat de fer coses; vostè ho acaba de dir, hi ha possibilitat, s'ha passat d'un tant per cent a un altre tant per cent d'escolarització del batxillerat, i s'ha fet amb els pressupostos aquests que diu vostè. Jo ja m'ho pensava, quan veia 1.000 milions de pessetes dedicats al parvulari, a la segona subvenció del parvu-

lari, que eren diners de la Generalitat. Jo ja m'ho pensava quan sé que hi ha més de 100.000 milions de pessetes amb els quals la Generalitat ha operat, amb el seu mateix endeutament, etcètera. Jo crec que la Generalitat té possibilitats, i ho acaba de dir el senyor Conseller.

Jo, quant a la millora de qualitat, he de dir que el to, l'estil de l'experiència que va constituir l'Institut-Escola, una experiència, per una banda, cimera, i, per l'altra banda, planera, no va ser mai cap secret, va tenir el seu butlletí, tothom la va conèixer, al cap de molt poc temps ja tenia les seves conseqüències..., no veig l'enorme dificultat d'una experiència que continua essent, de tota manera, explicada en termes de matèries, i de més matèries, i de més matèries. L'experiència de l'Institut-Escola, recordin-ho, era precisament una correspondència —sense cap mena d'angúnies es va dir, això—, era una correspondència de l'experiència de l'Instituto-Escuela de la Institución Libre de la Enseñanza d'uns quants anys abans, la va superar i ho va reconèixer tothom, la va superar, repeteixo, no ha estat aconseguida ara, ni amb les paraules amb què vostè continua tractant l'experiència actual penso que ens hi puguem acostar.

Anant a l'extensió, molt breument, falta en el pla de construccions la referència, la possibilitat que nosaltres puguem veure —no nosaltres, sinó la gent, aquesta gent... Vostè diu: «són tants els que han augmentat en els instituts de batxillerat». Bé. L'expectativa per anar a l'institut de batxillerat no arriba a estar coberta en un 50%, l'expectativa, això ho saben vostès que tenen aquests mateixos càlculs. Aquesta extensió tardarà: seria molt bo que estigués orientada, que hi hagués dins de la concepció de mapa escolar i de districte escolar, que hi hagués l'orientació per al públic de saber a quin institut ha d'anar, quan tindran l'institut que necessiten, etcètera. És a dir, per exemple, quan hi haurà l'institut de Tremp i com serà aquest institut de Tremp, què passarà amb els 27 centres reconeguts adoptats, què passarà amb els 1.000 alumnes que hi ha a l'Hospitalet aquest any ja, què passarà, per no dir una altra cosa, amb la teulada de lona de l'Institut de Manresa, què passarà —és un institut de l'any 1927, que té teulada de lona a la part central—, què passarà amb aquell institut que s'ha de construir a Badalona i que ve amb un tipus de conveni bastant especial. És a dir, nosaltres el que creiem és que no se'ns dona resposta mentre no se'ns doni el mapa amb els instituts, els que hi ha, els futurs, els districtes de batxillerat, etcètera. I quant a la reforma nosaltres desitjaríem veure una reforma realment realitzada, oberta, tranquil·lament, com ho va ser aquella de l'Institut-Escola, però amb característiques clarament educatives i mirant cap al futur. Jo, d'això dels ordinadors, me n'he assabentat una miqueta, pico una mica un petit ordinador que tinc, espero tenir-ne un altre, vull saber què passa. Sé que hi ha el problema de la informàtica a Formació Professional, sé que hi ha aquest cèlebre assumpte dels ordinadors israelians per ensenyar matemàtiques, que són com un llibre d'ensenyament programat, només que molt més car, crec, si no ho recordo malament, els pressupostos són al voltant de 200 milions de pessetes, sé que el camí és en el LOGO, en el treball amb el llenguatge LOGO, per això s'hi han destinat 8 milions de pessetes en molt poques escoles. Jo estic completament d'acord que aquest és un instrument extraordinàriament necessari del futur, però la reforma espero que sigui molt més ampla.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó vol fer ús del torn de rèplica de cinc minuts?

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, n'hi va havent una de cada, no? És a dir, a la primera se'ns ha llegit l'informe previ, a la segona no s'ha llegit, a la tercera l'hem tornat a sentir.

Senyor Conseller, jo no dubto que s'han posat en marxa tots aquests cursos d'orientació i aquestes tutories i aquests centres de documentació i d'informació, el que jo li suggeriria és que esbrinés com funciona, és que esbrinés què en pensen els professors d'això. Perquè sentint-lo hom podria treure la impressió que estem en el millor dels mons possibles, que la *ratio* professors-alumnes no només és de 40, com jo he dit, sinó que és de molt menys, que aleshores A i B han representat el miracle dels pans i els peixos, que els directors d'institut que es queixen és de vici, que els professors d'institut que es queixen és perquè no saben com passar l'estona i que els alumnes que arriben a la universitat estan preparats d'una manera absolutament esplèndida i que ningú en té cap mena de queixa, i això no és així.

Llavors, a mi em sembla bé que aquí s'informi de les coses positives que es fan, o els projectes que es tenen, però el que a mi m'agradaria també sentir és allò que no funciona i què es farà perquè funcioni? La REM no és clandestina, hi ha hagut un treball fet des de diverses Direccions Generals. Aquí podríem parlar del tema de les Direccions Generals de la Conselleria, no ho faré, la Diputada que abans estava portant els temes d'ensenyament en aquest Parlament ja va tenir ocasió de preguntar-li, la resposta no ens va convèncer i ens segueix sense convèncer l'existència de dues Direccions Generals per a un nivell que s'ha d'unificar com tots esperem i tots volem.

En aquests moments jo no sé com es porten els dos Directors Generals que estan a la tribuna, en el passat em consta que s'entenien bastant malament i que el fruit d'aquells projectes no era tant aplegar els esforços de diversos col·lectius, cosa que estaria molt bé, sinó que era producte de les incompatibilitats manifestes, públiques i privades que existien entre les dues Direccions Generals. Llavors, bé, a mi m'agradaria que tot això fos molt més transparent, senyor Conseller, no a mi, als professors que hauran d'aplicar el dia de demà la reforma, en els alumnes que hauran de seguir les orientacions que aquesta reforma marqui i se m'ha dit que hi ha una comissió de seguiment, jo no ho dubto, però voldria manifestar, almenys ara públicament, que l'Ajuntament de Barcelona havia demanat entrar a formar part en una de les seves escoles del pla de la reforma, i per raons segurament molt justificades no va ser possible, però se li va oferir el dret a participar en la comissió de seguiment, encara l'estem esperant, i, o bé una de dues, és a dir, la comissió no funciona, la qual cosa em semblaria gravíssima, o bé es pensa que l'Ajuntament de Barcelona, que havia manifestat la voluntat d'incorporar-se a l'experiència, no té cap tècnic qualificat ni ningú que pugui ser d'utilitat per al seguiment d'aquesta experiència.

Em sembla, per tant, que les coses no s'estan fent ben fetes, o suficientment ben fetes, i que el tema s'ho mereix. Llavors, com que el senyor Conseller ha ofert la voluntat aquesta d'informació al màxim, doncs espero que de les diverses mocions que presentarem, almenys el Grup de Convergència donarà sa-

tisfacció al senyor Conseller i podrà votar favorablement alguna d'aquestes mocions, concretament la que demanarà una informació més acurada sobre el tema.

Però voldria acabar amb una qüestió que ha estat la darrera que jo he plantejat, i que el senyor Conseller no ha contestat. Què passarà al començament de curs de l'any 85-86 amb l'increment d'alumnes que es produirà i la no-existència —almenys no se m'ha dit que hi sigui— de noves places i de previsions extraordinàries per al nombre d'alumnes extraordinari —no extraordinari, estan fent vuitè, per tant no són cap sorpresa— que hi haurà el proper curs 85-86.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no he contestat aquesta pregunta ni una altra que també m'ha fet, que me n'havia oblidat, ja veu que les he anat contestant totes les que vostè em feia. Era en relació amb els CLA, amb els Centres Lliures Adoptats, que eren 34: n'hem fet públics els més grans, 6, enguany en farem públics uns 10, i així seguirem els propers anys. Per tant, això és el projecte que hi ha en relació amb aquests CLA.

L'altra senyora Diputada m'ha parlat de l'Institut de Tremp. Jo suposo que ella ho deu saber, perquè segurament a mi se'm comunica que començarà a funcionar el primer curs, el curs 1985-86, és a dir, que probablement es farà un primer curs el curs 85-86, no en un institut, sinó que, en tot cas, seria una fórmula provisional per endegar aquest centre de Tremp.

Una altra cosa que els volia dir és que nosaltres, l'experiència que estem duent a terme és una experiència que volem que sigui generalitzable, per tant no és una experiència per a deu centres, sinó que ha de ser generalitzable a tots els ciutadans de catorze anys. Referències diferents d'aquesta, de sistemes que no puguin ésser generalitzables, jo crec que aquesta no és una proposta que en aquests moments la puguem contemplar, nosaltres hem de buscar un sistema que respongui a les necessitats d'avui, que sigui una solució moderna i que de totes formes, i això és molt important, sigui també generalitzable.

Em demanen..., hi ha una cosa que no l'he acabada d'entendre sobre l'existència de les dues Direccions Generals, sobre les relacions dels dos Directors Generals actuals, que jo crec que són molt bones, i sobre les relacions anteriors, i jo no sé quin tipus d'informació té la senyora Diputada, però que, en tot cas, com que les dues persones són vives jo li proposo que els convidi a sopar i que els ho preguntí (*riallès*) i potser això li podrà sostreure aquesta curiositat de veure si les relacions entre els dos Directors Generals eren bones o eren dolentes —jo crec que eren bones—, i, en definitiva, si ara segueixen essent bones o no. Llavors a mi em fa l'efecte que aquesta curiositat podria ser... També suggereixo que si té algun amic que és professor i que té la mateixa curiositat, que els plantegi el mateix procediment i em fa l'efecte que es portaran, en tot cas, si aquesta és la seva opinió, la sorpresa de veure que dins del Departament d'Ensenyament priva la cordialitat, priva la bona relació i priva el treball en equip, ara i abans.

I en relació amb això el que li vull dir és una cosa. Jo crec que aquesta experiència, les opinions que la generen, nosaltres hem procurat sempre que tinguessin la més gran transparència. La senyora Diputada diu que li he explicat moltes coses i que

hauria de procurar que funcionessin: d'això ens preocupem, senyora Diputada, ens preocupem que funcionin, del que pot estar segura és que hi ha coses que funcionen molt bé, que hi ha coses que funcionen bé, que hi ha coses que funcionen mig bé i que hi ha coses que funcionen malament, depèn, probablement de l'Administració, però també depèn de les persones i depèn de les actituds. Per això jo crec que és important que en el nostre sistema educatiu siguem capaços de fer una proposta constructiva, de fer propostes de col·laboració, de fer propostes que encarrilin, que encaminin cap a l'optimisme i el treball, perquè aquí no és només responsabilitat del Departament d'Ensenyament; la responsabilitat que el sistema funcioni bé és una responsabilitat col·lectiva, i els professors s'hi han de veure representats i s'hi han de veure exigits i han de ser exigits, i amb els alumnes passa la mateixa cosa, hi han de ser, però hi han de ser exigits, hi ha d'haver una participació dels pares —molt insuficient algunes vegades. I aquest exercici de la participació és un exercici difícil i els nostres centres funcionaran molt millor quan siguem capaços de fer-ho.

I no es tracta només d'explicar-los els dèficits i els problemes i les coses que van malament. Quan la senyora Marta Mata parlava d'anys anteriors, a mi m'havien explicat —i jo sé, i m'ho han dit persones que hi havien estat—, que hi havia escoles, que hi havia centres en els quals hi havia tanta il·lusió, tant esforç dels professors, que suplien, amb el seu entusiasme, aquells elements incomplets, aquelles mancances que sempre tenen els centres.

I aquest és l'esperit que a nosaltres ens ha de salvar, i no es tracta de fer política de l'ensenyament, no es tracta de fer derrotisme, es tracta de tirar endavant un sistema educatiu que nosaltres volem bo a Catalunya. I els puc assegurar que hi ha un extraordinari pas endavant, que és, efectivament, mèrit de la Generalitat, que és mèrit dels centres, dels professors, dels equips directius, que hi ha hagut també una participació dels pares important, hi ha hagut una participació dels ajuntaments, i això és el que a nosaltres ens convé. I si nosaltres no anem per aquesta via, nosaltres provocarem un element que perjudicarà i deteriorarà l'escola pública i, per tant, nosaltres hem de veure tots aquells aspectes positius que s'han fet. Els negatius ja els diu vostè. Permeti'm que els positius els recordi jo.

I per tant, per això jo he fet una exposició en la qual he explicat aquelles coses que el Departament havia realitzat i aquelles coses que en molts aspectes funcionen bé i que quan vostè escolta molts professors i no diu com cartes que jo tinc, expliqui'm tot allò..., dispo de una sèrie de cartes que han sortit de persones que no vull dir d'on són, en les quals inciten que els expliquin, que els denunciïn totes aquelles deficiències per tal de tenir-ne reconeixement i de poder-ho convertir en elements de debat parlamentari. No es tracta d'això, es pot tractar de la responsabilitat parlamentària d'assumir aquells aspectes que són millorables, però hem de procurar entre tots, jo els ho asseguro, que millori el sistema educatiu, com, efectivament, està millorant.

Hi ha algunes d'aquestes coses que, efectivament, poden tenir crítiques d'alguns professors; afortunadament el nostre país i el nostre poble és un poble que és sensible a l'educació i que és sensible i hàbil per a la crítica, i això representa per a nosaltres també un benefici. En altres aspectes ho són menys, i són molt més respectuosos i moltes vegades tenen un extraor-

dinari temor als organismes oficials, al Ministerio; aquí no passa, aquest és un país obert on nosaltres ens hem demostrat sempre oberts a la participació i al diàleg, i algunes d'aquestes coses poden funcionar millor, algunes d'aquestes coses es poden fer millor, però jo li asseguro que això ha representat una millora.

En relació amb el començament de curs. Nosaltres, com cada any, hem fet un gran esforç per escolaritzar el nombre més gran d'alumnes que ha estat possible, i ho continuarem fent, i nosaltres estem treballant i estem programant perquè això pugui ser una realitat. Però no sé si donarem l'abast en això. És possible que, segons l'allau d'alumnes en un nivell no obligatori, arribi un moment que s'hagi de produir una cosa que fins avui no s'ha produït, i és que nois es quedin al carrer. Diuen, i deia la senyora Marta Mata, que aquí hi ha un problema de diners. Diu: «Ja ho sabia, que n'hi havia, de diners»; doncs, no n'hi ha, de diners. Els diners de què nosaltres disposem per a l'ensenyament són molt minsos; els diners que rep la Generalitat..., està absolutament castigada; els volums d'inversió per persona, com els deia abans, són absolutament exigus, i nosaltres, quan parlem de solidaritat, i quan es parla de solidaritat a nivell d'Estat, vol dir que aquí a Catalunya rebem molt menys diners pels serveis públics que reben a altres llocs de l'Estat. I, això, d'una manera especial per a inversions. I, per tant, aquesta és una cosa que nosaltres l'hauré de dir i l'hauré de repetir. I que jo demano la seva col·laboració, i la demanarem d'una manera molt més formal, perquè ens ajudin a formalitzar aquests dèficits de diners que tenim, i que nosaltres sabem que aquests dèficits no els podem treure dels nostres pressupostos, sinó que ens els han de donar en el lloc on els tenen del Govern central. I els demanem la seva col·laboració, i estem valorant els diners que ens farien falta per poder donar una resposta mínima, i aquests diners els haurem d'anar a buscar en la gent que els tenen, i els sollicitarem que vostès s'expressin d'aquesta manera i en aquests termes, perquè nosaltres, el nostre pressupost, pel que els he explicat, és un pressupost que es pot considerar que el sacrifici i l'esforç s'ha fet.

Permeti'm que li digui una cosa, senyora Marta Mata, que vostè me l'ha dit dues vegades, i que jo li haig de contestar. Vostè m'ha parlat de les subvencions del parvulari, i m'ho ha dit dues vegades. Doncs, miri, ara li diré una cosa, una cosa que potser li sorprendrà i que jo no la volia dir: hi ha un percentatge d'escola privada a Catalunya molt important en el parvulari, molt important. Molts dels pares i dels alumnes d'aquestes escoles privades estan en mala situació econòmica. No és veritat, no hi ha una relació escola privada-rics, escola pública-pobres. No és cert. Si vostè no ho sap, jo li dic que això no és així. Hi ha escola privada que correspon a sectors o barris, potser perquè no hi ha hagut escola pública, depauperats econòmicament. I aquests pares no podien, no disposaven ni disposen de diners per escolaritzar els seus fills en pre-escolar. I el que vàrem fer nosaltres va ser donar-los un ajut que els ajudés a no incrementar, si més no, el cost. Però no es pot dir per un costat el que es nega per l'altre, i resulta que hi ha escoles d'algun col·lectiu que coneix la senyora Diputada que els diners de subvenció que rebien per a l'Educació General Bàsica es distribuïa uniformement i anava també per al pre-escolar, i, per tant, es feia el que té una denominació legal que jo no vull dir des d'aquesta tribuna, però que això representa un greu incon-

venient, i això representa elements que nosaltres estem analitzant i ponderant. I si això és així, i a algunes escoles se'ls ha recomanat que ho fessin d'aquesta manera, no es pot dir que treguin les subvencions a les altres que ho necessiten de la mateixa manera que ho necessitaven aquestes. I no es pot dir a uns que facin una cosa que no està bé, que no és legal, però que potser és humana, i que als altres se'ls neguin aquests diners que ells necessiten. I nosaltres vàrem donar aquests diners, i els donarem, perquè així ho va decidir aquest Parlament, a aquelles escoles que tenen subvencions al 100%, que han de ser les escoles que estiguin subvencionades i que compleixin les condicions indispensables per tenir la subvenció, i jo crec que això és una cosa de justícia, de fer-ho, i em fa l'efecte que ningú pot negar que aquests diners són uns diners indispensables, que el país i que aquestes persones necessiten, i que jo estic segur que moltes agraeixen, perquè els diners que s'estan aplicant aquí a Catalunya per a l'ensenyament a molts centres que no tenen aquesta subvenció per a pre-escolar supera les possibilitats de les mateixes famílies, i ho supera d'una manera especial en moltes poblacions i en molts barris de la nostra geografia.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la xarxa pública d'instituts de batxillerat

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat aquesta parella d'interpel·lacions, i anem a entrar ara a la darrera parella, la referent a formació professional i ensenyament secundari.

Per sostenir la primera d'aquestes interpel·lacions, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, anem a l'última de les quatre parelles d'interpel·lacions, la que es refereix a formació professional. També, de tota manera, aquesta interpel·lació, necessita del mateix marc al qual ara feia referència el senyor Conseller. El senyor Conseller feia un cant a les possibilitats, a la importància de la participació dels pares, la il·lusió dels mestres del temps de la República, li puc assegurar que és veritat, que tenien molta il·lusió, fins i tot li diria que hi havia la il·lusió dels nens del temps de la República per anar a l'escola. Jo era nena i la meua mare era mestra, de manera que n'estic totalment convençuda, no cal... I ha esmentat de passada la participació dels ajuntaments, m'agradaria que aquesta participació la recordés en altres circumstàncies. Però a mi em sembla que aquí el que toca fer, no solament aquí, sinó a Catalunya, el que toca fer és veure la responsabilitat dels poders públics respecte a l'escola pública, que això rima, poders públics i escola pública, tenen la mateixa arrel, vol dir que hi ha una responsabilitat dels poders públics respecte a l'escola pública, una responsabilitat, afortunadament ara, de la Generalitat compartida, al Consell Executiu li toca manar, li toca governar, i al Parlament li toca, a part de les lleis, l'impuls, el control, la crítica, quan cal, sobretot, quan nosaltres creiem que això que vostès no compleixen, no fan de veritat aquesta correspondència entre la responsabilitat com a poder públic respecte a l'escola pública. I respecte al problema

que acaba de dir al suport per al finançament, vostès saben que tenen, i l'han tingut, i el tindran, tot el suport del finançament, tot el suport del nostre Grup, per aconseguir per a Catalunya el finançament de l'escola pública —vostès ho saben, l'han tingut—, tot el finançament de l'escola pública. Però no demani suport, ni dient que hi ha un camí o un altre, per a l'ajuda al preu d'un trosset de l'escola privada, vostè ho sap. Vostè sap perfectament que això només va per a l'ajuda al preu, ho acaba de dir, i, a més, se'ns va dir al principi; això no té res a veure amb el finançament de l'escola pública.

I anem, finalment, doncs, a parlar de la formació professional, que no sé si, paradoxalment, o afortunadament, o com, hauríem de canviar les xifres quan parlàvem dels 150 anys de centralisme i els 4 anys de Generalitat, i hauríem de dir gairebé al revés. S'hauria de parlar gairebé d'un segle, perquè des de les darreries del segle XIX fins ara, d'una aferriçada passió del món del treball a Catalunya per l'escola, una aferriçada passió per l'escola del treball, de tot tipus de treball, de tot nivell d'escola, i les conseqüències ja les hem dites, quan hi ha hagut un poder públic, com ara la Mancomunitat, potser emparant-se en allò que «allò que no està prohibit, fem-ho», la Mancomunitat, que tenia prohibits molts aspectes de treball en l'ensenyament, com que a Madrid no se li havia ocorregut la idea que hi hagués escola de treball, la Mancomunitat fa escola del treball, recull l'escola del treball existent, i, tot just començar i abans d'acabar, la llista d'escoles dedicades a la formació professional al treball, és una llista important a Europa. A mi m'agradaria, jo he sentit a dir alguna cosa d'orientació professional, com si fos alguna cosa d'acabada creació. A Catalunya, i des de la Mancomunitat, vam tenir la segona institució d'orientació professional d'Europa; la primera era a Bèlgica, la segona va ser al clos de l'Escola del Treball del carrer Urgell, van canviar-se després com a Institut Psicotècnic, etcètera, però hi va haver el segon Institut d'Orientació Professional dels Apprentes a l'Escola Industrial, al costat de l'Escola d'Indústries Tèxtils, escola de blanqueig, de tintoreria, de teniduria, de directors d'indústries químiques, d'agricultura, elemental del treball, de manyans, de modelistes, de conductors, d'automobilistes, d'ensenyança de teixits, etcètera. Això ha existit, però és que això ha existit, perquè, al mateix temps, existia a Catalunya el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria de Barcelona, l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, el Centre Popular Catalanista, l'Associació Benèfica Instructiva de Montcada, l'Escola de Teixits de Badalona, la Unió Industrial de Barcelona, l'Ateneu Obrer de Gràcia, l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, l'Ateneu Obrer de Sant Andreu, etcètera. Tot això era el coixí —un coixí que, per desgràcia, ha desaparegut—, era el coixí d'unes escoles que han quedat sense un referent social després de la derrota de l'any 1939. I el que tenim ara, l'altre dia... Només esmentar-li, de tota manera, una cosa, i és que la Generalitat dels anys 30, en el moment d'abordar el tema de l'ensenyament tècnic, com en el moment d'abordar els problemes d'ensenyament primari que podria resoldre la Mancomunitat, van fer, les dues institucions, la mateixa gestió: enviar una circular a tots els ajuntaments de Catalunya demanant la situació escolar, demanant la situació de l'ensenyament tècnic, i convertint això en un informe al cap d'un any. Era una circular de la qual fins i tot hi ha

encara la fotocòpia. Al cap de nou mesos exactament se sabia ja la situació de l'ensenyament tècnic l'any 32.

Bé, però ara no ens trobem en aquesta situació; és una cosa trista de dir, que en aquest moment ens trobem en una situació de formació professional que arrenca realment —la situació estructural— de fa quinze anys, de la Llei Villar Palasí, dins d'aquesta Llei hi va haver una exigència, no sentida; aquesta Llei, no contemplava inicialment la formació professional, va haver-hi una exigència del Mercat Comú, era necessari que hi hagués una dedicació a la formació professional perquè nosaltres entréssim al Mercat Comú; no ens ha anat massa bé encara aquest assumpte, però el cas és que va començar a haver una Direcció de Formació Professional, una Direcció amb molt poc entusiasme, en la qual la pobresa de la formació professional pública és notòria, i, en canvi, es va deixar la formació professional en mans de les possibilitats de l'escola privada, i l'escola privada va tenir automàticament subvenció sempre que digués que feia formació professional, sempre que reunís quatre màquines d'escriure dintre d'una habitació, i digués que feia l'especialitat d'administratiu, tenia la subvenció; sempre que agafés un torn retirat d'una fàbrica o un quadre d'endolls, tenia l'electricitat o tenia la mecànica. I amb aquestes tres especialitats s'ha muntat a Espanya i a Catalunya la xarxa de formació professional privada més terrible que s'ha pogut conèixer. I això ho ha heretat la Generalitat, i això no és culpa de la Generalitat; però, bé, ara, en aquests quatre anys, què és el que s'ha pogut fer?

Bé, vaja!, damunt del paper, nosaltres considerem que damunt del paper es veu clarament que es dedica encara a Catalunya, molt més diners a la formació professional privada, a la subvenció, que a una política de racionalització de la formació professional, que a una política de veritat, de tronc comú, que a una política de relació final d'ensenyament general bàsic, batxillerat, formació professional, però, sobretot, que no es veu —perquè entre tots els documents que han circulat no es veu— allò que vostè també demanava i em criticava a mi que parlés del passat, és que en aquell moment aquell passat era molt futur, tot allò era avançar-se vint, trenta anys. En aquest moment no es veu en absolut quin és el camí de futur de la nostra escola.

Jo crec que aquí el cas de la formació professional és un dels casos en què es necessita més una política, i una política que no pot fer el Departament d'Ensenyament sol perquè és una política de previsió del futur econòmic i del futur cultural del país, una política de previsió de les professions, dels estudis, una política de previsió d'avançar-se a allò que vindrà i que això necessita, a més d'aquesta política, necessita una situació sobre el mapa de Catalunya, s'ha de convertir en un mapa escolar molt més especialitzat del que nosaltres dèiem, perquè ha de lligar amb les professions, ha de lligar amb el tipus d'estructura del treball a cada comarca. Això no s'ha fet, no es pot fer si no és amb la participació ciutadana, amb la participació dels ajuntaments...

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat de sobres.

La Sra. MATA: Ja està.

Interpel·lació
al Consell Executiu sobre la formació professional pública
i l'ensenyament secundari

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró pot intervenir ara per al seu temps de deu minuts.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats que encara tenen la paciència de seguir escoltant les nostres interpellacions, arribem al tema que jo diria que ha estat tradicionalment —i ho explicava la senyora Marta Mata— més marginat de la preocupació, no ja només de l'administració educativa, i en aquest cas no parlo de la Conselleria de la Generalitat, sinó de l'administració educativa en general d'aquest país, i jo diria també de la societat, perquè, indiscutiblement, els temes de l'educació, i dins de l'educació dels nivells educatius, o compten amb un suport important de la societat o difícilment tiren endavant. La immensa majoria de consideracions que he fet en relació amb el batxillerat i amb la situació que té aquest nivell són aplicables a la formació professional. Hi ha increment d'alumnat, tenim dèficit de llocs escolars, tenim insuficients dotacions, edificis mancats de serveis i de mitjans, i, sobretot, en aquest nivell jo diria que tenim la més greu inadequació entre els programes i els continguts d'aquests programes i les aspiracions i vocacions de l'alumnat, per no parlar ja de l'absolut divorci entre l'ensenyament, entre l'aprenentatge, entre els coneixements que adquireixen els alumnes i les necessitats del mercat de treball. Aquí, evidentment, estem parlant d'un divorci, ho repeteixo, absolutament total.

En la sessió informativa, el senyor Conseller ja ens explicava alguns d'aquests problemes, la preocupació que li causaven, i algunes de les vies que podrien paliar-los. Penso, de tota manera, que ni el diagnòstic era prou cru —perquè la situació ho és molt— ni les mesures proposades, suficients.

El senyor Conseller en l'última rèplica ens ha fet un petit discurs moral. A mi em semblen molt bé els discursos morals, senyor Conseller, sobretot si els discursos morals tenen la credibilitat de les obres al darrere. Els discursos morals que només intenten posar cortines de fum i que només intenten fer identifications entre formes de govern, partits en l'exercici del govern, el poble de Catalunya i els que estan amb mi són els bons i els que em critiquen els dolents, em sembla una particular manera d'amagar la realitat. Vostè parla de la necessitat de la il·lusió dels professionals; vostè parlava d'aquells grups de professors i de mestres en amb unes condicions materials absolutament paupèrrimes compensaven, amb la seva il·lusió i amb el seu esforç, tots els dèficits d'estructura. Hi són, efectivament, però això, el senyor Conseller d'Ensenyament de la Generalitat, que té la responsabilitat de l'educació, no ho hauria de posar com exemple, perquè aquests professionals estan fent molt més del que l'administració té l'obligació de fer per a ells. I posaré un exemple, senyor Conseller —i torno a parlar de la informàtica. Es va fer una convocatòria en el DOG perquè uns centres s'acollissin als programes especials d'informatització. Segons els meus informes, se'n varen triar setze, vuit que ja tenien els equipaments i als altres vuit se'ls van prometre per al mes de gener de l'any 84. El mes de març de l'any 85 encara els estan esperant. Quina il·lusió pot reclamar el Conseller d'Ensenyament als mestres de Formació Professional,

per exemple, de Santa Coloma, que van fer tots els programes, que van illusionar-se per la idea i que avui encara estan pensats? Quina credibilitat té aquest discurs moral quan sistemàticament s'incompleixen les promeses?

Senyor Conseller, jo no em vull posar agressiva. He intentat no ser-ho en tot al llarg d'aquesta tarda perquè em penso que el tema s'ho mereix, penso que el tema mereix calma, que el tema mereix reflexió, que el tema mereix que tots intentem de col·laborar-hi per millorar la situació, però em sembla de mal gust, si més no, que se'ns facin reconvençions de tipus moral i que se'ns digui que no hauríem de posar negre sobre blanc els dèficits que té l'ensenyament, que no hauríem de demanar a les escoles que ens els expliquin perquè la Conselleria ja els coneix i quan vulguin els dolents de Madrid ens donin els diners, ja ho arreglarem; i llavors els Diputats de l'oposició, què hem de fer, senyor Conseller, aplaudir-li els seus discursos? Aquesta és l'única funció que ens queda, o ens queda la de reclamar que aquests discursos morals —que jo comparteixo— vagin acompanyats de les obres, perquè amb discursos morals la formació professional i l'ensenyament no s'arreglen. Però jo no voldria quedar-me en aquest detall petit però significatiu del que passa amb els equipaments d'informàtica a vuit centres de FP. A mi em sembla que el tema de la formació professional és més greu, és més greu perquè els alumnes rarament trien com a opció la formació professional. Es troben, per la Llei General d'Educació i el doble títol al final de l'EGB, amb la condemna de la formació professional, on van els alumnes dits «fracassats». Dic «dits fracassats», entre totes les cometes del món, perquè potser hauríem de començar-nos a plantejar si el que fracassa és un sistema d'ensenyament que expulsa d'aquest sistema un percentatge cada vegada més alt d'alumnes, o són els alumnes els qui fracassen. Quan cauen les cases, no diem que la culpa sigui de la casa, de l'edifici, sinó de l'arquitecte. Potser que ens comencem a preguntar què falla en l'estructura del sistema educatiu que hi hagi tants abandons, tanta frustració i tanta inadequació en aquest tipus d'ensenyament.

Hi ha una proliferació de centres privats, senyor Conseller, molt inadequats, amb una limitació d'especialitats absolutament falsejada respecte a les necessitats del sistema productiu, i creiem que la política de mantenir les subvencions cap a aquestes escoles, sense anar a un procés de reconversió, és absolutament inadequada. Nosaltres hem saludat favorablement la creació de centres d'ensenyament secundari, i vull que quedi clar; ens sembla positiva, i ens sembla positiva almenys en la distribució en el Pla Quadriennal, en les poblacions que s'ha fet. Ara bé, voldríem conèixer més a fons quins són els objectius —més enllà de l'ordre que ha sortit publicada— d'aquests centres, i voldríem proposar que es plantegés la possibilitat d'incorporar aquest tipus de centres a les grans concentracions urbanes com a possible via de substitució d'aquells alumnes que en aquest ensenyament tradicional han fracassat, que poguessin convertir-se en formes d'experimentació, segurament diferenciades també tant del que és avui el BUP com la FP, com del que pugui ser la futura reforma dels ensenyaments mitjans.

No podem quedar-nos de braços creuats davant la quantitat enorme d'alumnes que no continuen ensenyament secundari enlloc, que no tenen un lloc de treball, o bé que comencen el

primer curs de Formació Professional i el mes de gener o el mes de març han desaparegut de les escoles. Són un problema ciutadà, són un problema social, poden convertir-se en font de delinqüència i d'altres tipus de problemes. És una obligació de l'Administració resoldre aquests casos, i pensem que no els que són previstos per als llocs o per a les poblacions petites resoldran aquest tema, però sí que centres d'ensenyament secundari en les grans poblacions ho podrien resoldre.

A mi em va semblar entendre que una de les voluntats de la Conselleria era anar modificant la piràmide educativa, és a dir, que hi hagués més alumnat de Formació Professional que de Batxillerat. Si aquesta manera d'entendre-ho per part meua és correcta, a mi em sorprèn que en el Pla Quadriennal hi hagi més centres de BUP que de Formació Professional, que no se'ns diguin els llocs escolars que es creen de BUP, i en canvi sí que se'ns van dir els llocs que es creaven de Formació Professional, 9.900, tot i que no sabem tampoc quants són de substitució i quants són de nova creació, i, per tant, no sabem tampoc què passarà en aquest nivell educatiu el mes de setembre de l'any 1985.

Aquest és un problema que jo crec que no és fàcil de resoldre. El senyor Conseller em deia ara parlant del Batxillerat: «Bé, fins allà on arribem, arribarem, i, si no, no es podran escolaritzar.» Jo pregunto: si hi ha x centenars d'adolescents de catorze anys el mes de setembre proper que no es poden escolaritzar, però que tampoc no podran treballar, senyor Conseller —perquè entre altres coses no hi ha treball, però no tenen l'edat per treballar—, a BUP no és obligació escolaritzar-los, però a Formació Professional de primer grau, nivell gratuït, suposo que la situació canvia. Si allà no té previsions fetes, jo sí que li demano que m'expliqui, que expliqui als alumnes que avui són a vuitè d'EGB què passarà amb ells al començament de curs de l'any vinent.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per contestar la interpellació, les dues interpellacions.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust corresponderé a aquesta interpellació sobre la Formació Professional i els ensenyaments secundaris.

En primer lloc, els voldria anunciar una cosa per començar amb unes referències i amb unes dades, no per ser optimista, no és cap discurs moral, són números. Afortunadament, la Formació Professional en aquests darrers anys des que l'ha assumida la Generalitat, ha tingut un important increment d'alumnat. És veritat que hi ha més alumnes que estudien Batxillerat, és veritat que a la Formació Professional hi tenen accés aquells alumnes que, en no haver obtingut la qualificació corresponent, plantegen problemes més grans als centres, i plantegen situacions que són difícils de resoldre i que representen un element distorsionador dels mateixos centres i per al mateix professorat, en no haver estat possible, fins que va haver la Generalitat, d'establir aquells mecanismes que podrien ser compensadors d'aquests nois.

És veritat que posteriorment s'han anat posant solucions en els diversos centres per acollir aquests infants i per donar-los el suport necessari sobre les bases dels pre-FP amb les dues característiques que s'havien experimentat aquí a Catalunya, i acomodar aquests nois en la relació futura i la seva incorporació dins de la Formació Professional, o en el cas d'alguns d'ells

després passen a altres nivells, alguns van al Batxillerat.

Però tot i així, jo els voldria explicar que durant aquests tres anys darrers, la Formació Professional pública s'ha incrementat un 61%. També s'ha incrementat la Formació Professional privada, probablement en ser un nivell subvencionat, però s'ha passat de 39.474 alumnes a 63.548.

Durant aquests anys s'han construït vint centres escolars, vint centres. A dir la veritat, onze d'aquests centres han estat construïts absolutament per la Generalitat. Nou havien estat iniciats pel Ministeri i els vam acabar nosaltres, però, en definitiva, hi ha hagut una aportació a l'ensenyament públic de vint centres, ara que representa un percentatge molt important en relació amb els centres que s'havien escolaritzat.

El professorat s'ha incrementat de 1.391 a 2.350. Si els alumnes s'han incrementat en un 61%, el professorat públic s'ha incrementat en un 62% i els mestres de taller en un 72%. Hi ha hagut també un increment en les despeses de funcionament, que són —només els vull donar una comparació, perquè es vegi que nosaltres, quan diem que fem un esforç, i quan diem que, d'alguna manera, s'aprofita al màxim els recursos disponibles—, aproximadament, s'apliquen 15.000 pessetes alumne/any —14.996—, 15.000 pessetes.

En l'Estat, aquesta quantitat per alumne és actualment de 9.200 pessetes. És a dir, jo no crec que aquests diners per alumne siguin uns diners absolutament satisfactoris, però jo els puc assegurar que, en relació amb el que és en l'Estat, significa un percentatge molt més important.

Als equipaments, s'han destinat, en aquests tres darrers anys, 875 milions de pessetes, que és una quantitat important. A mi se'm diu que, quan faig un discurs moral, aquest discurs s'ha de fer sobre la base d'una obra feta. I se m'acusa d'aquest discurs moral, com si no tinguéssim el dret de fer-lo.

Miri, senyora Diputada, nosaltres ens varem presentar a unes eleccions, i explicàvem l'obra feta i dèiem l'obra que fariem, no les promeses que havíem fet. Dèiem el que havíem fet —ho exposàvem— i dèiem el que fariem. I jo crec que, en el sistema educatiu —amb problemes, amb mancances que jo he reconegut sempre, que no he dit mai que no existissin—, jo li asseguro que l'obra que s'ha fet és una obra considerable, i quan es dona un increment d'alumnat del 61%, jo crec que això reflecteix una situació, que vol dir que ha estat, si més no, estimulante per a molts d'aquests alumnes.

La senyora Diputada deia que en el Pla Quadriennal està previst construir 9.920 llocs escolars; també està previst equipar-los per valor de 880 milions de pessetes.

Celebro el que em deia, que la iniciativa d'aquests centres secundaris li semblés bé; jo li vull dir que aquests centres tenen una doble característica. Hi ha uns centres que corresponen a estudis complets de batxillerat i de Formació Professional, tal com estava previst; hi ha un decret que ho desplega, i després hi ha uns altres centres, que són aquells —si no ho recordo malament, en el Pla Quadriennal, ja no és segur— que només completen l'escolarització fins als setze anys.

És a dir, nosaltres ens hem proposat dos objectius, que són dos objectius complementaris, en part, però que són dos objectius que, d'alguna manera, han estat absolutament programats. Un, el d'atendre l'escolarització fins als setze anys, i, l'altre, el de donar resposta a les necessitats, tant del futur —el futur que sigui— dels ensenyaments mitjans, però que nosaltres con-

figurem com un tronc comú fins als setze anys, i, després, una segona part, que ha estat estudiada, que ha estat prevista, i que hem intentat adequar —o que intentarem, i que s'hi està treballant— quant a les especificitats i quant a les varietats, a aquelles que corresponguin al que vostè deia: a donar una resposta al món del treball, a donar una resposta al futur món del treball, i a donar una resposta a aquella interrelació —que hi ha hagut un gran esforç del Parlament per fer-la—, que és la interrelació d'aquests estudiants dins una experiència que puguin fer dins la mateixa empresa o dins d'una experiència i d'una interrelació amb què obre una perspectiva de treball i de futur.

Hi ha una consideració important en relació amb les noves professions, i en el que sí que s'ha fet i s'ha treballat és que, en aquests plans i en els programes de Formació Professional, que, a diferència dels de batxillerat, la Llei General d'Educació en permet la flexibilització, això s'ha dut a terme, jo diria que d'una manera, amb gran iniciativa, per la Generalitat, moltes vegades amb èxit i altres vegades amb notables entrebancs.

És a dir, tirar endavant comporta sempre dificultats i comporta sempre inconvenients i, també, d'alguna manera, algunes vegades les coses no surten com seria desitjable.

Per tant, quan jo faig aquest discurs moral, el faig sobre la base —i crec que ho podem fer— d'unes realitats i d'una obra feta. I, aleshores, jo crec que no serveix dir que s'havia fet una convocatòria en el *DOG* sobre informàtica, que s'havia fet l'any 84, i que encara no havia arribat, és a dir, que hi havia un trasbals de dates. Jo li asseguro que moltes d'aquestes situacions van ser explicades, el que havia succeït; va ser explicat el que havia estat la reducció de pressupostos, es van establir unes programacions; en alguns casos, es van complir amb uns mesos d'endarreriment, però, en molts casos, s'estan completant en aquests moments.

Els centres ho saben; els mateixos directors ho coneixen. Hi ha hagut, efectivament, uns retards en uns equipaments previsibles, però el que hi va haver, amb tota seguretat, va ser una disminució pressupostària que a nosaltres se'ns va fer efectiva l'any 83, i que, per tant, també va ser a continuació, l'any 84, amb un pressupost prorrogat que no podia recollir de cap manera el que havia estat una reducció en el pressupost destinat a inversions.

Per tant, jo no dic que la gent faci un vot en blanc; jo, el que demano, és que s'estan fent coses. Les realitats són aquestes: l'increment del professorat s'ha produït en tots els centres, amb un percentatge superior al d'alumnes, que hi ha unes despeses de funcionament que han anat creixent, que hi ha unes inversions en equipaments que estan previstes, que han estat explicades i que, a més, per primera vegada, s'ha comptat amb la col·laboració dels mateixos centres per a la seva realització, la qual cosa ha dificultat molt més el fet de l'adquisició d'aquests equipaments; ho fa extraordinàriament complex, però em fa l'efecte que és un pas endavant necessari i imprescindible, i després s'ha establert una relació estudi-empresa on es realitzen les pràctiques amb garanties i, al mateix temps, on —en aquestes empreses que fa uns pocs dies ho van reflectir els diaris— s'havien signat convenis —jo els en podria llegir la llista—, i, per decret, aquests signants s'integren a la comissió de seguiment amb funcions d'assessorament a la Direcció General de Formació Professional, i són el referent social que

deia la senyora Marta Mata; és a dir, aquesta interrelació entre els uns i els altres, a mi em fa l'efecte que nosaltres l'hem experimentat. Jo crec que ha donat, en alguns casos, bon resultat. Jo crec que aquest és un bon camí, i crec que aquesta és una bona via.

Efectivament, de tota manera, la Formació Professional ofereix un ampli ventall de necessitats, d'exigències i de possibilitats, i per a això, precisament: per caracteritzar, per potenciar i per dignificar la Formació Professional, nosaltres varem dividir la Direcció General d'Ensenyaments Mitjans en dues Direccions Generals, i això va ser aleshores —i crec que va ser encertat... Hi ha països que tenen un ministeri, que és el d'Educació i de Formació Professional; jo crec que nosaltres bé ens podem permetre crear una Direcció General, i, en un futur, no s'unificarà; probablement, la unificació vindrà fins als setze anys, però a partir d'aquí hi haurà un segon cicle, una segona etapa que conduirà a diversificacions, i l'atenció que requereix el món de la formació professional, l'adequació a les noves professions, la relació amb el món del treball, la relació de l'empresa amb la formació professional, l'atenció a la figura del nou aprenent i de l'aprenent amb coneixements i l'aprenent amb pràctiques i l'aprenent capaç de fer realitzacions, jo crec que això fa necessària una atenció que nosaltres li hem donat.

Jo li podria, ara, llegir totes les experiències, tots els treballs, totes aquelles coses que hem anat fent, algunes de les quals li voldria dir, com és, per exemple, l'element de catalanització que s'ha utilitzat en la Formació Professional, i que jo crec que ha estat important en un sector que tradicionalment havia estat el més descatalanitzat.

L'existència d'aquest assessorament i la normalització lingüística en la Formació Professional, jo crec que s'ha anat introduint d'una manera progressiva, amb una sèrie de seminaris i activitats diverses d'assessorament, que han afavorit, sens dubte, el lligam entre els centres educatius d'aquest nivell i la societat catalana.

També em voldria referir a la investigació educativa que està duent a terme la Formació Professional. Probablement, com vostè deia, es podria fer millor, es podrien fer més coses; però, en canvi, jo crec que hi ha hagut, hi ha renovades iniciatives, hi ha un sector que jo crec que hi està il·lusionat, i li puc dir que compartim la creença que aquesta il·lusió del sector ha d'anar acompanyada d'un treball i d'una eficàcia i d'una il·lusió de l'Administració, i de l'Administració i del poble de Catalunya, i em fa l'efecte que, en aquest sentit, hi podem col·laborar tots —li agraeixo la col·laboració a què, en aquest sentit, es referia la senyora Diputada.

Voldria explicar-los també l'experiència de rotació de tallers del primer grau de la Formació Professional; quan s'explicava el nombre d'alumnes que arriben a la Formació Professional de segon grau amb coneixements insuficients en relació amb el graduat escolar, ens trobàvem amb una experiència que conduïa a una minusatenció als tallers i a una minusatenció a les mateixes persones.

La rotació de tallers és una experiència que ha donat uns resultats molt positius i, per tant, nosaltres considerem que aquest és un enfocament que podria ser aplicat al que la senyora Diputada diu que podrien ser els centres d'ensenyament secundari, però que nosaltres tenim previstos, i que pensem que es pot realitzar per una via que no és exactament aquesta, però

que, d'alguna manera, s'hi assemblaria bastant. És a dir, els centres, en la seva intenció, corresponien a poblacions més petites, on es podien cursar els dos ensenyaments, i, en tot cas, aquest tipus d'atencions correspondria a uns centres que, permetent després retornar i reincidir i reincorporar-se quan s'hagués superat aquesta etapa, s'hauria de tenir present per a un futur.

I res més. Permetin-me, només, per acabar —i en relació amb la Formació Professional—, dir-los que nosaltres, efectivament, hi hem dedicat molt d'interès, molt treball, i pot tenir la seguretat que hi hem dedicat, a la Formació Professional, i hi estem dedicant, molta il·lusió.

És un treball interdepartamental, que afecta altres Departaments, i aquesta relació ha estat establerta; les relacions que hem tingut amb les Conselleries de Treball, per tal de respondre a l'alternativa dels estudiants en pràctiques i dels estudiants amb formació; les relacions que hi ha hagut amb la Conselleria de Sanitat, que han contribuït a paliar algun problema que teníem plantejat; les relacions i les comissions que funcionen amb la Conselleria de Comerç i Turisme i amb la Conselleria d'Indústria... És a dir, jo crec que hi ha hagut una vertadera actuació interdepartamental; hi ha hagut un vertader esforç, hi ha hagut un vertader treball.

Jo estic segur que, en la Formació Professional, es fan passes endavant; que aquestes passes s'aniran concretant, que encara hem de caminar, però jo vull pensar que la Formació Professional que tenim avui a Catalunya —i em fa l'efecte que, en això, coincideixen moltes persones, no vull dir tots—, és una Formació Professional molt més digna, molt més eficaç, que dona una molt més gran resposta a les necessitats del món d'avui. A mi em fa l'efecte que, en això, coincideixen també aquelles persones que em fa l'efecte que no regategen les crítiques i que no regategen les col·laboracions —moltes vegades positives— per millorar el sistema, i que no regategen les denúncies. Però jo crec que tots coincidim que la Formació Professional fa un pas endavant, que la Formació Professional, avui, a Catalunya, és millor que no pas era, i jo estic convençut que, en un futur, aquesta Formació Professional donarà una resposta, una resposta eficaç al gran repte de la crisi que avui tenim plantejada.

Amb una bona Formació Professional, nosaltres haurem contribuït a lluitar contra els problemes greus, contra el problema de l'atur, contra el problema de l'atur juvenil i amb el problema del reciclatge de les professions i amb el problema de les noves professions.

Amb tot això estem, en algunes coses, jo diria, que amb més encert que en altres, però sí que amb una voluntat, amb un treball en equip, amb un esforç i amb la col·laboració de moltes persones que, aquí, a Catalunya, desitgen que la Formació Professional sigui el que havia estat: un element pioner dins l'Estat espanyol —evidentment—, però també un element important dins del marc europeu.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Marta Mata vol fer ús del torn de rèplica?

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, també per acabar, jo no sóc tan optimista respecte a la situació de la Formació Professional a Catalunya —ni respecte a la situació, en general, de l'ensenyament a Catalunya—, però

respecte a la Formació Professional, realment ho sóc menys que en cap altre aspecte.

Jo ja sé que, en conjunt, la culpa la tenen aquests cent cinquanta anys de mesquinesa pressupostària; dins d'aquests cent cinquanta anys, els últims quaranta anys, diríem, vint-i-cinc de franquisme i quinze d'allò que en diuen: «tardofranquisme», però que afecta molt l'ensenyament. Vol dir que hi ha una situació que arrenca de la Llei Villar Palasí, llei que no m'agradaria sentir mai més anomenada com a punt de referència de la política a Catalunya... i tot això és, doncs, un conjunt de causes: la mesquinesa pressupostària, el reaccionarisme, el fixisme pedagògic, el centralisme, la imposició lingüística, el burocratisme... Tot això, ja ho sabem, són cent cinquanta anys; dintre d'ells, els quaranta últims anys molt més fort, i, ara, és clar, estem parlant de quatre anys del Govern de la Generalitat, d'un treball que diria que s'ha fet, però jo diria que no s'ha sabut o no sé si no s'ha volgut, etcètera, aprofitar a fons tot el que era possible d'aprofitar: tota la força de renovació pedagògica que han forjat els mestres de Catalunya, tot l'interès dels pares, manifestat en múltiples accions i associacions, tota l'acció dels municipis catalans en favor de l'escola, des de l'escola bressol a la d'adults, passant molt concretament per la Formació Professional, vostè sap que hi ha molt de treball dels municipis per a la Formació Professional i molt especialment per a l'artística, dins de la professional; són cent cinquanta anys de centralisme, quatre anys de Generalitat, tenim jo crec molt menys del que podíem esperar, perquè, és clar, és que ho esperem tot d'aquesta Generalitat, del centralisme només podíem esperar que s'acabés; d'aquesta Generalitat esperàvem, precisament, l'aprofitament de totes aquestes portes que hi ha per vertebrar-les amb el canvi de l'ensenyament que necessitem.

Nosaltres hem fet aquestes quatre interpellacions, aquestes quatre interpellacions per a mi tenen una solució que és un entramat de fons, i que proposarem com a mocions, i les dic aquí, dic el seu tema perquè en quedi constància, les dic en el moment de parlar de Formació Professional perquè són adequades a Formació Professional, però també ho són a batxillerat, també ho són a primària, també ho són —la primera— a educació.

Nosaltres —ja ho he dit—, primera cosa: creiem que és imprescindible el mapa escolar, però aquest mapa escolar dinàmic, no sé si en el sentit que vostè deia, sinó un mapa en el qual es vegi com l'escola s'adequa al futur de Catalunya. Hi ha una cosa que m'ha sobtat molt del que acaba de dir el senyor Conseller i és que considerava les empreses com al referent substitutiu de totes aquelles entitats que acabo d'anomenar; el referent substitutiu d'aquelles entitats en tot cas serien els sindicats, crec que han de ser consultats, crec que han de ser consultats els sindicats per veure aquest futur del treball a Catalunya que modificarà l'ensenyament i la Formació Professional, molt en concret; hi ha després un segon paquet, una segona resolució que és un paquet de trobar els bons procediments de compartir competències entre la conselleria i els ajuntaments pel que fa a la construcció, al manteniment d'escoles, etcètera. Per a mi hi ha un tercer paquet que és el d'una tercera necessitat, que jo veig al llarg d'aquest debat manifestada, és la mateixa reforma de l'Administració no centralitzada com està ara a Barcelona i en els caps de les quatre províncies, sinó amb una confecció, d'acord amb la qualitat de l'ensenyament, amb la

confecció d'un mapa amb els districtes escolars, des d'on es gestioni l'escola més acostada a la mateixa escola i, finalment, tot el que afecta a l'acolliment per part de l'administració educativa de la participació dels sectors afectats en la programació de l'ensenyament.

Aquests quatre temes, jo anuncio aquí en el moment de parlar de Formació Professional, però que valen per a tots els altres i que seran l'objecte de les nostres mocions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró vol fer ús de la paraula?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per acabar aquesta llarga sessió, a mi em sembla que el senyor Conseller no ha volgut contestar moltes coses, vostès hauran observat que jo he deixat de preguntar-les, no perquè no les tingués reiterades en els nivells en els que ja no les hi he esmentat, però com que ja m'ha suspès una vegada ho he deixat córrer, però aquí queda flotant el problema, senyor Conseller, queda flotant el problema de quants alumnes de Formació Professional estan mal escolaritzats; queda flotant el problema de quants diners hi haurà aquest any per millorar els actuals centres de Formació Professional, i queda sobretot flotant el problema de què passarà el proper setembre.

El senyor Conseller ha explicat moltes coses, ha celebrat, en algun cas, algunes de les coincidències que jo tenia en els projectes, però no ha respost aquests interrogants.

I aquests són els interrogants que avui preocupen fora d'aquesta sala, senyor Conseller, i preocupen fora d'aquesta sala perquè preocupen els alumnes que estan estudiant, preocupen els professors que estan en aquests centres, preocupen les famílies que no saben què serà dels seus fills quan surtin d'aquestes escoles de Formació Professional que no reuneixen els requisits d'una formació adequada per a una professionalitat al dia de demà.

I a mi em sembla que si no som suficientment honestos com per reconèixer que més enllà dels esforços que la conselleria hagi fet durant aquests quatre anys per vèncer una situació enormement desgraciada, i és molt fàcil parlar avui d'increments percentuals alts, però encara estem sota unes mitjanes europees d'aquesta Europa a la qual ens hem d'integrar; i si no sabem que aquesta Europa a la qual ens volem integrar fa molts i molts anys que està experimentant i que està estudiant projectes de reforma; penso que estem, absolutament, perdent el tren de la reforma de l'ensenyament mitjà.

Quan vostè deia que els tallers o aquests centres especials poden resoldre el problema que jo li plantejava i em deia que els centres de secundària no van per aquí, llavors el que jo ja no entenc és perquè fan aquests centres de secundària a Santa Coloma de Gramenet. Si no n'hi hagués cap a les grans poblacions jo podria entendre que el de Deltebre —per posar el primer que es farà i l'únic d'aquest any— correspon a aquesta segona orientació. Si n'hi ha un a Santa Coloma de Gramenet —i aquest el recordo concretament, i algun altre en el cinturó industrial— vol dir que aquests centres són molt més pluralistes com a opció del que la mateixa ordre de creació fa preveure.

Per tant, jo crec que aquest és un tema en el qual cal seguir pensant. Jo no anuncio les mocions que presentaré, penso que ja he abusat prou de la paciència de tots vostès, però voldria que quedés aquí, si més no, una constància, la constància que

l'esforç de tots ha de servir per millorar l'ensenyament, la constància que l'actitud defensiva o l'actitud de parlar d'allò que no es pregunta o d'elogiar allò que es fa, sense reconèixer allò que no es fa, no és l'única actitud possible, segurament n'hi ha d'altres —això segur—, però del que jo estic completament segura és que no és la via perquè tots plegats sapiguem on són els problemes i que tots plegats sapiguem com els volem resoldre.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tampoc voldria cansar excessivament la sala, les senyores i els senyors Diputats, amb aquesta darrera intervenció, però sí que les últimes paraules de la senyora Diputada fan que jo l'hagi de replicar.

Miri, senyora Diputada, jo he fet, i jo he dit el que he dit, i vostè ha parlat tal com ha parlat, i aquí estant i això quedarà enregistrat. Jo mai des d'aquesta tribuna he negat els dèficits, les mancances i les deficiències que tenia el nostre sistema educatiu. Em fa l'efecte que moltes vegades ho he dit, que moltes vegades ho he expressat i que moltes vegades ho he reconegut. Dèficits que abans feien referència al professorat i que després es va aconseguir superar; dèficits que fan referència a despeses de funcionament, que són superiors en tots els nivells a les de l'Estat, però que encara reconeixem insuficients; dèficits que fan referència a equipaments i dèficits que fan referència a construccions. És a dir, hi ha una bona part dels dèficits que són conseqüència d'un finançament de la Generalitat que són insuficients.

I quan vostè n'ha parlat jo li he dit que aquest era un tema cabdal, i aquesta era una qüestió fonamental, i aquesta era una qüestió transcendental, i a mi em sap molt greu que es vulgui regatejar el que és una realitat, que es vulgui regatejar que aquests diners no els tenim aquí, que aquest diners ens els regategen des de Madrid i que nosaltres ho hem denunciat i que hi ha grups que no ho han denunciat, i que han fet del seu silenci un element de culpabilitat a tot aquest clam de les persones que reclamen més qualitat, més qualitat que, en bona part, vol dir més mitjans.

I, quan jo repasso el que vostè m'ha estat preguntant i el que vostè m'estava dient, jo el que li vull recollir, és que la major part d'aquestes coses reflecteixen insuficiències econòmiques i pressupostàries. I quan vostè a mi em pregunta què farem a començament de curs jo el que li voldria dir és que si tinguéssim molts més diners d'inversions, aquest problema no ens el plantejariem, estariem segurs de poder-lo resoldre, de la mateixa manera que el podríem resoldre quan el problema era de professorat i de la mateixa que el podríem resoldre quan hi havia una col·laboració dels ajuntaments que habilitaven aules i escolaritzaven pre-escolar perquè uns posaven aules i els altres posaven professors.

I nosaltres hem fet normatives, i nosaltres hem emprès actuacions, i a nosaltres ens falten diners i recursos. I jo ho he dit aquí i el President de la Generalitat ho ha denunciat i el Govern ho ha denunciat. Però, en això hi ha hagut una culpabilitat de totes aquelles persones que parlen i diuen i criden, que l'escola pública necessita més recursos, que l'escola pública és insuficient, però jo els dic que encara no he sentit que aquests recursos ens han de venir de la font d'on corresponen, que

això correspondria a un correcte finançament de la Generalitat i que la inversió per persona a Catalunya és sensiblement inferior a la d'Espanya; i, quan es parla de solidaritat no es parla de solidaritat amb l'educació on el nivell de partença aquí a Catalunya era considerablement inferior al d'Espanya. I a mi em sap molt greu que aleshores es vagi a regatejar, que es vagi a parlar de les subvencions i es vagi a dir si s'haurien de suprimir les subvencions del pre-escolar o si s'hauria de suprimir el famós Decret del CEDIP, perquè donava un milió de pessetes, perquè això obria expectatives de futur.

Jo crec que aquesta no és una posició realista, jo crec que aquesta no és la posició que els ciutadans de Catalunya esperen, que desitgen i que reconeixen. Efectivament, la Formació Professional requereix molts més recursos, perquè la Formació Professional amb bons equipaments permet un nivell d'actuació, un nivell d'adequació a les noves professions que és difícil sense els nous recursos.

I és veritat que la Formació Professional té déficits d'equipaments. I jo ho he dit i jo ho he reconegut —no és que no ho reconegui—; el que jo he dit és que amb aquests déficits, amb l'actuació del Departament d'Ensenyament, amb l'actuació de la Generalitat, amb l'actuació dels professors, amb la col·laboració dels pares i amb la intervenció de molts estaments, s'han fet passos endavant molt considerables, i em fa l'efecte que aquesta és una realitat.

Jo voldria..., anava a deixar la qüestió d'aquesta manera, però si vostès m'ho permeten jo voldria acabar amb una reflexió en relació amb un dels temes que jo crec que probablement és l'únic que no s'ha dit, i potser perquè no s'ha dit jo ara m'atreveixo a provocar-lo; és el tema dels CEDIP.

Mirin, els voldria fer una sèrie de matisacions ja que vostès n'havien parlat, de la campanya, i ara en tornaven a parlar, de la campanya, jo els voldria dir que molts ajuntaments, que em fa l'efecte que corresponen a una determinada federació, ens reclamen l'abolició del Decret del CEDIP. És així, i els haig de dir des d'aquesta tribuna i jo vull donar-los també una resposta. Hi ha un programa, d'un partit, que diu —quan parla de l'augment quantitatiu d'oferta pública a tots els nivells—, parla de «l'establiment d'unes relacions específiques amb el sector privat que vulgui fer un servei públic»; un programa de govern parla de «relacions específiques», per a mi relacions específiques són decrets, ordres, disposicions; legalment les relacions específiques són aquestes; no es resol només aquí, diu «mantenir una política oberta de diàleg amb els sectors privats que assumeixin l'educació com un servei públic i desitgin col·laborar en el manteniment d'una xarxa d'escoles gratuïtes per a tots els ciutadans» —està en el mateix programa. També el Ministeri d'Educació es refereix —no als CEDIP, ells en diuen els CEDUP—; diu el Director General «el Ministerio, añadió Naranjo, no quiere hablar de la organización del sector privado, preferimos hablar de centros de utilidad pública que trabajen en un plano de igualdad para la escolarización de los más jóvenes.» Aquí parlen de «centros de utilidad pública», s'estan referint normalment als CEDUP.

Encara hi ha més. A nosaltres se'ns ha criticat i se'ns critica ara, quan se'ns diu que nosaltres no estem aplicant, que estem desviant recursos, que això no correspon a una finalitat... Jo els voldria..., de la reforma, de la reforma que ha iniciat el Ministeri, reforma que afecta igualment que aquí al tercer cicle

d'EGB, aquí hi ha una nota que diu que la «reforma llega a León»; i diu «constituida en el pasado viernes en el centro escolar privado la Inmaculada de Ponferrada la Comisión de seguimiento y apoyo a la reforma del ciclo superior del EGB. Este colegio es el único en la provincia de León acogido a esta reconversión educacional.» És a dir, l'únic centre que s'acull a la reforma de León és un centre que és la Inmaculada de Ponferrada, que és un centre privat, i aquest centre comptarà «con dos millones cuatrocientas mil pesetas de apoyo económico. Se fijará una subvención por unidad escolar de aproximadamente un millón ochocientas mil pesetas en sustitución de la figura del profesor y del apoyo de los centros públicos.»

Dic això només a tall d'exemple, i ho dic només per acabar de la manera que jo voldria haver començat. És a dir, a mi em fa l'efecte que nosaltres necessitem construir un sistema educatiu que sigui peculiar i propi de Catalunya, que respecti les nostres característiques i que respecti el que és la voluntat dels nostres ciutadans. Jo crec que nosaltres hem fet passos endavant. És veritat que hi ha déficits, que hi ha mancances i que hi ha inconvenients, per això em fa l'efecte que ningú no pot assumir ni el paper de conservador de la moralitat —jo no voldria fer-ho ni penso que pugui fer-ho—, ni crec que això correspongui a ningú. I jo demanaria que, quan d'alguna forma es denuncien fets, actuacions i coses del Departament, que es tingui en compte el que un mateix demana, el que un mateix proposa i, en definitiva, quina és la situació real, aquí a casa nostra, tant en els nivells del pre-escolar, com de l'Educació General Bàsica, com de la Formació Professional, com del batxillerat.

Jo voldria acabar, amb aquestes paraules, agraint-los les seves crítiques, agraint-los aquest debat. Jo crec que nosaltres contribuïm —i jo n'estic convençut— aquí, al Parlament, amb les crítiques que fan vostès i amb les respostes que donem nosaltres, contribuïm a una millora del sistema educatiu. És sobre aquesta base, sobre el plantejament de les mancances i les deficiències, i sobre la base del parlar bé i del parlar clar, com a mi em fa l'efecte que es poden resoldre els problemes que encara tenim. Sobre aquesta base de la col·laboració, del treball i de la participació, el Departament d'Ensenyament seguirà treballant i seguirà actuant, comptant amb la col·laboració de tots, comptant amb la col·laboració dels ajuntaments, que l'han donat, i d'una manera generosa i eficaç; comptant amb els sectors del professorat, i comptant també amb els pares, grans protagonistes del sistema educatiu, que d'alguna manera participen de les coses que van bé i pateixen les que van malament. Però els puc assegurar que nosaltres som una Administració que és sensible a les preocupacions, que és sensible als déficits, que és sensible a les necessitats, i jo voldria que aquesta sensibilitat nosaltres la conservéssim sempre i que la tinguessin també les futures administracions que ens succeeixin, perquè és sobre aquesta base que nosaltres anirem posant pedres al pilar del sistema educatiu. I poden tenir la seguretat que aquí, a Catalunya, serem capaços de crear un sistema plural, un sistema en llibertat, un sistema on hi càpiguen tots, un sistema on l'element de politització no existeixi, i on, en definitiva, es miri l'educació, es miri l'alumne, es miri la persona. I si ho fem així, jo crec que aquest país ens ho sabrà agrair, i si no ho fem d'aquesta manera, poden tenir la seguretat que nosaltres no tindrem la consciència tranquil·la, nosaltres no farem cap discurs moral, però no haurem donat resposta a les necessitats

d'aquest poble que ho ha fet tot sobre la base del treball, que ho ha fet tot sobre la base de l'eficàcia, i a qui, en definitiva, correspon el gran protagonisme del sector públic i de la llibertat que ha d'existir en aquest sector de l'educació i de l'ensenyament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Alguns xiulets.*)

Moció

**subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre la creació d'escoles
per a nens invidents
amb la participació de l'ONCE**

El Sr. PRESIDENT: Hem acabat aquest punt de les interpellacions i anem a entrar ara en el dotzè punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació d'escoles per a nens invidents amb la participació de l'ONCE, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Francesc Codina, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, a qui tinc el gust de donar la paraula per fer la seva defensa. (*Pausa.*) Perdó, senyor Diputat, el seu temps és de deu minuts.

El Sr. CODINA I CASTILLO: Sí. Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, abans de la petició que m'acaba de fer, o recordar, el Molt Honorable President del Parlament, jo tenia intenció d'anunciar que la meua intervenció seria molt i molt breu, per respecte, especialment, a ses senyories.

Com recordaran tots vostès, en la interpellació que va motivar que avui presenti aquesta Moció a la Cambra, estava referenciada amb la greu manca de places per a nens cecs que patim a casa nostra, i que, d'una forma paradoxal, vam poder constatar que fins a l'any 39, aproximadament, a Catalunya hi havia unes set escoles per a nens cecs, i, en canvi, avui, després de tots aquests anys, la situació dels nostres nens, que necessiten atenció en escoles especials, està molt i molt minvada.

El Conseller d'Ensenyament, en la seva contesta a la interpellació, jo diria que la va dividir en dos temes molt concrets i molt puntuals: per una banda, el Conseller ens explicava què és el que el seu Departament havia de fer per tal d'apaivagar, en la mesura que li era possible, la qüestió de la manca de places per a nens cecs; i, per altra banda, va denunciar un fet, que tota aquella gent que estem acostumat a que hem treballat, per la raó que sigui, en el món dels serveis socials, i especialment en el món dels cecs, sabem de les dificultoses relacions que hi havia, fins fa molt poc temps, entre el Consell Executiu de la Generalitat i l'Organización Nacional de Ciegos de España. Aquesta és una situació que avui, afortunadament, sortosament, ha variat. Avui s'han produït, a nivell d'Estat espanyol, i també a nivell nacional de Catalunya, una sèrie de canvis en els llocs de comandament, que ens fan preveure el futur amb una certa il·lusió, i que això no és només una previsió intuïtiva, sinó que el fet que l'actual delegat de l'Organización Nacional de Ciegos de España a Barcelona ha endegat un projecte important, ha endegat un projecte que pot donar resposta a les necessitats de casa nostra per a aquests nens invidents, ha fet que tingui un projecte, com dic, ambiciós, i que aquest projecte es pugui convertir en realitat no depèn només

de la bona predisposició, de la voluntat política que pugui tenir el Consell Executiu de la Generalitat, ni tan sols tampoc de l'ONCE, sinó que depèn, i pot dependre, en certa mesura, en un moment, en el moment precís del procés administratiu, pot dependre d'altres institucions que no tinguin una vinculació directa ni amb el Consell Executiu ni, com deia, amb l'ONCE.

Per aquestes raons que he esmentat, avui presento aquesta Moció, substanciada en els dos punts següents: «Recomanar al Consell Executiu que prossegueixi les seves gestions de col·laboració amb l'ONCE, per tal que s'iniciï el proper curs 85-86 i hi hagi a Catalunya un centre educatiu per a invidents globalitzador de totes les necessitats en aquell camp.» I el segon punt: «El Parlament demana a totes les institucions que d'alguna manera han de possibilitar la construcció de l'esmentat centre una col·laboració eficaç que faci viable el seu acabament en els terminis establerts.»

Senyors Diputats, no cal ni dir que espero el vot favorable de tots els membres presents aquí a la Cambra, i amb aquesta confiança quedo.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció, concretament al punt segon de la Moció, hi ha una esmena, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Jo mateixa, i des de l'escó, senyor President. Nosaltres estem totalment d'acord amb la Moció. Hi ha una llarga història de contactes frustrats entre l'Administració i l'ONCE, que últimament s'ha pogut solucionar. Vull recordar que l'ONCE és una entitat autònoma de dret públic, sobre la qual el Govern només té la intervenció mitjançant un consell del Patronat, i, en determinats casos, l'estructura d'aquesta entitat no permet d'intervenir-hi. En aquest moment això ha estat possible, i per tant és molt fàcil fer complir aquesta Moció, és a dir, la de l'acord de la Generalitat amb l'ONCE per fer aquesta escola.

Voldria recordar també que això es fa, suposo, dins l'esperit d'aquella Proposició no de Llei que vam aprovar el dia 25 de febrer de 1983, aquí, al Parlament, sobre l'ensenyament dels nens cecs, i, finalment, que nosaltres hem fet una esmena, una esmena que consisteix a demanar que sigui el Consell Executiu el que cerqui la col·laboració de les altres institucions que hi puguin contribuir, en aquesta construcció, sobretot perquè nosaltres acabem de saber que ja fa temps que l'Ajuntament de Barcelona —que suposo que és una de les institucions— està en contacte amb l'ONCE, que ha fet una permuta de terrenys, que els tècnics de l'ONCE estan elaborant el projecte de l'edifici d'acord amb els tècnics municipals, i que, si no m'equivoco, en deu dies la llicència està concedida. Vull dir que, llavors, em sembla que fins i tot aquest apartat de la Moció, el segon apartat, que és en el que demanem la col·laboració de les altres institucions, i nosaltres canviem dient que el Consell Executiu se n'ocupi, de demanar-ho, en tot cas, és que em penso que està concedit. De tota manera, la nostra esmena és purament una esmena tècnica, i, en conjunt, nosaltres estem d'acord amb aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Demano ara, doncs, als Grups que no hi han presentat esmenes, començant per Esquerra Republicana-

na de Catalunya, que diguin si hi volen intervenir.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories, solament dues paraules per posicionar el nostre Grup davant d'aquesta Moció. Anunciem ja d'entrada que recolzarem molt favorablement l'aprovació de la Moció que ara és objecte de debat.

Esquerra Republicana ha mostrat, sempre, i ja fa temps, la inquietud i la preocupació que té per tot allò que ateny, en especial, a l'educació dels nens cecs. Per això, es palesà, ja a través de qui els parla, que el mes de juliol de l'any passat formulà una pregunta a l'Honorable senyor Conseller sobre les activitats del Departament d'Ensenyament en aquest concepte. En la resposta que vaig rebre en aquell moment —consta en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 11— es deia pràcticament el mateix que el senyor Conseller va tornar a dir en contestació a la interpellació origen d'aquesta Moció, cosa que demostra que en vuit mesos no s'ha pogut progressar en aquest aspecte específic de l'educació especial dels cecs.

Com que creiem que cal desencallar aquesta situació de l'educació dels cecs, i ha de millorar al més possible dins el termini més breu possible, nosaltres no podem fer altra cosa que recolzar amb entusiasme tota acció que intenti cercar-hi una solució. I és per això, ho repeteixo, que votarem favorablement la Moció, recomanant al presentant de la Moció que reculli l'esmena tècnica, perquè millora el text de la moció presentada, amb la qual nosaltres també estarem d'acord.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat... No vol intervenir. El Grup Popular? L'Illustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Si em permet, senyor President, des de l'escó mateix. Només per dir que nosaltres, el Grup Popular, coincidim sensiblement amb els arguments que va donar el Diputat del Grup de Convergència i Unió, quan va presentar la interpellació en el Ple anterior, coincidim també, d'una manera important, amb el text de la Moció, i fins i tot, també, amb l'esmena que ha presentat el Grup Socialista, i, en definitiva, nosaltres votarem d'una manera clara favorablement el text d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Illustre Diputat que ha presentat la Moció vol intervenir per dir si accepta o no l'esmena presentada pel Grup Socialista?

El Sr. CODINA I CASTILLO: Sí, moltes gràcies, senyor President, des de l'escó estant, si m'ho permet, per anunciar que, sense ànim de polemitzar amb les intervencions que hi ha hagut, i especialment, amb la de la senyora Marta Mata, amb la qual no podia subscriure la seva interpretació, sí per anunciar que accepto l'esmena que ha presentat el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies. Aleshores, doncs, podem passar ja a la votació d'aquesta Moció. Podem fer-ho conjuntament, o bé algú demana que sigui... No, conjuntament, eh?

Bé, doncs, els qui siguin favorables a aquesta Moció, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Bé, la Moció, amb l'esmena corresponent, ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

I ara passem a la part relativa a les preguntes. En relació amb aquestes preguntes, la Presidència ha de fer dues observacions: l'una que, de comú acord, el Conseller i el Diputat interrogant han acordat de posposar la pregunta número 4, i, per altre cantó, el Consell Executiu demana la posposició per a un Ple subsegüent de la pregunta número 8.

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació de l'annex DOG núm. 499

Anem, doncs, a passar a la pregunta número 1, Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació de l'annex al DOG número 499, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Lluís A. García, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors Diputats, donat l'hora que és, i sobretot donat segurament el cansament de les senyores i els senyors Diputats, seré molt breu en la formulació de la pregunta, pregunta que ja ha estat retardada, a petició meua, en un cas, i a petició del Conseller de Governació, que era en principi el responsable de respondre la formulació d'aquesta per aquest Diputat.

Passaré molt breument a explicar els motius pels quals aquest Diputat fa una pregunta d'aquelles que en podríem dir sobreres, com els braus a les places. Una pregunta senzilla, fàcil de respondre, que és aquella que diu —publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*— quins són els motius pels quals el Consell Executiu ha publicat l'annex al DOG número 499, de data 31 de desembre del 84, i que no està prevista la seva publicació en el mateix DOG número 499?

El problema és molt senzill —a veure si sóc capaç d'explicar-lo. El *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, diari de publicació dels actes, lleis, reglaments del nostre Govern, del Govern de Catalunya, ha de publicar-ho d'acord amb uns principis, que són principis de dret públic continguts a la Constitució, i a d'altres lleis —per exemple, la Llei de Procediment de l'Administració, entre d'altres.

També hauria de publicar-ho, d'acord amb una interpellació que ja s'ha fet en aquesta Cambra, respectant —perquè l'Administració està subjecta als principis de legalitat, als principis de compliment de la Llei... d'acord amb aquestes normes. I la pregunta és senzilla, torno a dir, perquè al meu entendre, en aquesta publicació, és a dir, en la publicació d'aquest annex, al meu entendre es vulneren aquests principis: principi d'imperi de la Llei, principi de legalitat.

És per això que li agrairia molt al Conseller encarregat de contestar-me que em doni la resposta, perquè considero que un tema d'aquesta naturalesa, malgrat l'hora, malgrat el cansament, el previsible cansament dels Diputats, valdria la pena que fos respost, d'acord amb la pregunta que formulo i amb les objeccions que li faig des d'aquesta tribuna, per tal que pugui ser escoltada la resposta i replicada, en tot cas, en la hipòtesi que no em satisfaci.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Conseller, voldria dir, anunciar als Il·lustres membres de la Cambra que també de comú acord han estat posposades les preguntes números 2 i 7. Ara l'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per a la contestació d'aquesta pregunta número 1.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor President, senyores i senyors Diputats, la lectura del sumari de l'annex al *Diari Oficial de la Generalitat*, 499, del 31 de desembre darrer, es constata que la major part de les disposicions que s'hi publiquen són de desenvolupament del Pressupost del 1984, que, com és conegut, va ésser aprovat el 21 de desembre i va entrar en vigor l'endemà, dia 22.

Aquesta aprovació va generar una sèrie extensa de disposicions, la publicació de les quals hauria produït una acumulació en els números corresponents als dies 28 i 31 de desembre. Per això la publicació d'aquest annex que és objecte de la pregunta, de l'annex al *Diari* del dia 31 de desembre: va ser una mesura adoptada per tal d'evitar que aquesta acumulació distorsionés el ritme normal de la confecció del *Diari Oficial*, ja que les normes de caràcter general que s'hi publiquen estan condicionades, pel que fa a la seva entrada en vigor, per la data d'aquesta publicació, cosa que no afecta les disposicions que comprenia l'annex de referència, que són en la seva pràctica totalitat d'actes administratius concrets i que, per tant, la seva publicació obeeix únicament a produir un efecte d'informació o de difusió sense que aquesta publicació condicioni la seva entrada en vigor.

El fet, a més, que la publicació d'aquest annex no hagués estat anunciada en el mateix *Diari Oficial* al qual s'unia aquest annex entenem que és irrellevant, als efectes d'això, ja que no hi ha norma legal ni reglamentària que estableixi aquesta necessitat i, en definitiva, es tracta, al nostre entendre, únicament d'una mesura de caràcter administratiu que no tindria la major transcendència.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interrogant vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Sí, senyor President, perquè, senyores i senyors Diputats, no voldria entrar —perquè segurament tampoc és el lloc més adequat— en una discussió estrictament jurídica de les paraules que el Conseller de Justícia acaba de pronunciar en relació amb el que comportaria el fet, senyor Conseller, sobretot per als administrats, de la inseguretat jurídica de les seves paraules, des del punt de vista dels administrats.

Diferenciem la importància, per tant la rellevància, que podria tenir el fet que un acte administratiu, podent ésser de caràcter general, el fet de la seva entrada en vigor no es correspongui amb la data de publicació, produint una ficció jurídica que és que el Govern aprova actes en una data, que surten publicades després en el *Diari Oficial de la Generalitat* en una altra data i que resulta que són publicades, en realitat, en una data diferent. Jo li ho explicaré. Aquest annex conté —i aquesta és la ficció, i el debat jurídic que no vull tenir—, conté disposicions que han estat aprovades pel Consell Executiu en una acta que suposo que el Secretari del Consell Executiu ha de tenir, perquè s'ha de tramitar als òrgans de l'Administració —*Diari Oficial de la Generalitat*—, donant-ne fe i protocolitzant-la en

data posterior, senyor Conseller, a la data de publicació de 31 de desembre de 1984, que conté aquest annex, i això és una ficció. El que passa és que això és més greu que una ficció jurídica. Es pot demostrar fàcilment.

De la lectura que es fa d'aquest sumari, senyor Conseller, li puc demostrar que diverses disposicions s'han aprovat amb data 1 de febrer de 1985 i que vostès, vulnerant al meu entendre el principi de legalitat, li han donat un efecte retroactiu a 31 de desembre de 1984. Jo crec que això és greu, el fet que el Govern de la Generalitat —per causes que no dic que no siguin justificades: excés de documentació, de tramitació, qüestions que s'han d'aprovar—, quan ha passat el termini... Perquè aquí tenim un problema i és que, efectivament, hi ha, per exemple, el tema de les transferències de crèdit, que finalitzen a 31 de desembre; si no, vostès saben que si no hi ha la reserva de crèdit resulta que el crèdit es perd, no es pot incorporar a l'exercici següent i que això finalitza a 31 de desembre del 84, però vostès no el tenien previst. I l'han fet amb data que va del mes de gener, vacances parlamentàries, que en tot cas no fa el Govern. Han estat aprovant les transferències de crèdit, per tal que puguin ésser aprovades i incorporades, han posat una data d'aprovació, de publicació formal de 31 de desembre de 1984. És fàcil de demostrar.

Per exemple, jo explicaré un dels casos: Departament d'Ensenyament —malauradament no és aquí, el Conseller; m'hauria agradat que s'hagués quedat, i si hi és que entri, perquè és molt interessant, eh? Conté la Resolució de 12/84, que resol la convocatòria de subvencions a l'ensenyament oberta pel Decret 219/84, *Diari Oficial* 454. En aquest Decret, en aquesta Resolució es preveu —miri, Conseller— es preveu un recurs d'alçada contra les dites disposicions —per tant, atenció, molt important: seguretat jurídica dels administrats —davant del Conseller, recurs d'alçada fins al 15/2/85. Quaranta-cinc dies de recurs d'alçada, senyor Conseller! La Llei de Procediment Administratiu només en dona quinze; per tant, si vostè fa la suma, difícilment aquesta Resolució, que es publica a 31 de desembre del 84, s'ha aprovat abans de l'1/2/1985. Demostració palpable. A mi el que m'estranya, m'estranya molt, és que el el Consell Executiu pensi que els Diputats d'aquesta Cambra i els ciutadans no s'estudien ni llegeixen les disposicions que publiquen. Aquesta presumpció que «Bé, ja colarà, d'una altra manera»... Perquè he fet una anàlisi breu, li n'he dit només un. Tot aquest informe és de resolucions d'aquest annex, on es pot demostrar que els actes de l'Administració, els acords del Consell Executiu o l'acord de la Conselleria, segons quin sigui el rang normatiu de la disposició, s'han pres els acords després de 31 de desembre del 84, s'han adoptat amb efectes retroactius per cobrir, òbviament, un aspecte formal, el de la publicació del *Diari Oficial de la Generalitat* abans del venciment del Pressupost. Vostès saben que qualsevol dels ciutadans afectats per aquestes normes, amb un simple recurs contenciós-administratiu n'hi hauria prou per declarar nul de ple dret el *Diari* sencer, annex 499. És una presumpció que faig des d'aquesta tribuna, és una presumpció; però és evident que vostès estan donant un efecte amb unes normes que s'han acordat amb data molt posterior a la que es pretén que sigui la seva entrada en vigència.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre orador, tingui en compte que el seu temps, sumant la pregunta i la rèplica, ha estat ultrapas-

sat.

El Sr. GARCÍA I SÀEZ: Doncs, ja en tinc prou amb el que dit, senyor President, i, des d'aquesta tribuna, el que sí que vull manifestar és que jo crec que aquestes actituds, aquests comportaments —fent també una presumpció—, en la hipòtesi que siguin tal com aquest Diputat els ha estudiat i els ha entès, responen, si més no, a una actitud que no seria la més correcta del Consell Executiu, segurament tampoc la que donaria major credibilitat a un organisme tan important, a una institució tan important com és el *Diari Oficial de la Generalitat*. S'està fent un ús d'unes atribucions competencials, que no responen al compliment estricte del que són les mínimes normes de respecte de la Llei. Jo crec que això és un tema preocupant, i segurament en tornarem a parlar en aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President, per la seva benevolència, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol exercir el torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, molt breument sí que vull dir, crec que cal que digui, que la rèplica del Diputat autor de la pregunta es basa, com ell mateix ha reconegut, en presumpcions, en simples suposicions. Però suposicions molt atrevides, i que fan referència a un tema que podria ser greu. Naturalment, jo no puc acceptar una rèplica basada en una presumpció quan el fet amb què es basa podria obeir a moltíssimes altres motivacions, de les quals ell escull només la que resulta favorable a la seva argumentació. Per tant, reitero tot el que he dit en contestar la pregunta i entenc que no val la pena que contesti una rèplica basada en una simple presumpció, jo diria imbuïda d'una certa animositat en contra.

Pregunta

al Consell Executiu sobre l'adequació del Dret Civil Català a les necessitats de la realitat social

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta numerada amb el número 3, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, sobre l'adequació del Dret Civil Català a les necessitats de la realitat social, el Diputat I. Sr. Francesc Casares, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que he formulat correspon a una preocupació que pot semblar secundària, accidental, i, sobretot, avorrida.

El senyor Conseller sap que no és així. Aquesta pregunta és la història d'una decapitació. Aquí es pregunta què és el que pensa fer el senyor Conseller en relació amb els treballs necessaris per modernitzar el Dret Civil de Catalunya, i això implica una petita història que molts de vostès saben, i que és la història d'un repte. Aquesta legislatura tenim tots nosaltres el repte de la modernització del nostre Dret Civil català, i això té uns precedents, i uns precedents que impliquen i que fan una ombra sobre la present legislatura. Com vam fer la primera etapa de la modernització? El que m'interessa destacar és que això es va fer d'acord amb una determinada voluntat política i d'acord amb un estil, i aquesta voluntat i aquest estil eren cooperar. Aquesta cooperació, necessària en la primera etapa, que

va donar uns fruits importants, s'havia de projectar sobre aquesta segona etapa. En vista que havien passat mesos i mesos —per tant, no solament hi ha uns precedents, hi ha aquí una responsabilitat del Govern—, havíem passat ja fins al mes de novembre i no coneixíem cap iniciativa per tal de començar aquesta segona etapa, el Grup Socialista va presentar una Proposició no de Llei que va anar a la Comissió de Justícia i Dret, i en aquesta Proposició jo crec que nosaltres havíem formulat una posició que en podríem dir generosa o oberta, i que estava basada en la voluntat de crear una comissió *ad hoc* que preparés aquests treballs, és a dir, una comissió que fes els estudis necessaris perquè després la Comissió de Justícia pogués elaborar el teixit d'aquest Projecte o Proposició de Llei, basada en quatre punts, que jo no tornaré a reproduir aquí, que varen ser estudiats, que varen ser esmenats —per cert, el primer d'ells només va merèixer una esmena del Grup de Convergència i Unió—, i en el moment de ser presentada en Comissió l'aprovació d'aquesta Proposició no de Llei ens vàrem trobar amb la gran sorpresa que el Grup de Convergència i Unió va dir «no» al primer punt, i, en dir «no» al primer punt, evidentment van decaure tots els altres. Que aquesta Proposició nostra, la idea de fer aquesta comissió, era bona, jo m'atenc, simplement, a un editorial del diari *La Vanguardia* del 12 de novembre del 84, en el qual fins i tot s'anava més enllà de la nostra voluntat, allí s'elogiava la nostra proposta i s'acabava dient que, efectivament —deia—, tradueixo: «Havien de participar-hi fins i tot les parts afectades, que són totes», deia, «la societat sencera, i que es podria demanar que aquesta comissió no estigués feta solament per tècnics, representants de col·legis professionals, etcètera, sinó també de "ciudadanos de a pie": pagesos, comerciants, associacions de separats, etcètera. De manera que la justícia» —això deia l'editorial de *La Vanguardia*— «que siempre es para el pueblo, no se escriba sin el pueblo.» Els semblarà estrany, però això és editorial de *La Vanguardia*.

Bé, aleshores resulta que nosaltres, que no anàvem tan enllà, que demanàvem simplement que aquesta comissió *ad hoc* fes un treball sociològic, i que aquests senyors no els incorporés a la comissió, però sí que els consultés, desperta la suspicàcia del Grup de Convergència i Unió, i ens diuen: «Impossible, el primer punt no es pot votar; s'ha de fer una simple formulació genèrica, dient que s'obtidran les dades necessàries per a la reforma de la Compilació, per a la reforma del Dret Civil català.» I aleshores queda decapitada aquesta Resolució, i nosaltres ens quedem pendants de saber què és el que passa. El fet és que ha passat un any, senyor Conseller, un any d'aquesta legislatura, i no sabem que s'hagi fet res. Per això nosaltres mostrem la nostra preocupació, i en mostrar la nostra preocupació el que diem és que això ha estat entès així per l'opinió i pels mitjans de comunicació. El mateix diari *Avui*, l'endemà deia: «No hi haurà Comissió del Dret Civil català.» I el diari *El País* deia: «El Parlament rechaza la elaboración de un estudio sobre el Derecho Civil catalán.» Realment, ¿podem donar aquesta impressió? Realment, ¿vostès estan en una situació, en relació amb aquest tema, que creguin que es poden permetre menysprear una proposta, que jo crec que era oberta, que era cooperadora, i que estava en la línia de la feina, del treball que s'havia fet en la legislatura anterior?

En aquest sentit, la pregunta és molt concreta, senyor Con-

seller: «Què pensen fer respecte d'això?»

El Sr. PRESIDENT: Senyor orador, ha passat ja el seu temps, però pot acumular els dos minuts i mig de la rèplica, si renuncia a aquesta rèplica.

El Sr. CASARES: Senyor President, com que, és clar, jo no tinc el dot d'endevinar què és el que se'm contestarà, no puc replicar; si no, ho faria amb molt de gust. Però, de tota manera, això sí, crec que n'hi ha prou per entendre el sentit de la meua pregunta, i he acabat ja.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que formula el Diputat senyor Casares és molt oportuna i molt lluny de tractar o referir-se sobre un tema que pugui considerar-se superflu o poc necessari. Opino tot al contrari: crec que fa referència a un aspecte importantíssim de la tasca que ha de realitzar aquesta Cambra en aquesta segona legislatura.

Però crec també que el senyor Casares trasllada el veritable sentit de la pregunta, que no és altre que quin serà el capteniment de la Conselleria de Justícia com a conseqüència de no haver prosperat la Proposició no de Llei formulada pel Grup Socialista?

Trasllada la pregunta a la discussió de per què es va o no es va acceptar aquesta Proposició no de Llei, que és un tema d'ordre parlamentari, en el qual entenc que el Consell Executiu, i, concretament, la Conselleria de Justícia, no hi hauríem d'entrar. Però com sigui que el tema es porta en aquest terreny, jo hauria de dir que si aplaudeixo sincerament la iniciativa que batega a l'interior d'aquesta pregunta i que respon a una preocupació molt sincera, molt seriosa i molt constant del senyor Casares sobre tots els temes que afecten el nostre dret, he de lamentar, en canvi, que aprofiti l'oportunitat i l'ocasió d'aquesta pregunta per fer una crítica de l'actuació del Grup parlamentari de Convergència i Unió quant al fet que no prosperés la indicada Proposició no de Llei. I ho dic així, perquè, si bé és cert que aquesta Proposició era constructiva, quan s'encaminava a la composició d'una comissió que fes els treballs preparatoris per a l'actualització del nostre dret, però també és cert que les esmenes que hi va presentar el Grup de Convergència i Unió la milloraven, i la milloraven singularment en un punt, únic punt que precisament no va ser acceptat pels formulants de la Proposició no de Llei. És a dir, la diferència estava en un tema aparentment secundari, però que tenia la seva transcendència, estava en una qüestió de metodologia. La Proposició no de Llei demanava que aquesta Comissió treballés d'una determinada manera, es valgués d'uns determinats instruments. Convergència i Unió entenia que una comissió formada per juristes d'alt nivell, com se suposava que l'havien d'integrar, havia de tenir la llibertat d'utilitzar la sistematologia que vulgués, la metodologia que vulgués, i se li assenyalava només l'objectiu, l'obtenció de les dades necessàries sobre la realitat sociològica i jurídica d'avui, per orientar aquesta actualització modernització del nostre dret.

Per tant, si el senyor Casares culpa Convergència i Unió d'haver fet fracassar la Proposició no de Llei, igualment Convergència i Unió podria acusar el Grup Socialista de no haver acollit aquesta esmena, que enriqueix, que donava més llibertat

al treball de la Comissió, i que, per tant, això fos la causa precisament d'aquest fracàs. Sigui com es vulgui, la Conselleria de Justícia, conscient que és necessari procedir, i procedir immediatament als estudis que han de portar a la reforma del nostre dret, i, si bé ni demanava ni li correspon el monopoli en aquesta matèria, ni l'exclusiva, perquè la iniciativa legislativa correspon al Govern i també a tots els Grups parlamentaris que poden treballar paral·lelament en el mateix sentit, però no obstant així assumim totes les responsabilitats que ens corresponen i de cara a suplir la manca d'aquesta Comissió, el capteniment de la Conselleria de Justícia és i ha estat el següent: s'ha convocat un simposi sobre dret català que volem que constitueixi un amplíssim debat sobre totes aquestes qüestions de les quals ha de derivar la reforma i l'actualització del nostre dret. Aquest simposi el projectem en tres fases: una primera, que ja ha començat, que va començar el dia 22 d'aquest mes amb una reunió a la qual van assistir tots els estaments, la representació qualificada de tots els estaments del món del dret a Catalunya, de la qual en va resultar l'aprovació de la celebració d'aquest simposi, amb l'adhesió de tots aquests estaments, la constitució d'un consell de direcció format pels representants de les dues Universitats, de Barcelona i de l'Autònoma, de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació, dels consells dels Col·legis d'Advocats i Procuradors, del Col·legi de Notaris de Barcelona, dels Registradors de la Propietat, i de la secció territorial del Col·legi de Secretaris Judicials, la de la Magistratura representa...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Acabo de seguida, senyor President. No puc enumerar, doncs, la llista de tots els components d'aquest consell de direcció, però hi estan participant tots aquests estaments del món del dret, els treballs preparatoris han començat, s'encaminen a la realització d'enquestes, de memòries sobre aquesta situació actual, aquesta obtenció de dades, a l'aflorent i necessitat d'incorporació de noves institucions. La segona fase se celebrarà del 9 al 14 de desembre i consistirà en una setmana de presentació de valoracions dels resultats d'aquestes enquestes, de ponències i de conclusions professionals. I una tercera fase que, en virtut de la comissió que es creï en aquesta segona fase, redactarà una memòria definitiva, ja amb propostes concretes de reforma.

Entenem que amb la celebració d'aquest simposi s'acompleixen amb escreix les finalitats que perseguia la Proposició no de Llei del Grup Socialista, perquè, quant a la temàtica, no solament es parlarà de detectar dades, sinó fins i tot de propostes de reforma; perquè no actuarà una sola comissió, sinó que n'actuaran cinc, formades per eminents juristes, i que, per tant, tant la competència, la qualitat del treball, conseqüent a la competència de les persones que el practiquin, com el pluralisme, queden plenament garantits.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Casares vol fer ús del minut que li queda per fer la rèplica? (*Rialles.*)

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per dir que ens alegrem molt que hi hagi preguntes que tinguin la funció de despertador, i no ho dic per les senyores i els senyors Diputats que estan aquí, sinó pel senyor Conseller,

el qual, amb la nostra iniciativa li hem brindat l'oportunitat d'organitzar un simposi que ha de substituir aquesta Comissió parlamentària.

De tota manera, jo, que li agraeixo la informació, que la tenia ahir per *El Noticiero* —i això és lamentable—, no obstant això li haig de dir que no és satisfactòria. No solament no és satisfactòria, senyor Conseller, sinó que és alarmant, perquè, francament, substituir una iniciativa de la condició que nosaltres proposàvem per una convocatòria feta directament per la Conselleria, de la qual ens hem d'assabentar pel diari, nosaltres creiem que això no té el nivell que requeria una actuació amb els precedents que he esmentat abans. Cal dir, això sí, que, com a mínim, ens ha proporcionat una preocupació i una satisfacció, aquesta reunió.

La preocupació és la de veure que, en aquesta reunió, hi va assistir el President de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, el senyor Albiol —m'hauria agradat que hagués estat present ara aquí— sense que en cap moment la Comissió s'assabentés d'aquest fet. És clar, el senyor Albiol em podria dir que ell no hi va anar com a President de la Comissió, sinó com a jurista. Jo crec que devia ser així. I aquest és el motiu de satisfacció: ens alegrem, com va dir el senyor Conseller a la premsa, que el senyor Albiol —segur, eh?—, per mèrits propis, hagués estat formant part d'això que ha estat anomenat per vostè «*todos los expertos del derecho catalán, la crema de nuestros especialistas.*» (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol, molt breument perquè pràcticament ha esgotat el seu temps, intervenir ara?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (*de l'escó estant*): Senyor President, molt breument, però sí que voldria recordar al senyor Casares —i crec que sí que ho recordarà i no em desmentirà— que jo li vaig dir particularment quan va posposar la pregunta que es formula avui i que havia d'anar al Ple anterior, li vaig dir: «Només em sap greu perquè hauria pogut aprofitar per anunciar a la Cambra que el dia 22 està convocada aquesta reunió, i, per tant, la pregunta tindrà lloc quan ja s'haurà celebrat.» Això, en aquest mateixemicicle jo ho deia al senyor Casares amb motiu i en ocasió de l'últim Ple. I voldria dir també que aquesta frase que acaba de llegir del *Ciero* —i que em penso que me l'atribueix a mi— que en absolut no és meva.

Res més, senyor President.

Pregunta

al Consell Executiu sobre la compra d'un edifici a Lleida

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a l'altra pregunta, que és la número 5, que formula al Consell Executiu sobre la compra d'un edifici a Lleida l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. L'Illustre Diputat senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la solitud de la presència i de l'hora, intentaré ser extraordinàriament breu.

En primer lloc, dir que en els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya del 1983 hi havia una partida pressupostària de 342 milions de pessetes previsiblement destinada a l'adquisició

d'edificis oficials. Cal fer-nos tots plegats tot un conjunt de preguntes. En primer lloc, en un ordre de coses, què es pretenia comprar, per quina quantitat, amb quins objectius? En un altre ordre de coses, es mantenen els mateixos objectius? Són viables els locals comprats per complir aquells objectius pels quals es va comprar l'edifici? Quina seria l'alternativa a aquell edifici? I, finalment, cal explicar, pel que fa a la situació dels locals oficials a Lleida, quina és la situació actual.

A Catalunya tenim tot un conjunt d'institucions amb les seves respectives Administracions que conformen un magma difícilment coordinable, almenys amb eficàcia, per administrar el conjunt dels ciutadans de Catalunya. Algun dia, però, desenvoluparem les lleis fonamentals que són previstes en l'Estatut interior i són previstes en l'Estatut de Catalunya, i, per tant, potser podrem reorganitzar tot això. Ara, però, això no és així.

El conjunt de ciutadans veuen com, per exemple, a Lleida hi ha centenars, jo diria que milers de metres quadrats, d'edificis públics que estan infrautilitzats, mal utilitzats o no utilitzats. Veuen com hi ha quantitat i quantitat d'edificis, i que algunes vegades anar a buscar un servei més aviat sembla un *via crucis*, més aviat sembla un peregrinatge que una altra cosa. A vegades te'n vas a un lloc i et diuen: «Aquí no és, és a l'altre. Aquest paper és allí...» És una cosa realment difícil d'organitzar.

Per tant, aquest Diputat, davant d'això, va considerar una gran idea del Consell Executiu i de la Generalitat de Catalunya —i així ho va manifestar— quan es va manifestar que a Lleida es comprava un edifici per ubicar-hi tots els serveis territorials de la Generalitat de Catalunya a la ciutat. Tots en un lloc per millorar l'eficàcia, per coordinar-los millor i per aconseguir que els ciutadans no haguessin de fer allò que deia abans, un *via crucis*.

Senyores i senyors Diputats, la meva sorpresa ja va ser quan es va fer efectiva la compra del que havia de ser el lloc on havien d'ésser ubicats tots els serveis territorials. Una sorpresa perquè es compra un edifici que en principi anava destinat a habitatges, que no estaven ni de bon tros acabats, només hi havia la seva estructura, el seu esquelet, i, a més a més, en una contesta del senyor Cullell a un Diputat d'aquesta Cambra li diu que es compra per 242 milions de pessetes. Jo tinc valoracions —sempre aproximades— del que podria valer aquell edifici, jo tinc la seguretat que vostès també les han de tenir.

La primera pregunta, per exemple. L'informe de l'arquitecte —que deu aconsellar la Conselleria sobre si s'ha de comprar aquest edifici— els diu si aquell edifici serveix per col·locar-hi oficines? Els diu, per exemple, quant val aquell edifici? Els diu si hi caben tots els serveis territorials de la Generalitat a Lleida? Jo crec que aquell informe de l'arquitecte sí que els ho deia. I els deia que no pràcticament a tot, ni que valia aquells diners, ni que hi cabien tots els serveis territorials, i que, a més a més, no era el més adequat per ubicar-hi oficines. Però, ves quines coses, es compra. 242 milions. I es compra i es deixa aturat durant més de dos anys. El senyor Guitart avui ens deia: «La culpa és de Madrid, que no ens han arribat els diners. No hem pogut fer coses perquè no en teníem.» Bé, escolti, vostès agafin 242 milions de pessetes —suposo que vostès com que tenen un deute enorme deuen de pagar uns interessos—, posem ja un interès ben baix, el 10%, fixi's quant els hi ha costat aquest edifici durant aquests dos anys aturat. Molt bé, és

possible que aquell edifici estigui aturat —el senyor Guitart segurament ens ho diria— perquè potser va passar el senyor Maravall, se'l va mirar, i amb la mirada en va tenir prou per donar-li la mala sort a l'edifici, i ha quedat aturat. És possible, és possible perquè sentir-los a vostès una mica a vegades diu: «És que no arriben els diners de Madrid», i tots els que es llencen a Catalunya? I tots els que es deixen aturats? 242 milions, amb el que val la càrrega financera de tenir l'edifici aturat. Un edifici aturat.

Però, bé, totes aquestes preguntes tindrien una certa explicació si d'alguna manera sapiguéssim què és el que se'n vol fer d'aquest edifici després de dos anys. El senyor Cullell, en la contesta parlamentària, diu...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor orador, però el seu temps ja ha passat. Si vol acumular-hi els dos minuts i mig de la rèplica...

El Sr. AYGUADÉ: No, acabo aquest primer torn molt ràpidament, i és que el senyor Cullell manifestava, com és habitual en ell, que en el proper exercici destinarem partides pressupostàries per acabar l'edifici, i els objectius segueixen essent els mateixos.

M'agradaria veure si aquests són els mateixos o són uns altres.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, l'adquisició de l'edifici a què es refereix la pregunta es va fer certament amb la intenció d'ubicar-hi els serveis territorials de la Generalitat a Lleida. Així es desprèn de la justificació de la despesa i de la resposta formulada el 4 d'octubre de 1984 per l'Honorable Conseller d'Economia i Finances a la pregunta que li va adreçar el Diputat senyor Víctor Colomé, llavors en el Grup parlamentari Popular.

Això no obstant, i com és de domini públic, a finals del 1983 —i lamento haver d'incidir en un tema que pel que es veu no és agradable escoltar-lo per l'Il·lustre Diputat autor de la pregunta—, però és ben cert, i tots ho sabem, que a finals del 1983, és a dir, amb posterioritat a la data d'adquisició de l'edifici, es produeix el conflicte amb l'Administració central en el tema de les valoracions, i que això va originar aquesta considerable retallada en el Pressupost de la Generalitat, que va obligar a funcionar pràcticament durant tot l'any 1984 amb la pròrroga del Pressupost del 1983.

Aquestes limitacions pressupostàries aconsellaven afrontar per etapes la realització de les obres necessàries per dur a terme l'acabament de l'edifici, però mantenint —encara llavors— aquella idea inicial.

El finançament es preveia cobrir-lo mitjançant una partida de 100 milions de pessetes en el Projecte de Pressupost del 1985, que havia de complementar-se —tal com diu l'Il·lustre Diputat— amb una consignació de 446 milions de pessetes en l'exercici de 1986.

Aquesta va ser la intenció del Consell Executiu, i així es va plasmar en el Projecte de Pressupost que es va trametre al Parlament per a la seva aprovació, i que incloïa aquesta partida de 100 milions a la qual m'he referit. Però aquesta consignació no va arribar a aprovar-se per part del Parlament, donat que ja en el tràmit de Comissió es va aprovar una reducció de 90 milions

de pessetes, amb la qual cosa la consignació definitiva quedava reduïda a la xifra de 10 milions, evidentment insuficient per a la realització o la iniciació del programa tal com era previst, i és adient fer esment aquí que, segons consta en el *Diari Oficial del Parlament*, el Grup Socialista va presentar al Projecte de Llei de Pressupostos una esmena amb la qual demanava la completa supressió d'aquesta partida, per tal que el seu import es dediqués a altres atencions que es consideraven més prioritàries.

Per tant, l'ajornament de la realització de les obres inicialment previstes respon a dificultats pressupostàries esdevingudes amb posterioritat, amb molta posterioritat a l'adquisició de l'edifici. La reducció de la consignació prevista en el Projecte de Pressupost del 85, acordada pel Parlament, ha obligat el Govern a replantejar la idea inicial, i en aquest sentit s'ha encarregat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques l'estudi d'avaluacions i de si hi pot haver un aprofitament més rendible, socialment i econòmicament parlant, d'aquesta estructura, d'aquest edifici de Lleida.

Aquest estudi es troba actualment en fase d'elaboració, i, per tant, el Consell Executiu no ha pres encara una decisió respecte a això, no obstant, s'han previst ja fórmules alternatives en el cas que s'acordés de modificar la idea inicial, i ja en aquest sentit s'està estudiant l'oferta de l'Assemblea Catalana de la Creu Roja per a la possible adquisició d'un edifici modernista situat al bell mig de la ciutat de Lleida, que permetria, alhora d'una ubicació adequada dels serveis territorials, a més a més que la conservació d'un edifici d'interès històric i científic.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat repreguntant pot intervenir per un temps molt breu.

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, senyores i senyors Diputats, hi ha moments que quan un rep una resposta en aquest Parlament té la sensació —i em perdonarà l'expressió, no és que vulgui dir que vostè ho hagi volgut fer— que li prenen el pèl, perquè —i em perdonarà, i li dic que no crec que és el que vostè potser volia fer— però, de fet, quan em diu: «És veritat que en el 1984 hi havia uns problemes pressupostaris donades les diferències de valoracions.» És veritat, hi van haver aquests problemes. Vostès, com diuen al meu poble, van estirar més el braç que la màniga, i això es paga. També segurament ho van fer comptant amb algunes coses que després no els han vingut, però vostès van estirar més el braç que la màniga.

Però, fixi's vostè el que em diu: això va succeir a principis del 84 o a finals del 83, però és que en els Pressupostos del 1985 vostès posen una partida pressupostària de 100 milions, que el 1986 s'han d'ampliar a 400 i escaig. Home, ja ho saben, que havien tingut les dificultats econòmiques; per tant, no calia que ho posessin, això, podrien vendre-se'l, aquell edifici; podrien posar-lo a la venda una altra vegada, o podrien utilitzar-lo per a habitatges socials que, al cap i a la fi, al principi, aquest edifici havia estat construït per a habitatges; però no em vulguin enredar a mi aquí. Perdonin, però no em vulguin enredar; no em digui que per allò, vostès després hi posen una partida de 500 milions. El que passa és que potser s'han adonat que es van equivocar, o algú «es va equivocar» —posem-ho entre cometes—, algú es va equivocar comprant un edifici pel doble del seu valor i després se n'havia de gastar 600 més per

arreglar-lo.

Però permeti'm que li digui algunes coses. Vostè em diu que ara aquest edifici, mentre fan l'estudi, segueix aturat, i segueixen aturats els 200 i escaig milions de pessetes, més la càrrega financera que s'ha d'afegir a aquella quantitat, i se'n volen gastar uns altres per comprar un altre edifici que, a més, m'agradaria saber quina serà la quantitat prevista per arreglar-lo. Un edifici modernista que està en un estat total i absolut d'abandó. Quant costarà? 200 milions més? O també és algun compromís d'algú que volia fer algun favor abans? Ho dic amb tota la claredat.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor Diputat, haig d'advertir-li que el seu temps ja s'ha esgotat.

El Sr. AYGUADÉ: Encara sort! El gong els ha salvat. (*Ri-
alles.*)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller, vol fer ús del torn de rèplica? Té dos minuts i mig.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, me'n sobren dos. Només voldria dir que en la meua trajectòria política, com a Conseller i abans, mai he tractat de prendre el pèl —com s'ha dit— ni d'enredar cap Diputat d'aquest Parlament de Catalunya. Celebro que el gong, potser, hagi estalviat que es diguessin coses pitjors.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

*al Consell Executiu sobre la concessió definitiva
a determinades emissores amb freqüència modulada*

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara en la darrera pregunta, que és la que ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Higini Clotas en relació amb la concessió definitiva de determinades emissores amb freqüència modulada. El senyor Higini Clotas té la paraula per formular-la.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Conseller, la veritat és que, veient el llistat de preguntes avui formulat, i que només hi havia el senyor Conseller de Justícia, jo tenia la intenció de començar aquesta intervenció dient-li: «senyor Superconseller», per la quantitat dels temes que havia de respondre, però la veritat és que no els ha respost; pel que he vist, amb mig minut ha tingut suficient temps per afrontar les rèpliques que el Diputat, el meu company de Grup senyor Ayguadé li formulava. Per tant, ens quedarem amb «senyor Conseller» de Justícia.

La pregunta que nosaltres formulem és, concretament: «Quins han estat els criteris emprats pel Consell Executiu en la concessió definitiva per al seu funcionament de les emissores que es detallen en l'annex de l'Ordre 13 de febrer de 1985, de Presidència de la Generalitat, de concessió definitiva de freqüències modulades» —per tant, d'emissores de freqüència modulada— «a un conjunt d'emissores» —sis, en concret.

I, per fer una breu història, recordaré que aquest és un tema ja debatut aquí, en el si del Parlament, en una proposició no de llei presentada pel Grup Socialista, amb data 22 de juny del 82, aprovada en el si d'aquesta Cambra, on es feia una especial atenció a les emissores de caràcter municipal en el moment de concedir les llicències amb caràcter provisional, d'aquelles trenta-quatre que tenia atorgades la Generalitat de Catalunya. Especial atenció, per tant, a la concessió d'aquelles freqüències,

d'aquelles emissores municipals, i en una interpellació seguida d'una moció que va presentar i defensar el meu company de Grup senyor Felip Lorda, per analitzar què havia estat aquella concessió de trenta-quatre llicències, veient que es vulnerava o s'incomplia una recomanació especial d'aquesta Cambra, de fer cara a la necessitat d'atorgar llicències a les emissores municipals, i d'aquelles trenta-quatre tan sols se'n concedien cinc, i nosaltres ho jutjàvem, aleshores, absolutament i extraordinàriament insuficient, atès el servei públic que fan les emissores de caràcter municipal, i que tenen com a principi d'actuació fer un treball de ràdio i no viure estrictament de la ràdio, i, en canvi, es feia una assignació de vint-i-nou altres emissores amb caràcter provisional, i denunciàvem nosaltres el clar favoritisme partidista que es feia en aquelles concessions.

Avui ens trobem un decret, signat pel senyor Prenafeta, en el *Diari Oficial de la Generalitat* de 6 de març del 85, la primera concessió definitiva d'aquelles emissores amb caràcter provisional, de sis concessions amb caràcter definitiu, i aquestes sis ens ratifiquen com a mínim en la denúncia que fèiem en aquell moment, de favoritisme partidista en la concessió d'aquestes sis concessions definitives.

Però també veiem que es torna, de manera flagrant, a incomplir una resolució del Parlament que recomanava una especial atenció a les emissores de caràcter municipal. Doncs, bé, si aleshores, de trenta-quatre se'n concedien cinc, avui, de sis de definitives, no se'n concedeix cap. Per tant, continuen les sospites clares —i probablement tindrem oportunitat de parlar-ne en la rèplica— del favoritisme partidista, de l'incompliment d'una moció del Parlament de Catalunya, d'irregularitats en les formes de concessió definitiva i, fins i tot, de greus dubtes o sospites sobre la legalitat d'alguna de les concessions, almenys, o d'alguns dels tràmits de les concessions definitives que s'han presentat avui.

Per tots aquests motius, jo demano molt sintèticament quins han estat els criteris de l'Executiu en concedir aquestes sis concessions definitives i no d'altres, de les trenta-quatre que fins avui estaven amb caràcter provisional. Més ben dit, fins al dia 6 de març.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em plau recordar, en començar aquesta resposta, que totes les preguntes que s'han presentat, s'han formulat en aquest Ple —excepte una, que m'anava adreçada personalment com a Conseller de Justícia— eren dirigides al Consell Executiu i que, per tant, tots els Consellers estem qualificats i capacitats per contestar-les.

Entrant en el tema, he de recordar que l'Ordre de 13 de febrer del 85, a què al·ludeix la pregunta, i per la qual s'atorga la concessió definitiva de sis emissores de radiodifusió amb modulació de freqüència, és la culminació d'un procés iniciat molt abans.

Aquest procés d'atorgament a Catalunya de concessions administratives per a la instal·lació i el funcionament d'emissores de radiodifusió en ones mètriques amb modulació de freqüència està regulat bàsicament pel Decret de 3 d'octubre de 1980, d'acord amb les competències que atorga l'article 16 de l'Estad-

tut d'Autonomia en aquesta matèria a la Generalitat.

Aquest Decret estableix que el Govern de la Generalitat podrà atorgar concessions d'emissores educatives i culturals, legalment constituïdes, sense cap finalitat lucrativa i que el Govern pot, també, atorgar concessions per a l'establiment, gestió i explotació d'emissores privades comercials amb freqüència modulada i de caràcter exclusivament local.

Aquest tipus d'emissora, el pot sol·licitar qualsevol persona o entitat privada de nacionalitat espanyola i domiciliada a Espanya, amb les limitacions que marca la mateixa normativa. El Decret suara esmentat estableix que el procediment per obtenir la concessió d'una emissora comença amb la presentació de sol·licituds en el termini establert en cada fase; notificades als interessats, aquests han de presentar el projecte tècnic de l'emissora a la Direcció General de Mitjans de Comunicació, que és qui l'aprova o el denega. En el primer cas, l'adjudicació —o l'adjudicatari, millor dit— disposa d'un termini de dotze mesos per realitzar les instal·lacions pertinents. En el supòsit que el projecte tècnic sigui denegat, pot presentar-ne un altre dintre d'un termini que marquen també les disposicions legals.

Finalitzada la instal·lació, els adjudicataris no poden realitzar emissions fins que aquella no hagi estat inspeccionada i aprovada degudament per la indicada Direcció General, i aquesta darrera inspecció —i aquí he de posar especialment l'accent— comporta, si s'escau, l'acta de conformitat final que, a la vegada, determina, segons l'article tretzè del referit Decret d'octubre del 80, l'adjudicació definitiva de la concessió, que serà publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Només amb el compliment d'aquests requisits, l'emissora pot funcionar lliurement. Doncs, bé, contestant estrictament, després d'aquests antecedents que estimo necessaris, la pregunta formulada, i vist, doncs, tot el tràmit d'aquest procés establert legalment, administrativament, per obtenir la concessió de l'emissora, queda palès que l'únic criteri que el Consell Executiu ha aplicat i podia aplicar en l'acord pres els dies de gener del 85 i publicat en l'Ordre que motiva la pregunta del 13 de febrer és el de concedir la concessió definitiva a aquelles peticions que haguessin acomplert totes les etapes i els requisits previstos en la normativa concessional, i que, per tant, no hi ha cap altre criteri d'aplicació que el que en aquest sentit marca la regulació legal.

Hem de tenir, doncs, present que la competència en matèria de radiodifusió i televisió que té Catalunya és compartida per l'Estat central. La sentència del Tribunal Constitucional de 24 de maig de 1982, que va ser promoguda per l'advocat de l'Estat en representació del Govern, sobre concessió d'emissores en freqüència modulada, delimita d'alguna manera aquestes competències i aquesta delimitació ens obliga i ens hi hem de subjectar.

És a dir, jo voldria dir, en resum, que la fixació de les condicions tècniques dels diferents plans del servei públic de radiodifusió en ones mètriques de modulació de freqüència pertany a l'Estat i, en conseqüència, els règims concessionals que la Generalitat estableix per atorgar les concessions han de sotmetre's, d'alguna manera, a aquestes coordenades, a aquestes previsions.

Fins a avui, la Generalitat ha atorgat trenta-quatre adjudicacions provisionals d'emissores, i d'aquestes només sis han acomplert totes les etapes previstes en aquesta regulació i, per

tant, són les úniques sis emissores a què s'ha atorgat la concessió definitiva.

Voldria aclarir, per tant, ben bé que el criteri seguit en aquestes concessions definitives és gairebé automàtic; ve determinat per l'assoliment dels adjudicataris provisionals de tots els requisits, de totes les instal·lacions, de l'acompliment de totes les etapes necessàries perquè els sigui concedida aquesta concessió definitiva que, amb això realitzat, és pràcticament automàtica.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Clotas vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, vostè ha citat el Decret 175 del 80, de 3 d'octubre, però no ha llegit totes les limitacions; una de les limitacions imposa que no es puguin concedir dues llicències, dues concessions a una mateixa empresa o a una mateixa persona física o figura física, i, en aquest cas, això s'incompleix: hi ha una sola empresa que té dues concessions. Per tant, s'incompleix el Decret a què vostè ha fet referència i l'article 11 d'aquest Decret 175/1980, de 3 d'octubre, que vostè ha argumentat com l'únic criteri que havia utilitzat el Consell Executiu per fer aquestes concessions. Doncs, bé, si només ha utilitzat aquest criteri, aquest criteri l'ha vulnerat, perquè el Decret està imposant una altra condició, una altra limitació de què vostès no han fet cas.

En segon lloc, nosaltres hem continuat dient que culminàvem —en paraula que vostè ha utilitzat, senyor Conseller— tot un procés de concessió i favoritisme partidista en la concessió d'aquestes sis —amb caràcter definitiu— emissores de freqüència modulada. I en això només cal llegir —i seré molt breu— quines són les sis empreses a què vostès fan la concessió definitiva: Josep Maria Andreu Bassols, de Ràdio Igualada; Ràdio Costa Brava; Editorial Catalana de Ràdio i Televisió; Fundació Catalana de Comunicació a Lleida i a Ràdio Avui, Barcelona —per tant, aquí s'incompleix ja aquest Decret—, i Ràdio i Televisió Granollers.

Quan vam substanciar aquesta interpellació, es va veure clarament quins eren els vincles de tota mena entre cinc d'aquestes sis emissores, que nosaltres consideràvem, de les trenta-quatre de concessió provisional, els cinc casos més escandalosos, cinc casos que van sortir un per un des d'aquesta tribuna. Doncs, bé, vostès, d'aquests cinc casos, els més escandalosos —coincidint dos Grup parlamentaris en aquella ocasió—, són als qui els donen avui les primeres sis concessions definitives. Si vol, senyor Conseller, em puc estendre a què em refereixo quant a escandolós en els vincles partidistes d'aquestes concessions. Em sembla inútil fer-ho. Per tant, els estalvio un temps important de debat.

He recalcat també el que era l'incompliment d'una resolució parlamentària perquè, per un costat, no han fet cap concessió definitiva a cap emissora municipal —tot i que aleshores deien que les emissores municipals per a vostès tenien molta importància—, i, en segon lloc, perquè vulneren una de les limitacions que imposa el mateix Decret argumentat per vostès.

Però, en tercer i en quart lloc jo li he parlat també...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor orador, tingui en compte que el seu temps de rèplica ha estat esgotat.

El Sr. CLOTAS: Acabo de seguida, senyor President. Irregularitats en la concessió i greus dubtes sobre la legalitat; quan el senyor Casajoana, Director General de Règim Jurídic de la Generalitat, deia que «hem hagut d'atorgar les llicències a empreses que poguessin assegurar una solvència total i capacitat per desenrotllar-ho», nosaltres ens trobem amb la sorpresa que, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, de 20 de febrer del 85, es concedeix un aval per 43 milions de pessetes a Ràdio Avui, SA, ràdio que encara estava funcionant amb règim provisional, donat que la concessió definitiva és de vint-i-dos dies després, *Diari Oficial de la Generalitat* del 6 de març. Jo em pregunto: com és possible que abans que una emissora tingui concedida definitivament la seva concessió, la CARIC li atorgui un crèdit de 43 milions de pessetes, abans, i lamento que aquí no hi hagi altres membres del Govern, atès que vostè no fa de Superconseller, perquè ens pogués contestar aquesta pregunta, que qualifico, com a mínim, de greu dubtositat sobre la legalitat. Vostè s'ha llegit quines són les condicions...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, és necessari que deixi de parlar.

El Sr. CLOTAS: Acabo de seguida, senyor President, per aconseguir un aval de la CARIC? Doncs llegeixi's l'article desè, onzè, dotzè, tretzè, tot el capítol tercer i tot el capítol quart; jo no veig ni per un moment que aquest crèdit hagi estat suficientment explicat per poder-se concedir a una empresa, repeteixo, que no tenia encara la concessió definitiva. Per tant, vist que avui la pregunta, l'hora, senyor Conseller, el temps no permet allargar aquest debat, probablement al Conseller corresponent li haurem de presentar una interpellació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per replicar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo lamento que l'Il·lustre Diputat autor de la pregunta no solament s'hagi excedit en el temps, sinó que també s'ha excedit en el tema, perquè, òbviament, ha portat a collació uns problemes amb la CARIC i ha formulat noves preguntes que no tenen res a veure amb el que era motiu de la que ha estat presentada i impresa en el corresponent *Butlletí*. I, per tant, contestant estrictament el que és objecte de la pregunta i que ha reproduït a la rèplica, sí que he de dir-li que no hi ha incompliment de l'article onzè del decret

d'octubre del 80, perquè és patent, és evident —em penso que en aquesta Cambra hi ha persones, molts advocats ho sabran— que una fundació, una fundació de comunicació i una societat anònima, Ràdio Avui, SA, són dos ens jurídics perfectament diferents i, per tant, tots dos poden ser concessionaris definitius d'una emissora.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Per quins motius, senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ: Invocant l'article 65 del Reglament, que diu que: «En qualsevol moment del debat un Diputat pot demanar al President l'observança del Reglament», és el que normalment es refereix amb l'expressió comuna de «qüestió d'ordre». I molt respectuosament jo voldria, ara que s'ha acabat ja aquesta sessió, molt respectuosament insisteixo, demanar que s'apliqués estrictament l'article 6 del Reglament, que fa referència al fet que els Diputats són obligats a observar la cortesia deguda quan..., i faig aquesta observació amb referència no només al tema de la presa de pèl, que s'ha dit en la pregunta anterior, sinó també al tema del ridícul amb què s'ha qualificat determinats Diputats d'una Comissió parlamentària. Sóc conscient que en aquests moments queda ja molt poca gent a la Cambra, però, com que les meves paraules constaran en el *Diari de Sessions*, l'objectiu ja és aconseguit.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquesta Presidència... (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) No, senyor Clotas, no, senyor Clotas, perdó, no, no, li prego que sigui; sigui, senyor Clotas. Segui, no, no, senyor Clotas. Aquesta sessió, de fet, hauria d'haver-se acabat ja, eh? Hi ha hagut aquesta petició del senyor Subirà, que jo vaig ara a contestar i això deixarà closa la qüestió. Evidentment que les paraules que s'han pronunciat són paraules poc agradables, però, malgrat tot, no crec que passin a ser paraules insultants. Per tant, en aquest sentit, aquesta Presidència creu que això no trenca ni traspassa el nivell de correcció i cortesia que hi ha en aquest Parlament. Evidentment que seria millor que no s'haguessin pronunciat, jo ho hauria preferit així, però no crec que siguin paraules que hagin de ser objecte d'una correcció presidencial. (*Ll. Sr. Clotas insisteix a parlar.*) No, l'hi prego, prou.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts d'onze de la nit i deu minuts.*)